THRILLER

CAY RADEMACHER

Mistralul ucigaș

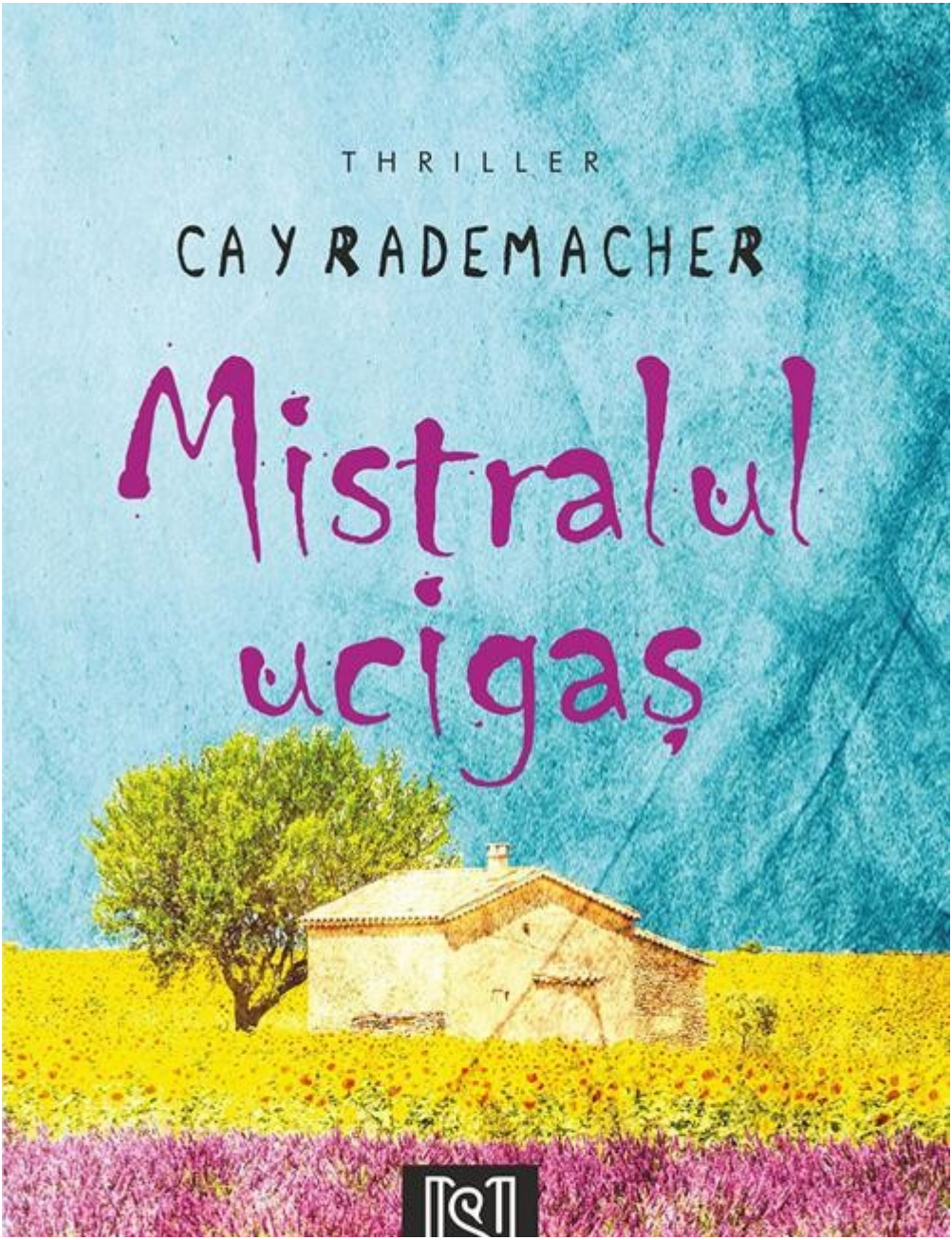

Cay Rademacher

MISTRALUL UCIGAŞ

Căpitanul Roger Blanc în Provence

Roman poliţist

Traducere din limba germană de Ionuţ Urmuzescu

Editura Lebăda Neagră
Iaşi, 2022

Autor: Cay Rademacher

Originaltitel: *Mörderischer Mistral. Ein Provence-Krimi mit Capitaine Roger Blanc*

Erste Auflage 2014

Copyright © 2014 DuMont Buchverlag, Köln
Alle Rechte sind dem Autor weltweit vorbehalten.

www.dumont-buchverlag.de

© 2022 by Editura Lebăda Neagră
pentru prezenta ediţie în limba română

www.blackswanpublishing.ro
Editura Lebăda Neagră
Iaşi, B-dul Chimiei nr. 2, bl. C1, et. 2, ap. 22, 700391

ISBN print: 978-606-9623-07-7
ISBN ePub: 978-606-9623-08-4
ISBN pdf: 978-606-9623-09-1

Credit foto copertă: © iStock.com/ventdusud

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată.

Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura eco - un supererou al lumii moderne!

Versiune digitală realizată în colaborare cu Libris.ro

LIBRIS | We kn
books

Cay Rademacher (n. 1965) este un autor originar din nordul Germaniei, stabilit în sudul Franţei. Pasionat de istorie, a studiat la Köln şi Washington D.C. Istoria anglo-americană, Istoria antică şi Filosofia, dar preferă să spună despre el însuşi că este jurnalist. Din 1999 este editor al revistei *Geo*, apoi a participat ulterior la crearea unei renumite reviste de istorie, *Geo Epoche*. Cay Rademacher a devenit cunoscut după ce a publicat, începând cu 2015, seria de romane *Inspectorul Frank Stave*.

„Il est midi, le jour lui-même est en balance.”[1]
Albert Camus

[1] „E ceasul amiezii, ziua însăşi e în cumpănă” (citat preluat din traducerea lui Modest Morariu a povestirii „Vara” din volumul *Faţa şi reversul; Nunta; Mitul lui Sisif; Omul revoltat; Vara*, Editura Rao, Bucureşti, 1994, p. 544) (n.t.).

O casă veche din Provence

Roger Blanc lovi cu piciorul o piatră şi sperie astfel un scorpion negru. Lighioana era lungă cât degetul său mare şi îşi arcui ameninţător acul veninos. O secundă mai târziu, scorpionul dispăru în tufe. „Bine ai venit acasă”, îşi zise Blanc.

Era căpitanul unei unităţi speciale de jandarmi din Paris, un bărbat uşor trecut de patruzeci de ani cu ochii de un albastru şters, îmbrăcat cu un tricou negru, blugi şi încălţat cu pantofi sport uzaţi. Un expert care rezolvase atât de multe cazuri, încât colegii săi îl percepeau ca pe o forţă supranaturală. Locuia într-un apartament plasat deasupra acoperişurilor arondismentului şaisprezece şi era soţul unei femei minunate. Cel puţin aşa stăteau lucrurile până la ora 11:30 din dimineaţa vinerii precedente. Acum era luni şi era ora nouă dimineaţa, iar cariera sa zăcea în containerul pentru deşeuri de hârtie; fotografii ale apartamentului său stăteau agăţate acum în vitrina unui agent imobiliar, iar soţia sa se mutase la amantul ei. De-a lungul vieţii sale avusese totuşi săptămâni care începuseră mai bine.

Soarele strălucea fără milă peste o ruină din pietre maronii-gălbui ce se afla la mai bine de 800 de kilometri la sud de Paris. Localitatea Sainte-Françoise-la-Vallée era aşa de mică, încât aplicaţia de navigare din telefonul Nokia avusese nevoie de aproape un minut pentru a calcula drumul din capitală până aici. *Provence*. Numele acesta avea un răsunet plăcut până ce măreai harta cu ajutorul funcţiei zoom. Sainte-Françoise-la-Vallée era situată cu mult în sud şi aproape că se învecina cu laguna Étang de Berre. Nu erau cumva pe-acolo rafinării şi porturi pentru tancuri petroliere? În orice caz, Marsilia nu era prea departe, iar acesta era un indicator clar pentru droguri, corupţie şi dispreţ pentru sediul central din Paris.

Cu zece ani înainte, Blanc moştenise de la unchiul său casa dărăpănată din Midi[2]. Doar o singură dată mai fusese în acest loc până azi, cu siguranţă avea atunci patru sau cinci ani: păstra puţine imagini în minte, o cameră strâmtă, nişte obloane de lemn trase din cauza căldurii verii. Razele soarelui care, precum un evantai de lumină galbenă, se strecurau prin şipcile de lemn şi care se târau pe gresia de pe podea. Mai proaspăt în memorie îi rămăsese un gust pătrunzător: unchiul său care, râzând, îi turna un pahar de vin rozé. Însetat, dădu paharul repede pe gât şi simţi prea târziu acidul alcoolului.

[2] Denumire colocvială pentru sudul Franţei (n.t.).

Blanc nu mai mersese niciodată la acel unchi după eveniment. Ani mai târziu plătise fără să ezite impozitul pe succesiune, deoarece i se părea prea anevoios să se ocupe de vânzarea unei case care nu avea nicio însemnătate pentru el. Mai mult decât atât, avea prea multe lucruri de făcut. Mereu avea prea multe lucruri de făcut. Poate că şi acest aspect se va schimba acum. Proprietatea era mult mai mică decât crezuse. Şi mult mai dărăpănată.

Era o fabrică de ulei din secolul al XVIII-lea, situată pe valea râului Touloubre: o casă cu două etaje care, precum un drumeţ obosit, se sprijinea de un perete de stâncă impozant de circa douăzeci de metri. Pereţi din pietre necizelate, la fel de groase precum zidurile unei cetăţi. Ţigle ocru-roşii, pe alocuri strâmbe sau sparte. Viţa sălbatică se cocoţase nestingherită pe ziduri, pe grilele din fier forjat din faţa ferestrelor şi a uşii de la intrare. Cândva, lemnul uşii fusese vopsit în albastru, însă culoarea se estompase şi în timp devenise gri pal. Obloanele atârnau în balamalele ruginite precum nişte pânze zdrenţuite. Apa râului din jurul proprietăţii era verde precum sticla şi curgea peste pietre acoperite cu muşchi, iar libelulele goneau repede şi fără zgomot prin reflexiile luminii precum nişte mici elicoptere. În faţa clădirii, ciulinii şi tufele spinoase, ale căror nume Blanc nu le cunoştea, erau

înflorite. La colţul îndepărtat creştea un oleandru foarte bătrân care atingea marginea acoperişului, iar frunzele verzi şi florile roşii precum sângele emanau un nor cu parfum ameţitor. Era aşa de cald, încât cicadele din copaci bâzâiau.

Blanc pipăi o cheie forjată, grea precum un ciocan, o piesă pe care orice muzeu de istorie locală ar fi prezentat-o într-o vitrină. Tăie cârceii de viţă-de-vie din jurul broaştei cu ajutorul cuţitului său Opinel şi inseră cheia în orificiu. Se folosi de toată forţa sa şi avu nevoie de câteva minute pentru a învinge mecanismul ruginit. „La urma urmei, n-a dat nimeni nicio spargere”, gândi el şi inspiră încă o dată aerul aromat.

Apoi se vârî prin uşa strâmtă în întunericul încăperii.

Răcoarea unui zid vechi. Miros de praf, un miros îmbâcsit de hârtie veche şi nisip. Nimeni nu făcuse vreodată curat în casă. Blanc intră într-o capsulă a timpului: o bucătărie cu un blat făcut din marmură galbenă, cu o chiuvetă ceramică învechită al cărei robinet era făcut din alamă şi care se tocise în timp. Cinci scaune de forme diferite stăteau în jurul unei mese mari de lemn care fusese vopsită în alb la un moment dat, dar care acum avea o culoare ştearsă. Blanc intră într-o sufragerie unde se afla o masă minusculă din anii şaizeci, o canapea pe care stătea corpul mumificat al unui liliac şi un şemineu

peste care se aşternuse funinginea. În dormitor se izbi de un dulap de haine făcut din mahon, marca Empire, o piesă care ar costa o avere în Paris. Lângă se afla un pat dublu de fier fără saltele – unchiul său murise acolo, îşi aminti acum Blanc. În baie era o cadă uriaşă care se sprijinea pe picioare de fontă în formă de lei feroce, închistată de mizerie. Pe fundul ei se aflau trei sticle de vin deschise al căror conţinut era de mult evaporat.

Blanc renunţă să mai urce treptele de piatră până la etaj. Se întoarse în hol unde văzu un telefon gri cu disc pe o servantă mică. Ridică receptorul. Fără ton. Se aşteptase la altceva? Deschise panoul de siguranţe de lângă, ezită pentru un moment, apoi apăsă comutatorul principal. Se aşteptă să audă o pocnitură de la siguranţele învechite, să vadă o scânteie, să inspire duhoarea cablurilor arse. În schimb, se aprinse o lampă din sufragerie care strălucea cu o culoare gălbuie sub stratul de praf care se adunase pe bec. „Măcar există curent electric.” Deodată îi trecu din nou prin minte faptul că de ani buni, în luna septembrie, venea o factură de la EDF[3], factură pe care nu o înţelesese niciodată, dar pe care o plătise întotdeauna. Acum ştia pentru ce. Blanc îşi scoase telefonul Nokia din buzunar. Fără semnal, cu siguranţă din cauza stâncii care sprijinea

[3] *Électricité de France* (Regia de electricitate din Franţa) (n.t.).

peretele din spatele casei. „Are aşadar şi beneficii”, se gândi el.

Blanc ieşi din nou din casă, ostenit de ultima ceartă cu Geneviève, de lungul drum pe timp de noapte din Paris, de căldură, de efortul ce va trebui să-l depună ca să transforme această ruină într-o casă locuibilă. În automobilul său Renault Espace de culoare verde se găseau toate lucrurile pe care le avea. Maşina fusese achiziţionată de el şi Geneviève pe vremea când copiii erau încă mici: spaţioasă, însă, din păcate, la fel de dispusă de a intra în grevă precum un funcţionar de sindicat al CGT[4]. Soţia sa – fosta sa soţie – îi lăsase alaltăieri maşina. Oare ce maşină conducea noul ei iubit? „Nu te face de râs”, se mustră Blanc.

— He! se auzi o voce agresivă de pe malul celălalt al râului Touloubre. Această *cabană* nu e de vânzare. Îi aparţine unui idiot din Paris.

— Eu sunt idiotul din Paris! strigă Blanc interlocutorului.

Văzu pe celălalt mal un bărbat cu părul alb, dar totuşi nu prea bătrân, care stătea pe scaunul unui tractor verde lovit şi care-l măsura atent şi suspicios. În spatele lui se afla o casă tencuită în alb, murdară, şi care avea o formă nedefinită, înconjurată de o schelă ruginită care nu era

[4] *Fédération Generale du Travail* (Confederaţia Generală a Muncii) (n.t.).

prevăzută cu scânduri de lemn. De undeva se auzeau capre behăind.

— Eu sunt noul locatar, adăugă el cu un ton mai prietenos.

Ultimul lucru de care avea nevoie acum era să se ia la ceartă cu vecinii.

Bărbatul de pe tractor era scund şi subţire ca un pugilist de categoria cocoş.

— Nu aveţi voie să măriţi dimensiunile casei dacă vreţi să o renovaţi, răcni el. Comunitatea nu permite aşa ceva.

Vocea sa era răguşită de la ţigările Gitanes. Nu-şi scoase ţigara galbenă din gură în timp ce vorbise.

— Nu construiesc aici vreun hotel, îl asigură Blanc. *Connard*[5], adăugă el în şoaptă.

Vecinul strigă ceva neinteligibil în direcţia casei sale, acolo unde cineva aparent stătea ascuns. Apoi apăsă pedala de acceleraţie, lăsându-şi tractorul să mugească-n continuare.

Blanc îşi încovoie corpul de aproape doi metri, se vârî în Espace şi scotoci prin învălmăşeala de lucruri de pe scaunul pasagerului din faţă. O geantă sport căzu pe podeaua maşinii, nişte caiete de notiţe şi CD-uri se revărsară din ea. Nu era deosebit de îndemânatic, braţele şi picioarele sale erau prea lungi şi, într-un fel, mereu îl

[5] Idiot, tâmpit (în orig., în fr.) (n.t.).

încurcau. Într-un final îşi găsi şapca albastră şi decolorată de baseball pe care se puteau citi cuvintele imprimate – *Nova Scotia*. Fusese născut în nord, acolo unde oamenii îşi cereau scuze fără motiv străinilor atunci când nu ploua timp de două zile la rând. Nu avea niciun chef să se prezinte în faţa noilor săi colegi acum că i se jupise pielea de pe nas.

Noii colegi... Era 1 iulie şi orice francez decent lenevea deja în nesfârşita vacanţă de vară. El, însă, trebuia să se prezinte la un nou departament. „*Merde!*”[6], înjură Blanc lovind volanul, „*merde, merde, merde!*”.

Vineri, la 11:30 dimineaţa, fusese chemat la sediul central al jandarmeriei, o clădire utilitară rece şi nouă de pe strada Claude Bernard, în comuna Issy-les-Moulineaux, pe partea cealaltă a bulevardului Périphérique, cum vii de la Paris. Monsieur Jean-Charles Vialaron-Allègre îl chemase aici. Acesta era un enarh[7], deputat, secretar de stat în Ministerul Afacerilor Interne, era unul din acei oameni din partidul aflat la guvernare a cărui ambiţie ar fi satisfăcută doar dacă s-ar muta în Palatul Élysée. Biroul său era mobilat în acelaşi lux lavabil ca sala de aşteptare de la clasa I de la Air France din Roissy. Secretarul de stat avea

[6] Rahat (în orig., în fr.) (n.t.).

[7] Absolvent al Şcolii Naţionale de Administraţie din Franţa (n.t.).

în jur de cincizeci de ani, era zvelt, cu părul gri care părea lipit cu pomadă pe ţeasta sa înaltă, era îmbrăcat cu un costum deosebit de scump şi discret, făcut la comandă. Avea un nas precum de Gaulle şi, întrucât în timp ce mergea, capul de pe gâtul său subţire zvâcnea când înainte, când înapoi, semăna în ochii căpitanului cu un bâtlan solemn.

Blanc stătea în biroul lui Vialaron-Allègre şi se clătina de la oboseală. Nu avusese nicio zi liberă în ultimele două luni. Puţinele ore de somn le petrecuse adesea la secţia de jandarmi, iar suportul de cauciuc pentru hârtia de scris plasat în faţa monitorului fusese folosit pe post de pernă. Acesta era preţul pe care trebuia să-l plătească (singurul la care se putea gândi) pentru a-l condamna pe un fost ministru al Comerţului, înainte ca acesta să poată face să dispară toate documentele incriminatorii. O poveste veche, dar care nu se prescrise încă: în anii nouăzeci Franţa livrase Coastei de Fildeş turbine pentru centrale electrice. Guvernul african plătise milioane de franci pentru ele şi o parte dintre aceste milioane nu ajunseseră nici în trezoreria statului, nici la constructorii turbinelor electrice, ci în conturi deschise în Liechtenstein. Mai târziu, cu această sumă frumoasă fusese plătită campania electorală a acelui ministru, pe vremea când respectivul

voia să pună mâna pe postul de primar în Bordeaux pentru a-şi „procura” un azil de bătrâni bine dotat.

Un poliţai care dezvăluie cazurile de corupţie este detestat de orice politician, deoarece din cauza acelui scandal el simte cum impactul îl afectează din ce în ce mai mult. Pe de altă parte, fostul ministru era o forţă a partidului rival al secretarului de stat şi deja alegerile ameninţau la orizont. De aceea era bine să fii de două ori mai prudent şi să pari incoruptibil. Din acest motiv Blanc spera că urma să fie promovat comandant al jandarmeriei. La vârsta lui. Nu e rău.

— Felicitări. Sunteţi transferat.

Vocea lui Vialaron-Allègre semăna cu zgomotul scos de o cretă pe o tablă de şcoală.

Blanc, plin de speranţă şi epuizat, avu nevoie de câteva secunde să înţeleagă sensul acestor cuvinte care îi explodară în minte.

— Unde?

Observă şi el că gâfâia de parcă primise o lovitură în ficat. Paris reprezenta centrul lumii pentru un jandarm care voia să devină cineva, pentru un francez din nord care nu mai voia vreodată să i se aducă aminte de locul de origine mucegăit şi umed. Care voia să lase în urmă şirurile de case abandonate şi fabricile de oţel scoase din uz. Departe de locurile unde singurele persoane care încă

mai aveau un loc de muncă erau funcţionarii Agenţiei de Muncă. Departe de lumea unde berea şi ţigările deveniseră o raţiune de a fi.

— În sud.

Gândurile lui Blanc începură să danseze. „Midi. Mafia. Provence. La dracu-n praznic. Groapa de gunoi a fiecărei cariere.”

— Mă trageţi pe linie moartă?

Secretarul de stat îşi ridică mâinile.

— Să vă trag pe linie moartă? În cea mai fierbinte regiune din Franţa? Vă rog să înţelegeţi!

„Ce îmi ascunzi?”, se gândi Blanc. „Oare Vialaron-Allègre era implicat în înşelătoria cu turbinele? Ce poziţie ocupase el atunci? Era deja deputat? În care comitet?” Prea târziu: pentru milioane de francezi, sudul reprezenta un loc de vis. Fiecare alegător, dacă şi-ar da interesul în această privinţă, ar vedea în transferul investigatorului de corupţie Roger Blanc o recompensă pentru serviciile prestate, şi nu o pedeapsă.

— Când? întrebă el, străduindu-se să-şi ţină sub control trăsăturile feţei.

— Imediat. Veţi începe de luni dimineaţă. În jandarmeria unei localităţi care se numeşte Gadet. Nu e ca la Paris, nu-i aşa, *mon capitaine*? Doar aveţi în apropiere o căsuţă.

Trecură câteva momente infinite până ce Blanc reuşi să înţeleagă de fapt despre ce vorbea secretarul de stat. De unde ştia individul aşa ceva? Nu se gândise ani buni la ruina moştenită şi nu vorbise cu niciun coleg despre asta.

— Atunci am să-mi strâng documentele din birou, mormăi el într-un final.

Trebuia să sune ca o ameninţare, un ultim gest sfidător, un semnal: „Am strâns deja dovezi împotriva ta, aşteaptă şi-ai să vezi”.

Însă dacă secretarul de stat era îngrijorat, acest lucru nu se vedea pe faţa lui. Gura lui schiţase un zâmbet, în timp ce ochii săi mici şi gri îl examinară cu atenţie.

— Cu siguranţă ne vom întâlni des, zise el şi îi scutură mâna într-o manieră formală.

Cuvintele sale păreau o declaraţie de război, iar în timp ce Blanc se afla deja la uşă, îi strigă pe la spate:

— Chiar şi soţia dumneavoastră se va bucura când va auzi că sunteţi transferat în Provence.

Finalitatea acestor cuvinte erau de a-l insulta, însă trecu mai mult de oră până ce Blanc înţelese sensul lor.

Blanc introduse adresa secţiei de jandarmerie din Gadet în telefon. Aplicaţia îi arătă un drum de ţară, câteva curbe, un sens giratoriu, puţin mai mult de doi kilometri şi jumătate. Întoarse cheia în contact şi, contrar aşteptărilor,

Espace-ul porni abia din a treia încercare. Împinse CD-ul cu Fredericks Goldman Jones în CD-player – CD-ul îi fusese dăruit de Geneviève după prima săptămână petrecută împreună – şi porni spre uriaşa poarta dărăpănată care limita accesul la proprietatea sa. „Măcar nu voi mai sta în trafic aşa cum stăteam dimineaţa în Paris”, se gândi el şi apăsă pedala de frână, deoarece îşi dădu seama că nu mai putea înainta pe drumul îngust de ţară. În faţa lui stăteau trei cai gri deschis, care se holbau dezinteresaţi la maşina sa.

Blanc claxonă. Unul din cai nechează. Claxonă din nou. Caii se întoarseră cu spatele la el. Blanc se întrebă dacă nu ar fi o idee bună să calce animalele pur şi simplu cu maşina. Dar Renault-ul său era aşa de hodorogit, încât probabil va pierde bătălia asta. Îşi plimbă degetele pe ecranul telefonului Nokia aflat în suportul de pe bordul maşinii şi mări harta cu funcţia zoom. Nu exista alt drum spre Gadet decât acest drum departamental. Acţionând manivela, lăsă în jos geamul său şi strigă:

— Vă fac cârnaţi!

— Pentru cârnaţi e nevoie de măgari, nu de cai de Camargue. Blanc se întoarse brusc. De partea cealaltă a maşinii văzu un cal care părea să fie cu o jumătate de metru mai înalt decât cei trei de înainte. Pe cal şedea o femeie care cu siguranţă ajunsese acolo călătorind de-a

lungul unui câmp. Îi dădu în jur de patruzeci de ani. Părul ei negru şi puternic era prins foarte strâns la spate, pielea ei era atât de bronzată din cauza expunerii la soare, încât culoarea tenului va rămâne mereu aşa. Purta mocasini, blugi şi un tricou alb şi vechi pe care erau reprezentate o cruce roşie şi cuvintele *Don du Sang*[8].

— *Pardon*. Uneori fiicele mele uită să închidă gardul.

Arătă spre o pajişte de peste drum care era pe jumătate ascunsă în spatele unor chiparoşi înalţi. Alături se afla o casă făcută din pietre roşiatice în faţa căreia înflorea un oleandru galben. Flori de Bougainvilea vărsau cascade ciclamen peste un balcon din fier forjat aflat la primul etaj.

— Atunci suntem vecini.

Blanc se prezentă şi ieşi din maşină, însă lăsă motorul să meargă de teamă că Espace-ul aflat pe drumul de ţară nu va mai porni.

Ea sări de pe cal cu o flexibilitate de gimnastă.

— Paulette Aybalen.

El îi strânse mâna şi arătă spre ruină.

— Mă voi ocupa de acest morman de pietre.

— În sfârşit locuieşte cineva din nou aici. E casa dumneavoastră de vacanţă?

„A văzut numărul *75* ”, se gândi Blanc, plăcuţa cu de înmatriculare cu numere pariziene, insigna idioţilor. „O să-

[8] Donare de sânge (în orig., în fr.) (n.t.).

şi închipuie cele mai îngrozitoare lucruri. Mai bine să-i spun repede adevărul.”

— Am fost transferat aici, explică el. De la jandarmerie.

Ea ezită puţin, îl privi cu suspiciune, o privire pe care o văzuse la aproape fiecare persoană care afla denumirea meseriei sale.

— Vă garantez că nu o să vă plictisiţi aici! îi spuse ea într-un final.

— O să-mi împart energia între serviciu şi lucrările de renovare. Deja am primit câteva indicaţii de reamenajare.

Zâmbetul Paulettei se şterse.

— Serge, zise ea dând din cap aprobator. Serge Douchy.

— Un om care spune exact ceea ce gândeşte.

— Serge urlă peste tot ca un *clochard*[9] beat, câinii săi ciobăneşti latră jumătate de noapte, turma sa de capre pute până la cer, casa lui mucegăită e construită fără autorizaţie, îşi trage apă ilegal din Touloubre cu ajutorul unei pompe de motorină astmatice şi trage cu puşca de vânătoare în toate fiinţele care au blană sau pene. Dar în rest este un tip de treabă.

— Şi mie mi s-a părut cam la fel.

---

[9] Vagabond (în orig., în fr.) (n.t.).

— Dumneavoastră sunteţi de-a dreptul un profesionist, zise Paulette râzând din nou. Voi duce acum caii la păşune, înainte să ajungă pe mâna unui măcelar.

Blanc o privi atent şi inspiră adânc. Simţi o mireasmă amăruie în aer.

— A ce miroase aici? întrebă el.

— „Acolo am văzut pentru prima dată tufişoare de verde-închis care răsăreau din iarba *baouco*[10] precum nişte măsline pitice”, răspunse ea. Un citat, adăugă ea când îi observă privirea buimăcită. Marcel Pagnol. Şi el s-a simţit la fel ca dumneavoastră atunci când a mers pentru prima dată la ţară în Provence. Mireasma din aer l-a copleşit. Este cimbrul sălbatic. Creşte peste tot sub copaci. Foarte sănătos. Foarte delicios.

Blanc, care se hrănise în ultimii ani în principiu doar cu croasanţi şi cu baghete cleioase, nu ştia nici ce gust avea cimbrul şi nici cum arăta. Dădu din cap şi privi indecis pentru a nu poza într-un tâmpit.

— Am să vă fac o vizită şi am să-i dau soţiei dumneavoastră câteva reţete, zise Paulette care ghicise faptul că Blanc habar n-avea despre ce era vorba.

---

[10] Iarbă refuzată de ierbivore, cu excepţia începutului creşterii sale, reprezentând semn de abandon şi dezmoştenire a teritoriului. În dialectele occitane şi franco-provensale, *bauco* desemnează ierburi cu tulpină tare (n.t.).

— Va trebui să-i trimiteţi reţetele prin poştă. Soţia mea este la Paris.

Paulette Aybalen sări pe cal şi nu rosti niciun cuvânt. În tot acest timp, celelalte trei animale o luaseră de la sine la trap şi ajunseseră pe păşune. Blanc habar n-avea ce semn secret trebuia să fi făcut Paulette pentru ca animalele să asculte de ea.

— Atunci am să vă dau reţetele când trec pe la dumneavoastră. Cu siguranţă o să ne intersectăm destul de des.

— Nu am să mai menţionez nimic despre cârnaţii de cal.

Blanc se urcă la volan şi apăsă prudent pedala de acceleraţie ca să nu sperie animalele. În oglinda retrovizoare văzu cum femeia îl urmări cu privirea.

Aerul se unduia deasupra benzii înguste de asfalt. De la radio se auzea o voce care avertiza despre pericolul de incendiu forestier din Midi şi amintea că e interzis să se arunce în natură mucurile de ţigară sau obiectele de sticlă. Mesajul părea un blestem. Podeaua maşinii de pe ambele părţi era maro şi părea acoperită cu o crustă de pâine uscată. Trecu pe lângă un zid făcut din bolovani, în spatele căruia recunoscu frunzele verzi-cenuşii ale măslinilor tineri şi ruina unei clădiri care ar fi putut fi odată un grajd sau o

mică gospodărie ţărănească. Pini şi stejari pe o pantă. Un povârniş unde văzu şiruri de butuci de vie.

Un camion alb accidentat se apropia de Blanc din sens opus cu viteză prea mare. Drumul era atât de îngust, încât trebui să vireze pe banda marginală a drumului pentru a evita să fie lovit din lateral. Înjură, Espace-ul fu zguduit, iar pietricelele scrâşniră sub roata din partea dreaptă din faţă. Torpedoul se deschise brusc şi o maşină veche de jucărie căzu, un Opel Rekord verde. Blanc nu reuşise niciodată să se lepede de maşinuţele de jucărie Majorette şi Matchbox din copilăria sa. Nu le puse în vitrine, aşa cum fac colecţionarii nostalgici, ci pur şi simplu rămaseră prin preajmă şi reapăreau în cele mai surprinzătoare locuri, înainte de a dispărea din nou pentru o lungă perioadă. La fel ca vechiul Opel. Un cadou de la tatăl său.

Tatăl său fusese şi el poliţist şi murise de multă vreme: o urmărire generală pe timp de noapte, o dâră de ulei într-o curbă şi vechiul R4 albastru, pe care jandarmeria îl folosea încă la acea vreme, explodase ca o conservă la impactul cu un copac. Mama lui fusese întotdeauna o fumătoare înrăită, iar la o săptămână după ce împlinise patruzeci de ani, un doctor văzuse umbre pe radiografia pulmonară şi, afişând un regret rece, îi prezentase diagnoza. Două decese ridicole în decurs de un an şi Blanc deveni orfan în adolescenţă.

Mai târziu, Blanc studiase Dreptul la Paris pentru că voia să dea la Academia de poliţie, după ce obţinuse diploma de *maîtrise*[11] la Şcoala de Ofiţeri a Jandarmeriei Naţionale din Melun. În cea de-a doua săptămână de facultate o cunoscu pe Geneviève, studentă în primul semestru la Istoria Artei. Era gingaşă şi cu părul negru, el înalt şi blond, ea provenea din Languedoc, el din nord, ea vorbea constant, lui îi plăcea să tacă, ea credea că filmele lui Éric Rohmer erau cele mai bune din lume, pentru el filmele lui Éric Rohmer funcţionau ca o pastilă de diazepam, ea fuma Marlboro, el ura ţigările, ei îi plăcea să picteze noaptea târziu, el prefera să tocească paragrafe dimineaţa devreme. Nu se potriveau pe nici un plan. Dar erau cuplul perfect.

Copiii apărură imediat, cu mult timp înainte de nunta care fu oficiată mult mai târziu şi mai degrabă pentru aparenţe. Şi deodată Éric avea douăzeci şi unu de ani şi studia biochimia în Montréal, deoarece perspectivele de muncă în Franţa erau atât de precare. Şi Astrid avea douăzeci de ani, avea o slujbă la Paris de manager de evenimente, iar Blanc habar n-avea ce activităţi trebuiau

[11] Fostă diplomă universitară franceză şi diplomă pentru al doilea ciclu din învăţământul superior, care validează un an de studiu după licenţă. Această diplomă a devenit caducă în 2006 prin reforma structurii ciclurilor universitare, respectiv ciclu I (studii de licenţă) – ciclul II (studii de master) – ciclul III (studii doctorale) (n.t.).

prestate în cadrul unei astfel de meserii. Cu siguranţă nu erau multe, deoarece contul fiicei sale era o gaură neagră. Pentru el, viaţa alături de Geneviève îi fusese la fel de normală ca respiraţia, însă tocmai el, copoiul, care avea cel mai puternic simţ de a adulmeca atunci când era pus la treabă, nici măcar nu bănuise că de un an de zile exista altcineva.

Secretarul de stat Vialaron-Allègre trebuie să fi ştiut asta când îl transferase vineri dimineaţă la dracu-n praznic. Oare prevăzuse reacţia Genevièvei? Jandarmii erau militari supuşi vechii reguli a soldaţilor: un ordin este un ordin! Chiar dacă ordinul spunea să o şteargă din Paris în decurs de câteva zile. Când Blanc se-ntorsese abătut de la Issy, soţia lui îl ascultase şi apoi îl anunţase calm că va rămâne în capitală. Că dorise de multă vreme să discute cu el într-o manieră rezonabilă şi că acesta era momentul potrivit. Şi apoi Geneviève îşi făcuse bagajele. De atunci, Blanc dormise maximum patru ore şi se simţea ca un pugilist în a douăsprezecea rundă.

O lumină roşie-portocalie venea din pădurea din stânga sa: mai multe maşini mari de pompieri erau parcate la umbra pinilor. Pompieri în echipament complet care îşi dăduseră jos căştile. Câţiva stăteau la o masă de picnic din lemn şi luau micul dejun, alţii dormeau pe acoperişurile maşinilor. Blanc se gândi la pericolul de incendiu forestier

anunţat la radio. În Midi, pompierii nu stau la post să păzească, ci sunt aruncaţi direct în mijlocul pădurii ameninţate. Inteligent. Ar da şi el câţiva euro să poată dormi acum la umbra pinilor.

Fără să oprească motorul, parcă Espace-ul puţin mai încolo între doi pini şi se schimbă de haine. Îşi aruncă nepăsător tricoul, blugii şi încălţămintea pe bancheta din spate, apoi îşi trase uniforma neobişnuită şi-şi puse tocul pentru armă. Jandarmilor li se permitea, de obicei, să aleagă să se prezinte la serviciu îmbrăcaţi ori în haine civile ori în uniformă. În ultimii ani purtase aproape întotdeauna haine negre, astfel încât hainele sale civile aduceau uşor a uniformă. Cu toate acestea, pentru prima zi la noul birou era mai bine să îmbrace montura, uniforma atrage autoritatea statului şi astfel pari mai puţin vulnerabil. În cele din urmă îşi puse cascheta îngustă şi albastră de jandarm. Mulţi colegi protestaseră atunci când *képi*-ul[12] fusese abolit în 2011, însă ori de câte ori purta vechiul chipiu, Blanc se simţea ca un figurant într-un film al lui Louis de Funès. Acceleră.

Viră la o intersecţie unde văzu pe partea dreaptă un zid galben, înalt şi tencuit, iar în spatele acestuia se aflau monumente funerare şi o capelă. Drumul ducea în Gadet.

[12] Tip de caschetă folosit de soldaţii forţelor armate franceze până la sfârşitul secolului XX (n.t.).

Erau case mici şi luminate pe ambele părţi, o biserică modestă în centru, platani, răcoare, patru baruri, mese pe trotuar, miros de cafea şi croasante. Primii oaspeţi – fermieri, bărbaţi în vârstă îmbrăcaţi în costume de camuflaj, tineri cu motocicletele parcate între scaune – se holbau la automobilul său. Două brutării, o măcelărie, o mică piaţă de cazinouri, o tutungerie. Nu o să moară aici de foame. Oare ce ziare se putea găsi aici? Un teren modern de sport lângă un pârâu, Touloubre, aşa cum citi Blanc pe un indicator. La stânga, oficiul poştal, vizavi de primărie, un mic castel înglobat într-o aură de pustietate tipică anotimpului de vară. O să aştepte până după 15 august pentru a-şi înregistra reşedinţa la primărie şi pentru a schimba plăcuţa de înmatriculare.

Într-un final: jandarmeria. O clădire joasă cu doar două etaje, realizată din beton tencuit de culoare galbenă-portocalie, ferestre cu balamale închise la culoare cu bare plasate în faţa lor, o uşă de oţel. Un OZN din anii şaptezeci care nu a îmbătrânit graţios precum clădirile tradiţionale, ci care pur şi simplu s-a degradat în timp. Urină de câine pe la colţuri. O mişcare în spatele ferestrei de lângă intrare. Blanc îşi parcă Espace-ul lângă câteva vehicule de urgenţă şi trase adânc aer în piept.

Din corpul de gardă un jandarm tânăr şi supraponderal îl examină, din cauza transpiraţiei uniforma azurie

căpătase o tentă întunecată. Blanc se prezentă şi îi arătă legitimaţia.

— Ah, mârâi jandarmul, considerând că nu era nevoie să se prezinte şi el.

Pe ecusonul uniformei sale scria *Brigadier Barressi*.

— Şeful este la etaj.

Arătă cu mâna cărnoasă spre o scară de lângă peretele din spate al corpului de gardă

— A fost anunţat în prealabil pentru că a auzit deja despre transferul dumneavoastră la noi, adăugă Barressi când Blanc puse deja piciorul pe prima treaptă.

— Când a aflat asta?

— Joi seara.

„Asta înseamnă că cei de-aici ştiau despre asta înaintea mea”, gândi Blanc furios. Scara avea un miros penetrant de detergent care îi dădea dureri de cap. La etaj păşi într-un hol cu uşi de birou de fiecare parte, făcute din tablă şi vopsite în portocaliu, unele uşi erau deschise, altele închise. Pe un avizier negru se aflau liste rupte cu turele personalului, afişe îngălbenite de punere în urmărire, circulare de la minister, câteva fotografii ale poliţiei şi plachete. Un aparat de cafea, aparent defect de mult timp, acoperit de praf. Fum de ţigară dintr-o cameră deschisă. Căldură. La capătul holului o uşă mai mare, închisă. O

plăcuţă de identificare din alamă: *Comandantul Nicolas Nkoulou*.

— *Merde alors*[13], şopti el şi ciocăni.

Intră în cel mai îngrijit birou pe care îl văzuse vreodată: biroul luminos dotat cu o mapă de piele şi cu un monitor negru păreau scoase dintr-un catalog de mobilier. Un raft cu fişiere etichetate meticulos pe un perete, vizavi de uşă, o fereastră cu o jaluzea alb-gălbuie cu pliuri îngrijite. Un certificat de onoare încadrat într-o ramă aurită. Fără fotografii private, fără suveniruri, fără bibelouri, nici măcar o cană de cafea.

Pe un scaun de birou din piele trona cel mai tânăr comandant întâlnit de Blanc până la vremea aceea. Nicolas Nkoulou avea cel mult treizeci de ani, deşi faţa lui fără riduri îl întinerea şi mai mult. Pielea lui era neagră precum abanosul, iar părul său creţ era tăiat atât de scurt, încât i se mula pe craniu ca o cască subţire. Ochelari eleganţi cu rame aurii. O cămaşă albastră de uniformă care strălucea atât de puternic, încât pe Blanc îl dureau ochii. Pantaloni de vară bleumarin cu pliuri trasate cu rigla. Încălţăminte din piele albă.

---

[13] La dracu’ (în orig., în fr.) (n.t.).s

— Deci Parisul v-a trimis aici, îl întâmpină Nkoulou, ridicându-se de pe scaun atât de greu, de parcă mişcarea în sine i-ar fi provocat durere.

Blanc se uită la superiorul său şi la birou şi ştia că mai rău de-atât nici că se putea. Briliant. Ambiţios. „Ăsta vrea să ajungă la Issy”, se gândi el, „la vârf. Îi este teamă că o să mă lipesc de reputaţia lui impecabilă precum găinaţul de porumbei.”

— *Mon comandant*, raportez la datorie, zise Blanc, neştiind dacă să salute militar cu mâna la frunte, să-i strângă mâna sau să nu facă nimic. Se decise să-şi lase braţele să atârne.

— Va să zică sunteţi specializat în corupţie.

Blanc dădu afirmativ din cap.

— Toţi sunt corupţi aici în Provence.

Blanc dădu afirmativ din cap.

— Totuşi, nu se lasă prinşi.

Blanc încetă să mai dea din cap.

Nkoulou îşi drese vocea.

— Am să vă prezint colegilor, zise el fără entuziasm.

Blanc îl urmă pe comandant din birou în birou şi fu expus unui şir de chipuri şi nume: un bărbat scund cu nasul rupt şi cu umerii uriaşi; un gigant cu ochelari metalici, aşa cum erau la modă când era elev; o brunetă supraponderală cu o ţigară Gauloises între buzele rujate cu

un roşu strident. Aceasta îi trântise pe birou pachetul albastru mototolit adresat lui. Blanc, care nu era fumător, refuză ţigara oferită pentru că ştia cum cancerul o consumase pe mama sa. Ea făcu o grimasă şi nu trebuia să fii un psiholog priceput pentru a-i ghici gândurile. Doi bărbaţi cu părul închis la culoare care arătau de parcă ar fi fraţi îşi aruncau reciproc priviri batjocoritoare când Blanc intră în biroul lor. O funcţionară tânără cu părul lung şi brun abia îşi ridică privirea de pe iPad când Blanc fu invitat să intre. În cele din urmă, ultima cameră din hol, cea mai îndepărtată de biroul lui Nkoulou: două mese de birou făcute din imitaţie de stejar, plasate în faţa unei ferestre închise. Pe ele stăteau două computere, cele mai vechi computere pe care Blanc le văzuse în această staţie de jandarmerie, nişte cutii gri, singurele deasupra cărora monitoare voluminoase, dar nu plate, pâlpâiau încă.

— Noua dumneavoastră casă, zise comandantul cu oboseală-n glas. Şi partenerul dumneavoastră: locotenentul Marius Tonon.

Se uită dezaprobator la biroul care era acoperit cu firimituri de croasant.

— Habar n-am pe unde umblă.

— Nu a avut partener până acum?

Nkoulou ridică din umeri.

— Să nu vă lăsaţi influenţat de bârfele colegilor.

— Nu am auzit încă nicio bârfă.

— O să vi se şoptească la ureche, credeţi-mă. „Tonon ăsta aduce ghinion.” Prostii superstiţioase, discuţii provinciale. Sunt şeful acestei staţii de un an şi nu s-a întâmplat niciodată nimic rău. Dar nu găsesc pe nimeni care să vrea să se asocieze cu Tonon. Iată că un funcţionar de la Paris apare la momentul potrivit pentru mine. O minte independentă.

Blanc nu era sigur dacă era lăudat sau batjocorit de comandant.

— O să ne înţelegem bine, îi dădu Blanc replica.

În acel moment intră pe uşă un bărbat pe la cincizeci şi cinci de ani care, la momentul admiterii în jandarmerie, îşi inserase probabil branţuri în încălţăminte pentru a atinge înălţimea minimă de 1,79 necesară admiterii. Avea mâinile puternice, acoperite de puf negru precum nişte labe de animal, corpul său era umflat în uniforma mototolită, nasul bulbos roşu-violet, părul negru subţire şi ciufulit. Când intră în încăpere pătrunse şi-un parfum pe care Blanc iniţial crezu că e de la un after-shave ieftin, până când brusc îi veni în minte o amintire din copilărie: vin rozé. Devii locotenent cam pe la douăzeci şi cinci de ani. Dacă ai rămas blocat pe funcţia asta treizeci de ani mai târziu, atunci ceva nu era în regulă. Blanc era destul de sigur că

trebuie să fie ceva adevăr în bârfele despre noul său partener. Îi scutură mâna păroasă şi se prezentă.

— Un coleg din nord ne va fi de folos, replică Tonon.

„Vocea lui era plăcută şi joasă. Un bărbat care ar putea calma un martor isteric cu o singură frază şi ar putea obţine o mărturie de la un suspect”, se gândi Blanc surprins.

Zâmbi.

— În calitate de parizian, nu prea eşti văzut ca nordic.

— Pentru noi, tot ce e la nord de Lyon este Scandinavia, zise el arătând spre masa de birou goală. După-amiaza soarele străluceşte aşa de puternic prin fereastră, încât nu mai poţi vedea nimic pe ecran. Atunci ar fi bine să mergi la cafenea şi să reflectezi.

Râse.

Nkoulou zâmbi acru.

— Trebuie să amânaţi mersul la cafenea, *mon lieutenant*. Am să vă încredinţez dumneavoastră şi lui Blanc un caz de rutină, astfel încât să vă puteţi cunoaşte în oarecare măsură. Este în ZGN.

— ZGN?

— *Zone de responsabilité propre de la gendarmerie nationale*[14]. 95% din teritoriul francez care este

[14] Zona de responsabilitate proprie a jandarmeriei naţionale (în orig., în fr.) (n.t.).

monitorizat de noi şi nu de *Police nationale*[15]. Aţi stat într-adevăr prea mult timp în capitală, *mon capitaine*.

În cazul unităţilor speciale din Paris, venerabila şi absurda separare dintre jandarmerie şi *Police nationale* devenise într-adevăr nesemnificativă: jandarmii pentru regiunile rurale aici, poliţiştii pentru marile oraşe dincolo. Blanc trebuia să se obişnuiască să lucreze din nou în ţara nimănui.

— Ce înseamnă caz de rutină? întrebă el.

— Un mort. Într-o groapă de gunoi.

— Asta înseamnă rutină pentru dumneavoastră?

— Acum eşti jandarm de provincie. Conform primului raport pe care l-am primit, plec de la premisa că trebuie doar să asigurăm locul faptei. Avem câteva indicii conform cărora colegii din Marsilia vor prelua cazul după aceea. ZPN. *Zone de responsabilité propre de la police nationale*[16].

Buzele lui schiţară din nou un zâmbet fără bucurie.

— Dar puteţi merge singur. Brigadierul Barressi a notat detaliile necesare. Nu aveţi cum să o daţi în bară prea mult.

Blanc dădu din cap.

---

[15] Poliţia naţională franceză (în orig., în fr.) (n.t.).

[16] Zona de responsabilitate proprie a poliţiei naţionale (în orig., în fr.) (n.t.).

— Îi place să întrerupă, şopti el când superiorul său părăsi biroul.

— Îşi poate întrerupe subalternii cum n-a mai văzut nimeni, avertiză Tonon.

La parter, Barressi le înmânã un bilet.

— Un mort în groapa de gunoi de lângă Coudoux, bombăni el, chiar pe A7. Un gunoier l-a găsit şi a format numărul de urgenţă 17[17]. Încă era încins.

Brigadierul tuşi.

— Gunoierul? întrebă Tonon.

— Mortul. Ars. Dar probabil că nu a murit din cauza asta. Colegii de la patrula rutieră au fost primii care au ajuns acolo, erau pe autostradă când a intrat raportul. Au specificat că sunt cartuşe peste tot. Kalaşnikov.

— Bine, spuse Tonon pe un ton neutru, ridicând raportul.

Blanc îl privi fix.

— Bine? Ce e bine la asta?

— Ne vom întoarce până la prânz. Micul restaurant din Gadet nu este rău.

— Cineva a fost executat cu o armă automată. Vom sta acolo ore-n şir în groapa aia de gunoi.

Locotenentul ridică mâinile.

[17] Număr local de urgenţă pentru a apela poliţia (n.t.).

— Un Kalaşnikov este la fel de comun în Marsilia precum un Opinel. Le poţi obţine cu 1000 de euro, iar la jumătate de preţ poţi obţine chiar imitaţii proaste. Traficanţii le folosesc ca să-şi facă de petrecanie unii altora. Nu este nevoie să vă faceţi griji. Groapa de gunoi se află pe A7 care duce direct în Marsilia. Comandantul Nkoulou are dreptate. Vom asigura locul unde a fost descoperit cadavrul şi vom aştepta până când colegii noştri din oraş vor fi acolo. Acesta este unul dintre clienţii lor, *mon capitaine*. Vor prelua cazul. După aceea vom lua prânzul.

Barressi îi aruncă lui Blanc o cheie de maşină.

— Întotdeauna mi-am dorit să văd o groapă de gunoi provensală, mormăi el şi împinse uşa de oţel pentru a o deschide.

Tonon arătă spre o maşină de patrulare.

— Acesta e Mégane-ul nostru, spuse locotenentul, înghesuindu-se pe scaunul pasagerului din faţă al autovehiculului albastru.

Lui Blanc nu-i plăcea cuvântul *Gendarmerie* de pe uşile laterale, nici dungile albe, nici reflectoarele roşii şi albe de pe capotă şi nici becul cu lumină albastră. La Paris circulase întotdeauna cu maşini de patrulare cu numere civile care nu atrăgeau atenţia. Reglă laborios scaunul şi

oglinda retrovizoare după lungimea corpului său, apoi porni maşina.

— Cunoaşteţi drumul? întrebă el.

— Oi fi doar locotenent, dar sunt cel mai în vârstă dintre noi. Aşa că vă sugerez să ne luăm la per tu. Eu sunt Marius. Oricum ne vedem mai des decât ne vedem soţiile.

— Cu siguranţă aşa e, mormăi Blanc.

— Mergi până la sensul giratoriu şi apoi urmăm indicatoarele către Lançon. După aceea te voi ghida mai departe. Vom ajunge acolo într-un sfert de oră.

Lui Blanc îi plăcea să investigheze singur. Poliţaii se grupau pentru fiecare caz în echipe, uneori lucrau doar trei sau patru ofiţeri la un caz, uneori sute. Ştia asta şi accepta asta. Oricum, îi plăcea să aleagă misiunile în care era singur: urmărea un suspect ore şi zile dacă trebuia. Săpa prin dosare vechi şi confisca documente. Se ghemuia în spatele biroului său, mâzgălea prin tot caietul de notiţe şi medita. Acum se simţi inhibat lângă acest coleg cărnos care mirosea a vin rozé şi cu care se deplasa spre un cadavru ars.

— Comandantul este foarte tânăr, zise el vag, pentru a nu lăsa să cadă o tăcere grea între ei.

Conducea cu atenţie, dar spre deosebire de Paris, nu-l claxonă şi nu-i tăie nimeni calea, întrucât toată lumea cunoştea maşina poliţiei.

— Nkoulou e mereu acolo când sosesc dimineaţa. Şi îl găsesc ghemuit în biroul său ordonat atunci când plec seara acasă. Iubeşte reglementările, sârguinţa, punctualitatea. L-ar înnebuni chiar şi pe un german. Câţiva colegi şi cu mine am făcut un pariu. Poţi să te bagi dacă vrei. Primul care află dacă Nkoulou are o prietenă, primeşte potul cel mare.

— Un om fără viaţă privată. Iese din clădire în timpul serviciului sau se baricadează în camera lui toată ziua?

— Se duce la poligon. Se spune că a fost cel mai bun trăgător de pistol din promoţia sa.

Blanc simţi metalul revolverului de tip Sig Sauer SP 2022, al cărui toc îl ataşase la spatele centurii. Împotriva tuturor reglementărilor privind modul de transport al pistolului din dotare. Când era poliţai tânăr, în cadrul unui jaf care scăpase de sub control, împuşcase de frică un răufăcător care reuşise să evadeze. Respectivul plutise între viaţă şi moarte timp de o săptămână. În cele din urmă, trecuse dincolo şi Blanc primise primele laude pentru că omorâse un criminal căutat de multă vreme. Dar nu îşi mai dorea vreodată să-i fie dat să trăiască încă o săptămână la fel. De atunci nu mai fusese nevoit niciodată să tragă cu arma în cadrul unei misiuni. Şi la poligon mergea doar când avea loc antrenamentul anual obligatoriu.

Tonon îl ghidă printr-o zonă industrială din afara oraşului Gadet, trecură pe lângă un comerciant de piscine care instalase vertical una prefabricată imensă, de un albastru sclipitor, o imagine extrasă dintr-un vis suprarealist. Apoi aceleaşi câmpuri. Un şopron acoperit de paie al unui olar care vindea într-un sens giratoriu vaze vopsite multicolor, terine şi cicade ceramice. Un sat. Blanc intră pe drumul departamental 19. Un cimitir cu o capelă antică şi strâmbă. Şi dintr-odată, la o sută de metri sub nivelul drumului de ţară, o fâşie gri pe care Blanc o confundă iniţial cu un râu mare: autostrada. A7 îşi făcea loc printre dealuri gri, stâncoase, drumul departamental se-ntindea paralel cu banda largă de asfalt pe aproape un kilometru. Automobile, camioane şi rulote vâjâiau în stânga lor, dungi negre de fum de motorină pluteau în aer. Blanc închise fereastra. În ciuda mirosului gazelor de eşapament, deodată percepu şi altceva: miros de putrefacţie. Pungi de plastic sfâşiate zburau printre ramurile pinilor care umbreau strada din dreapta. Pescăruşii zburau deasupra lor în cercuri.

— Groapa de gunoi, spuse Tonon.

Cu mâna dreaptă atinse preţ de câteva secunde un medalion de aur de la gât. Când văzu privirea uimită a lui Blanc, explică:

— Sfânta Geneviève. Sfânta noastră protectoare.

— A noastră?

— Sfânta protectoare a jandarmilor. Nu eşti catolic, nu?

— Am reuşit să ajung la timp la biserică să-mi văd copiii împărtăşiţi, răspunse Blanc.

Geneviève, sfânta poliţailor. Soţia lui avea să râdă de asta. Fosta lui soţie.

— Eşti speriat? îl întrebă pe colegul său.

— Mi-e frică să nu vomit. Nu am mai văzut niciodată un om ars. Poate că o să arate ca un berbec castrat făcut *méchoui*[18]. Mi-ar putea strica pofta de mâncare.

— Te gândeşti mereu la mâncare.

— Trebuie să-ţi stabileşti priorităţile.

Blanc coti printr-o poartă dintr-un gard de sârmă înalt de trei metri pe o alee neîngrijită. Înjură încet când un camion verde de gunoi care venea din sens opus îl forţă să vireze până pe marginea drumului, fiind apoi învăluit într-un nor de motorină, mizerie şi praf. Probabil aici fusese cu mult timp în urmă o vale largă situată între două stânci abrupte. Dar acum depresiunea era aproape complet umplută cu gunoi. Excavatoarele împingeau gunoiul şi-l adunau în grămezi, în jurul lor dansau pescăruşi furioşi, protuberanţe groase şi negre din plastic se arcuiau pe

[18] Fel de mâncare marocan în care un miel sau berbec este tăiat în bucăţi mici care sunt apoi puse pe grătar (n.t.).

marginea depresiunii, marginea unor imense covoare artificiale care căptuşeau fundul văii şi care trebuiau să protejeze apa freatică de mizeria care se scurgea în sol. Mirosea a legume putrede şi carne în descompunere.

— Vara este întotdeauna cel mai rău, se scuză Tonon. Aici se aruncă gunoiul din jumătate de Provence.

Arătă spre o maşină de patrulare şi o motocicletă de la poliţia autostrăzii care erau parcate lângă două dube albe care nu ieşeau în evidenţă; pe parbrizele lor erau lipite plăcuţe din plastic pe care scria *Techniciens d'investigation criminelle*[19].

— Departamentul de criminalistică este din Marsilia?

— Nu. Cea mai apropiată unitate este staţionată în Salon[20]. Oameni buni. Nu se grăbesc. Ce-i drept, au mai puţine lucruri de făcut decât colegii lor din Marsilia.

Blanc ieşi din maşină şi strânse mâna unui brigadier, apoi mâna unui tânăr procuror care avea faţa arsă de soare. Nu avură altă opţiune decât să aştepte în duhoare şi în căldură şi să-i urmărească pe specialiştii de la criminalistică la lucru. Costume de protecţie albe care le acopereau tot corpul şi care aveau inscripţia *NTECH* pe spate, galoşi, mănuşi, măşti. Blanc se întrebă cum rezistau

[19] Tehnicieni de investigaţie criminală (în orig., în fr.) (n.t.).

[20] Salon-de-Provence, oraş în Franţa în departamentul Bouches-du-Rhône (n.t.).

aşa în căldură. Cadavrul fu găsit la marginea parcării, în spatele unui container mare deschis în care se puteau descărca deşeuri metalice. Recunoscu scheletul ruginit al unui suport de saltea şi al unui cadru de bicicletă care ieşeau în afară. Criminaliştii nu merseră direct spre cadavru, ci se apropiară într-un ocol semicircular din spate. Cineva făcu fotografii. Doi indivizi îmbrăcaţi în halate albe se aşezară în genunchi lângă ceea ce de la distanţă părea un trunchi de copac carbonizat. Blanc fu întâmpinat de un miros nou: carne arsă, grăsime evaporată.

— Cine l-a găsit? îl întrebă pe brigadier.

Poliţaiul arătă spre un bărbat în salopetă verde, care stătea la umbra unui pin pipernicit şi care primea o sticlă de apă din partea unei femei ofiţer tinere.

— Un şofer de camion de gunoi. Încă gâfâie.

Râse dispreţuitor.

Blanc tăcu şi merse la martor. Tonon îl urmă. Ambii îngenunchează în faţa bărbatului, după care Blanc scoase un carnet de notiţe şi un creion cu capăt mestecat.

— Îmi daţi voie să vă pun câteva întrebări? Sau ar trebui să mai aşteptăm puţin? dori să ştie căpitanul.

Şoferul camionului de gunoi, un tânăr arab, clătină din cap.

— Să terminăm cu asta, spuse el, încercând să zâmbească.

— Numele dumneavoastră?

— Mourad Ghoul.

— Când şi cum aţi descoperit cadavrul?

— Mergeam cu camionul în direcţia aceea, zise el arătând spre un camion greu dotat cu o macara. Suprafaţa de încărcare a camionului era goală. O dată pe săptămână încarc containerul cu fier vechi şi merg la traficantul de metale. Tocmai eram pe punctul de a lega lanţurile de la macara de container când..., se strădui să găsească vorbele potrivite, am văzut acest... cadavru. Sau: l-am mirosit mai întâi. Încă ieşea fum din el.

— Era complet ars?

— Nu m-am mai uitat. Am fugit până la cabina camionului, am luat telefonul mobil şi am sunat la poliţie. Apoi am vomitat.

— Eraţi singur?

— De azi-dimineaţă colegii mei tot pleacă şi vin cu camioanele de gunoi. Ei însă folosesc rampa din spate. Persoanelor private li se permite să-şi descarce molozul aici. Dar niciunul dintre ei nu ajunge aici atât de devreme.

— Odihniţi-vă.

Blanc se ridică. Era ameţit. Căldura, duhoarea, oboseala.

— Uneori, nişte idioţi se întâlnesc în secret la groapa de gunoi în weekend, zise Tonon, ridicându-şi corpul masiv cu o uşurinţă uimitoare. Se întâlnesc pentru dueluri ilegale de paintball.

— Paintball la groapa de gunoi?

— Se pare că unele persoane îşi iau o doză de adrenalină din asta. Din când în când mai arestăm pe cineva. Violare de proprietate.

— Probabil că s-a jucat o partidă de paintball foarte intensă.

— Poate au fost martori?

— *Bien*. Mai târziu să-i iei la întrebări pe cei pe care i-ai arestat deja când se jucau aici. Dacă avem noroc, unul dintre ei a fost acolo.

Un jeep Cherokee alb şi zgâriat, care avea cu siguranţă o gaură în ţeava de eşapament, parcă lângă ei. Când motorul astmatic fu oprit, vehiculul tremură. Din maşină sări o femeie pe la treizeci şi cinci de ani, cu părul brunet şi lung, cu faţa pe jumătate ascunsă în spatele ochelarilor de soare supradimensionaţi din anii şaptezeci.

Tonon îi făcu un semn din cap şi o prezentă:

— Doamna doctor Fontaine Thezan. *Médecin légiste* la spitalul din Salon.

Blanc îi strânse mâna. Tricoul şi părul ei degajau un miros slab de marijuana. Îi aruncă o privire rapidă colegului său, acesta părea că nu observă nimic.

— Va trebui să mai aşteptăm puţin, zise el.

— Se pare că am ajuns la timp, îi întâmpină medicul legist într-o doară, arătând spre un tehnician care îşi trase masca de pe faţa transpirată şi care se îndrepta spre ea.

— Mortul vă aparţine, *madame*, gâfâi el, fără să se sinchisească să-i arunce o privire lui Blanc.

— Reflex tonic asimetric al gâtului, mormăi doctorul Thezan. Îndoirea braţelor prin contracţia muşchilor indusă de căldură. Piele carbonizată care, la nivelul feţei, este crăpată de la temperatura extremă.

Blanc, care în ultimii ani de serviciu îşi croise drum printre extrase de cont, dosare şi scrisori, încercă să respire cât mai superficial posibil. Mirosul cărnii arse şi miasma din groapa de gunoi se amestecară. „Nenorocita asta de căldură.” În faţa lui zăcea un cadavru cu pielea precum cărbunele, cu braţele pe lângă corp, cu picioarele paralele, iar faţa distrusă schiţa o grimasă: corpul nici măcar nu arăta ca un cadavru, ci mai mult ca un manechin incendiat. Fără păr, fără urechi, fără haine, cu excepţia unei catarame ce se afla încă pe trunchi. Trăsături faciale de nerecunoscut. Fără sânge.

— Nu trebuie să vă uitaţi la mine peste umăr, mormăi doctorul Thezan, care observase că se clătina.

— E doar căldura, răspunse căpitanul.

— Nu sunteţi de-aici.

Blanc luă decizia să nu abordeze subiectul ăsta.

— Victima a fost arsă de vie?

Medicul legist clătină din cap şi arătă spre urmele din corpul carbonizat.

— Probabil de la gloanţe, constată ea. Persoana decedată e de sex masculin. Am de gând să-i examinez plămânii la institut. Adică, ce-a mai rămas din ei. Dar tare m-aş mira dacă ar fi să găsesc funingine în bronhii. Individul ăsta nu mai respira în momentul în care a început să ardă.

Tonon arătă spre zona prăfuită de jur împrejur, pe care specialiştii o umpluseră cu plăcuţe cu cifre.

— Tuburi de cartuşe. Kalaşnikov. Cel puţin zece cartuşe. Şi nu mai avem voie să mergem la poligon, pentru că trebuie să economisim bani, zise el clătinând din cap. Farid Berrhama a fost un bătăuş şi un traficant din Salon care voia să devină unul dintre cei mari în rang din lumea interlopă din Marsilia. Îl porecleau „Le Barbecue” pentru că după ce-şi lichida victimele, le mai dădea şi foc pentru a acoperi urmele. Nu l-am prins niciodată. Dar un clan din Corsica l-a prins într-o braserie, opt ucigaşi deodată,

douăsprezece gloanţe în corp. Se pare că cineva vrea să calce pe urmele lui Berrhama.

— Să fie o reglare de conturi între traficanţii de droguri? întrebă curios Blanc.

Locotenentul arătă cu degetul arătător spre cadavrul carbonizat.

— Tipul ascundea cocaină sau heroină. Sau nu şi-a plătit datoriile. Sau a turnat pe cineva. Sau cineva a vrut să-i preia teritoriul. În Marsilia, în medie, la fiecare două săptămâni, cineva este lichidat cu un Kalaşnikov.

Blanc îşi aminti de un scandal petrecut cu ceva timp în urmă, când o primăriţă de sector a cerut ca armata să fie folosită pentru a pacifica suburbiile. Revoltă peste tot. Batjocura din Paris. Trupele trimise la Marsilia! Înainte de asta, Sarkozy reduse bugetul, iar 350 de posturi de poliţie au fost tăiate doar în Marsilia. Asta nu supărase pe nimeni.

— Mereu rămâne suficient material ca să preluăm ADN-ul, zise doctorul Thezan cu siguranţă în glas. Şi dantura este intactă. Prin analiza oaselor voi determina înălţimea şi vârsta. Şi poate îmi dau seama de culoarea părului şi a ochilor. Şi ce a mâncat ultima oară. Îl vom identifica.

— Şi după aceea băieţii din Marsilia se vor ocupa de caz. O să raportez la sediul central.

Tonon se întoarse spre Renault şi deodată se opri. Purtând mănuşi, medicul legist atinsese cu grijă trupul

neînsufleţit. Întoarse victima cu atenţie. Ceva strălucea în locul unde se aflase ceafa mortului. Aur. Rămăşiţele unui colier. Un medalion. Blanc şi locotenentul se aplecară fără să atingă nimic. Pe bijuterie se putea vedea gravată o cobră ce se ridicase ameninţător. Ochii roşii ai cobrei erau două rubine minuscule inserate în obiectul de aur.

— *Putain!*[21] înjură Tonon. Cunosc această cobră. Ne putem lipsi să trimitem raportul către Marsilia. E vorba de cineva de-aici.

Plângere împotriva unui mort

Blanc făcu semn echipei de criminalistică şi le arătă bijuteria. Apoi se retrase şi îi lăsă pe specialişti să-şi facă treaba.

— Dacă poţi identifica mortul astfel, înseamnă că e o piesă destul de rară, îi şopti el lui Tonon.

Colegul său dădu din cap absent şi se uită în jurul parcării.

— Dacă este cine cred că este, trebuie să fie o motocicletă prin apropiere. Mereu bătea drumurile cu o motocicletă Enduro.

[21] La naiba! (în orig., în fr.) (n.t.).

Tonon chemă câţiva brigadieri laolaltă. Trecu mai puţin de un minut când un bărbat în uniformă ridică braţul şi le făcu semn să se apropie. La marginea altui container se afla o motocicletă Yamaha veche şi pe jumătate ascunsă, despre care Blanc credea că e numai bună de dat la fier vechi: farul din spate smuls, rezervorul boţit, ghidonul îndoit, farul frontal spart, oglinda retrovizoare din stânga lipsea, doar tija i se-nălţa inutil din ghidon.

Locotenentul arătă spre plăcuţa de înmatriculare care era îndoită pe jumătate şi pe care era imprimat numărul „13”:

— Rabla lui. Ştiu numărul pe de rost.

Făcu semn către un criminalist care, oftând, îşi trase masca pe faţă şi începu să examineze motocicleta pentru a găsi amprente.

— Despre cine e vorba? întrebă Blanc.

— Charles Moréas. Fără el Provence va fi un loc mai frumos.

— Un client de-al tău?

— Aş fi vrut eu, oftă Tonon. Mi-am sacrificat ani din viaţă ca să-l prind pe individ. O singură dată am reuşit să-l avem la mână: a trecut pe lângă un radar-video mult prea repede cu Yamaha lui. Dar nici măcar nu a plătit amenda. Habar n-am ce s-a ales din treaba asta. Probabil că procesul încă zace într-un sertar la tribunal.

— Bănuiesc că nu voiai să-l prinzi doar pentru că gonea pe drumuri de ţară.

— Nu, zise locotenentul închizând ochii. Omor calificat. Sau cel puţin omor din culpă.

Trecu mult timp fără să mai rostească vreun cuvânt.

— Moréas era un singuratic. Şi toţi cei care l-au cunoscut şi-au dorit să nu fie aşa. Locuia undeva la ţară într-o casă dărăpănată din comuna Caillouteaux.

— E în raza noastră de acţiune?

— ZGN. Moréas are 38 de ani, dacă îmi amintesc bine. Avea. Nimeni nu ştie exact din ce trăieşte.

— Are soţie? Copii? Rude?

Lui Tonon îi veni să râdă.

— Are câteva proprietăţi. Ici şi colo în regiune, câmpuri, zone împădurite, o cabană de vânătoare. Părinţii lui erau fermieri, dar sunt morţi de multă vreme.

— Am auzit că pământul se vinde la un preţ ridicat aici. Poate l-a vândut şi trăieşte din banii aceia de ani de zile?

— Moréas? În niciun caz. Uneori se ducea cu Yamaha pe proprietăţile sale şi petrecea noaptea acolo în aer liber. De se întâmpla să se rătăcească nişte drumeţi pe-acolo, îi alunga şi îi speria aşa de tare, încât nu mai călcau niciodată pe drumurile acelea.

— Folosea arme?

— Puşti de vânătoare.

— Motiv suficient pentru a-i trimite o citaţie.

— Am făcut asta. Mai mult de-atât nu s-a putut face, însă.

Tonon arătă cu un gest dispreţuitor spre corpul carbonizat care tocmai era aşezat pe o targă de doi brancardieri care ajunseseră în break-ul lor gri.

— În urmă cu douăzeci de ani, pe vremea când eram încă un bun poliţai, Moréas era membru într-un grup specializat în jafuri la drumul mare: aveau două maşini vechi cu motorul îmbunătăţit, noaptea, pe un drum departamental cu trafic redus. Băieţii stăteau şi aşteptau maşini cu numere de înmatriculare străine. Dacă dădeau peste turişti, cu prima maşină îi depăşeau şi se poziţionau în faţa lor, frânau brusc şi îi forţau să oprească. Adesea maşinile se tamponau şi se deteriorau. Turiştii erau indignaţi, confuzi şi speriaţi. Dar înainte de a putea reacţiona concret, a doua maşină se apropia, de data aceasta din spate. Băieţii alergau spre victimele lor din ambele părţi, îi scoteau cu forţa din maşină, puneau mâna pe tot ce apucau şi duşi erau. Procedau aşa timp de săptămâni întregi. Nu i-am prins niciodată. Dar la un moment dat ceva a mers prost: o turistă din altă ţară reuşise să scape şi să ajungă panicată la strada principală; au prins-o acolo, au legat-o de maşină şi au târât-o pe femeie câţiva metri. Murise pe loc. Am văzut urmele de

sânge pe asfalt. Indivizii au fost şocaţi şi au mutat maşina la câteva curbe mai jos lângă un pin. Unii au scăpat cu a doua maşină, câţiva au trebuit să rămână în urmă. Pe ăştia din urmă i-am prins imediat. Şi de data asta am luat plăcuţa de înmatriculare a maşinii distruse. Aşa i-am capturat pe majoritatea celor care scăpaseră. Cu excepţia unuia.

— Charles Moréas?

— Unul dintre tovarăşii săi a mărturisit atunci că Moréas fusese implicat în caz. Se spune chiar că ar fi fost şeful bandei şi că ar fi fost la volanul vehiculului accidentat. Câţiva colegi de-ai mei s-au deplasat la cabana lui câteva ore mai târziu şi l-au arestat. Moréas a negat totul. Iar ceilalţi tipi pe care îi prinsesem au spus că nu îl văzuseră niciodată pe Moréas.

— Se pare că vorbiseră între ei.

— Mda. Individul care depuse mărturie împotriva lui Moréas a murit la scurt timp după aceea în arest. Plimbare prin curtea închisorii, cuţit între coaste, confuzie, făptaşul niciodată prins. Era singurul atu din mânecă împotriva lui Moréas. Nu s-au găsit amprente în niciuna dintre cele două maşini. Şi asta s-a întâmplat la vremea când nu exista amprentare ADN. Am fost nevoiţi să-l lăsăm să plece. De atunci am tot încercat să-l prind. Nu-mi pot scoate din cap urma de sânge lăsată de turistă pe asfalt.

— Cineva ţi-a luat-o înainte.

— Un tip ca Moréas are mulţi duşmani. De fapt, este păcat că trebuie să-l prindem pe cel care l-a ucis.

Când în cele din urmă s-au întors la secţia de jandarmerie, se făcuse aproape amiază. Blanc căuta un post de radio. Orice lucru care să-l mai ţină treaz era binevenit. Găsi frecvenţa pentru Radio Nostalgie. Înainte să apese iar pe butoane, Tonon fredonă refrenul: „*Les amants de Paris*”. Blanc se uită lung prin parbriz. Avea un cadavru ars pe cap şi în maşină, lângă el, un coleg care cânta melodii de la Edith Piaf. Spera să se trezească la un moment dat în patul său din Paris, cu Geneviève alături. „Nu poate fi decât un vis nebun”, îşi spuse el, „doar un vis, un vis, un vis, *merde*.” Dar continuă să conducă de-a lungul drumului departamental, ajunse în Gadet la secţie şi ştiu că nu visează.

Nkoulou arăta de parcă suferea de colici abdominale.

— Am auzit raportările prin radio. Trebuia să fie un caz de rutină.

Le zise asta de parcă cei doi ar fi dat-o deja-n bară.

— Moréas a sfeclit-o, răspunse Tonon, sperând să-şi înveselească şeful.

Blanc tăcea. Comandantul îi implicase pe ofiţerii în care avea cel mai puţin încredere în cea mai spectaculoasă

anchetă din ultimele săptămâni. Ghinion. Lui Nkoulou nu prea îi venea să-i elibereze de sarcină după ce tocmai le încredinţase personal cazul.

— De ani de zile l-aţi urmărit degeaba pe acest Moréas, şuieră comandantul. Sper că pe ucigaşul său nu-l veţi vâna în zadar în următorii douăzeci de ani.

— Moréas a fost un ticălos, interveni Blanc în discuţie, pentru a-şi ajuta colegul. Măcar presa să nu ne facă zile fripte dacă nu-l prezentăm pe făptaş în cătuşe după douăzeci şi patru de ore.

— Oţi fi voi, parizienii, prieteni la cataramă cu jurnaliştii, însă mie nu-mi pasă de aşa ceva.

— Politicienilor le pasă de aşa ceva, răspunse cu o voce blândă căpitanul.

Nkoulou se lăsă pe spate în scaun. Înţelesese: dacă presa şi, prin urmare, politicienii nu erau interesaţi de acest caz, atunci asta însemna că nu există niciun pericol. Niciun pericol pentru cariera sa. Niciun secretar de stat, cu siguranţă niciun ministru, care să-i trimită e-mailuri sau care să-i dea telefoane şi la un moment să întrebe ce naiba se întâmplă în Midi şi cine este responsabil pentru asta.

— Ocupaţi-vă de caz, spuse el şi, printr-o mişcare a capului, îi făcu să înţeleagă să părăsească biroul.

— Mulţumesc că ai stins focul înainte să mă ardă la cur, şopti Tonon în timp ce mergeau pe hol.

— Staţi pe loc sau voi trage! strigă cineva din spatele lor.

Tânăra brunetă cu iPad. Blanc îi uitase numele.

— *Ma chérie*[22], spuse locotenentul, de când te bagi tu în seamă cu bărbaţi? Sublocotenent Fabienne Souillard, îi făcu lui Blanc cunoştinţă, de parcă Nkoulou nu ar fi făcut-o deja acum câteva ore. Apelăm la ea întotdeauna când computerele noastre se strică.

— Marius porneşte imprimanta înainte ca anticul său computer să pornească. Se blochează de fiecare dată. Nu înţelege niciodată.

Fabienne Souillard se apropia de treizeci de ani, era sportivă, elegantă. Deşi era în uniformă, era acoperită de un parfum scump. Îi întinse mâna lui Blanc.

— La Paris, specialiştii în calculatoare poartă ochelari care arată de parcă cineva i-ar fi extras cu toporul dintr-un ghemotoc sintetic.

— Şi aceia sunt bărbaţi, zise Fabienne, arătând apoi spre biroul ei. Am ceva pentru voi.

— Ai auzit deja de cazul nostru? întrebă Tonon.

— Toţi colegii sunt atât de bucuroşi că vă ocupaţi voi de această chestiune.

---

[22] Draga mea (în orig., în fr.) (n.t.).

— Doriţi să vă alăturaţi nouă de bunăvoie?

— Ne putem tutui. Nici măcar câinele secţiei nu mi se adresează cu dumneavoastră.

— Ea e una dintre persoanele de treabă, zise locotenentul, aşezându-se oftând pe un scaun din faţa biroului lui Souillard. Deci?

— Mai există un alt caz pentru voi, eroilor: o spargere, spuse ea, arătând spre un formular de plângere completat ce stătea lângă computerul ei.

— Nkoulou ne-a dat mâna liberă pentru a rezolva cealaltă chestiune. Spargerea nu este cazul nostru, replică Tonon.

— Un arhitect din Caillouteaux în a cărui locuinţă s-a intrat prin efracţie sâmbătă pe când era la serviciu.

— Ghinion pentru el, însă chiar nu e cazul nostru, zise locotenentul fără să se agite.

Fabienne bătu cu degetele peste formular.

— Acest arhitect menţionează un suspect în plângerea sa: Charles Moréas. Vecinul său.

— Acesta este cazul nostru, spuse Blanc şi se ridică. Să mergem.

— Aici nu e Paris, spuse Tonon ridicând mâna, încercând să-l calmeze pe Blanc.

— Vreau să văd casa acestui Moréas. Şi apoi vreau să vorbesc cu arhitectul.

— Cei de la criminalistică se ocupă momentan de casa lui. Vom fi acolo în câteva ore, cel mai devreme. Iar arhitectul nu va fugi de noi. Hai să mâncăm mai întâi.

— Să mâncăm?

— Da, aici în Gadet. Ţi-am mai spus că mâncarea nu e aşa rea.

Înainte ca Blanc să poată spune ceva, Fabienne Souillard întoarse ecranul computerului înspre cei doi.

— Îţi vom da toate informaţiile pe care le avem şi noi. După aceea poţi digera mai bine. *Voilà*.

Le arătă două fotografii ale unui tânăr, luate din faţă şi din profil la secţia de poliţie.

— Acesta este Moréas de-acum aproape douăzeci de ani, când a fost chemat la tribunal din cauza chestiunii ăleia cu jafurile de maşini. Nu există o imagine mai nouă, nu l-am mai prins vreodată.

— Ştiu asta deja.

— Înălţime 1,80, musculos. Avea mereu părul lung, la fel cum arată în fotografie.

— E cărunt, adăugă Tonon.

— Ulterior şi-a făcut un tatuaj pe antebraţul stâng. Nişte litere încâlcite, nimeni nu ştie ce scrie acolo, continuă Souillard.

— *Connerie*[23], şuieră Tonon. Un G, un T şi un I. Indivizii aveau un BMW şi un VW GTi, ambele furate. Moréas conducea GTi-ul. Cu asta a târât-o pe turistă până ce-a omorât-o. Şi-a tatuat asta în ziua în care cazul împotriva lui a fost sistat din lipsă de dovezi. Ne-a luat peste picior.

Locotenentul vorbea din ce în ce mai tare.

— Tatuajul este acum cenuşă, interveni Blanc pentru a-l linişti pe colegul său.

— Un proces iniţiat pentru că nu a plătit o amendă pentru exces de viteză, citi Fabienne cu voce tare. Pe rol la tribunalul din Aix, dar nu a fost chemat la judecată pentru că judecătorii nu au timp. În Aix, în Salon şi la prietenii noştri din Marsilia, numele său apare adesea în documentele de anchetă ca suspect în traficul de droguri. Ba lucra pe post de curier, ba ascundea droguri, în orice caz, un infractor de rang inferior. Nu există plângere în această privinţă. Nimic altceva bătător la ochi. Nu avea rude.

Fabienne Souillard întoarse monitorul în poziţia iniţială.

— Pot să vin şi eu cu voi, băieţi? Mi-e foame.

Aveau de făcut doar câţiva paşi pe jos. Localul „Le Soleil” se afla la colţul Place Jean Jaurès, un restaurant cu mese la umbra platanilor, prea ascuns pentru a fi recunoscut de turiştii trecători, prea simplist pentru ghidul

[23] Vrăjeală, prostie (în orig., în fr.) (n.t.).

Michelin. Patronul îl salută pe Tonon cu o strângere de mână, pe Souillard cu două sărutări pe obraji, pe Blanc cu o mişcare respectuoasă, pe jumătate prudentă, din cap. Poliţai nou, trebuie să fii mereu precaut. O masă chiar lângă trunchiul solzos al unui platan, în spatele lor murmura Touloubre-ul, a cărui apă verde curgea prin mijlocul Gadetului. Un pod cu lăţimea uşor mai mare decât un umăr se întindea peste pârâu la aproximativ treizeci de metri depărtare de restaurant. Doi pescari stăteau acolo, imobili ca nişte statui, indiferenţi faţă de căldura soarelui. Libelule albastre sclipitoare dansau peste vârtejurile din râu.

Blanc nu putea să-şi aducă aminte când mâncase ultima dată într-un restaurant în care nu se auzea muzică ambientală proastă. Inspiră adânc şi simţi cum i se relaxa ceafa. Patronul le aduse meniul şi, fără să fie întrebat, îi puse lui Tonon o carafă de vin rozé lângă tacâmuri.

— Ce poţi recomanda? întrebă Blanc, refuzând să admită că nu ştia nimic despre mâncărurile provensale.

— Tot, răspunse locotenentul.

— Nu cred că voia să primească un răspuns atât de precis, spuse Fabienne râzând, apoi îi luă meniul. Nu-mi este atât de foame la prânz. Am să mă satur cu *courgettes à la provençale*[24].

[24] Dovlecei din Provence (în orig., în fr.) (n.t.).

— Mi-e foame, exclamă Tonon, dar nu vreau să fiu ocupat cu digestia toată după-amiaza. *Coquilles Saint-Jacques*[25].

— Voi lua şi eu asta, adăugă Blanc repede.

Băuturile fură aduse la început. Fabienne Souillard comandase o băutură energizantă care avea culoarea unui sirop de tuse, Blanc o carafă de apă. Tonon privi ambele pahare cu nemulţumire profundă. Scoicile pentru el şi pentru Blanc veniră servite în farfurii alungite: carnea lor albă într-o crustă de patiserie presărată cu pătrunjel şi usturoi ras lângă o bilă de orez. Colega lor primi doi dovlecei gratinaţi, tăiaţi pe lungime, umpluţi cu usturoi, ulei de măsline şi busuioc. Când Blanc muşcă din scoici pentru prima dată, gustul explodă literalmente în gura sa: gustul de mare, piper, busuioc şi sare măcinată grosier. Îşi simţi corpul relaxându-se şi mai mult, un val cald revărsându-se de la gât de-a lungul spatelui. Deodată, întâlnirea cu secretarul de stat părea să fi fost doar un vis pe jumătate uitat, cumva incomod, ce-i drept, dar cu siguranţă pierdut într-o altă lume. La fel şi despre cearta cu Geneviève. La fel şi cadavrul carbonizat din groapa de gunoi. Se luă singur prin surprindere la gândul că nu mai voia să se ridice din acest loc de sub platan. Avea nevoie

[25] Scoici Saint-Jacques (în orig., în fr.) (n.t.).

acum de o cafea, altfel avea să adoarmă mulţumit şi cu burta plină în faţa colegilor săi.

La scurt timp după aceea, când ceilalţi îşi turnară zahăr în cupele mici şi îl agitaseră, Blanc se întoarse spre colega sa tânără.

— Cum ajunge o specialistă în informatică să lucreze tocmai în Gadet?

— Căile birocraţiei sunt la fel de neînţelese ca hotărârile divine. Tocmai am venit de la şcoala de formare profesională: Centre National de Formation aux Systèmes d'Information et de Communication de la Jandarmerie[26] din Rosny-sous-Bois, sună ca un bilet spre Paris, nu? Dar trenul s-a blocat aici.

— Un şoc culdstural?

— Nu aş dori să plec din nou.

— Ea este *mademoiselle* Facebook, interveni Tonon.

— O fată din Salon i-a trimis luna trecută o cerere de prietenie unui tip din Marsilia, un tânăr care era încă la liceu. L-a convins să o viziteze. Când băiatul s-a prezentat în locul convenit într-un parc, doi dintre tovarăşii fetei l-au pândit, l-au bătut şi i-au furat iPhone-ul şi Peugeot-ul 106. Dar pe Facebook laşi atât de multe urme, încât chiar nu a

[26] Centrul naţional de instruire pentru sistemele de informare şi comunicare ale jandarmeriei (în orig., în fr.) (n.t.).

fost dificil să ajungi de la victimă la fată şi de la fată la cei doi băieţi.

— Nu aş fi reuşit să fac asta, comentă locotenentul. Nici măcar nu am cont de Facebook. Tu?

— Eu am.

Blanc îşi făcuse cont când Facebook era la modă printre adolescenţi şi când copiii săi se-nscriseră acolo. Treptat, deşi posta mai degrabă fără niciun chef, reuşise să adune câteva duzini de prieteni, majoritatea colegi. În cele 48 de ore de la întâlnirea sa cu Vialaron-Allègre, aproape toţi colegii săi l-au şters din listă. Au mai rămas câţiva foşti colegi de clasă care nu scriau niciodată nimic, trei jandarmi care erau în vacanţă şi nu observaseră prăbuşirea lui şi cei doi copii ai săi. Dar Eric şi Astrid renunţaseră de ani buni să-i povestească tatălui lor despre lucruri importante. Blanc era fie plecat, fie prea obosit, fie atât de ocupat cu investigaţiile lui, încât nu le dădea niciodată atenţie.

— Îţi trimit o cerere de prietenie, anunţă Fabienne, scoţându-şi telefonul mobil.

— Asta îmi măreşte activitatea cu 100%, zise Blanc dând pe gât cafeaua ce mai rămăsese.

Se uită lung după ea, în timp ce ea îşi ceru scuze şi dispăru spre interiorul restaurantului.

— Renunţă, mormăi Tonon somnoros.

— Să mă uit după Fabienne?

— Este într-o relaţie serioasă.

— Asta nu mă surprinde.

— O prietenă. Locuiesc amândouă în Salon. *Pacs*[27], un cuplu căsătorit în adevăratul sens al cuvântului.

Blanc îi aruncă o privire rapidă noului său coleg.

— Te deranjează asta? Adică, faptul că locuieşte cu o femeie.

— Nu. De ce ar trebui să mă deranjeze?

— Eşti catolic.

— Iisus nu a spus nimic despre lesbiene în Predica de pe Munte. Să sperăm că soţia ei este mai loială decât a mea.

— Eşti divorţat?

— De o veşnicie. Tu?

— În curând.

Tonon se uită în pahar, în care vinul rozé era de lăţimea unui deget şi scânteia de la lumina soarelui, apoi tăcu. Când Fabienne Souillard reveni, Blanc plăti pentru toată lumea.

Colega lor se-ntoarse la jandarmerie. Blanc se gândi la carafa de vin rozé pe care o băuse Tonon la prânz şi nu-l lăsă să conducă.

[27] Pact civil de solidaritate (în orig., în fr.) (n.t.).

— Casa este aproape de a ta, trebuie să virezi la colţ. Am auzit că locuieşti în casa dărăpănată din Sainte-Françoise-la-Vallée, spuse locotenentul.

— De la cine ai auzit?

— Şeful mi-a zis. Nkoulou a primit un telefon de la Paris şi a fost atât de încântat, încât ne-a împărtăşit detaliile.

— Asta mă face să fiu vedeta brigăzii.

— Comandantul este un formalist pedant. Atât timp cât respecţi regulile, te lasă în pace. Şi cât timp te lasă în pace, şi ceilalţi te lasă în pace.

— Pe tine te lasă în pace?

Tonon râse.

— Cartea de reguli şi cu mine nu suntem cei mai buni prieteni. Dar mă descurc. Am fost la École de Gendarmerie de Chaumont[28]. Subofiţer. Am lucrat din greu să ajung sus. În timpul campionatului mondial de fotbal am fost promovat la rangul de locotenent. Soţia mea a fugit de mine. Copiii mei preferă atât de mult stânga spectrului politic, încât le este ruşine că tatăl lor lucrează pentru poliţie. Dar nu contează: am fost pe stadionul din Marsilia la meciuri.

Blanc dădu din cap. Marele eveniment. *Faites nous rêver*[29]. La acea vreme existau noi uniforme suplimentare pentru poliţai, ultima cu *képi*. Au fost numite „Footix” şi

[28] Şcoala de jandarmi din Chaumont (în orig., în fr.) (n.t.).

mulţi ofiţeri încă mai lăcrimează şi astăzi când se gândesc la asta.

— Am devenit campioni mondiali în 1998, zise el.

Tonon bătu cu degetele pe benzile centurii de siguranţă.

— *Oui*. De atunci stau lipit de scaun. A fost un accident la un moment dat. Asta lasă urme de derapaj în dosarul personal. Şi prefer să fiu pasager în maşină.

— Înţeleg.

Căpitanul se gândi la vorbele pe care i le strecurase Nkoulou. Piază rea. Cine ştie cum conducea Tonon înainte.

— Touloubre este acolo, în faţă. Ruina mea este ultima casă din stânga înainte de pod, zise el.

— Ştiu. Înainte de asta o să facem stânga. Urmează un deal. Caillouteaux tronează în vârful dealului, cu vedere înspre laguna Étang de Berre, biserică veche, loc liniştit. Oraş frumos, doar puţin prea liniştit. Dacă tuşeşti, oamenii cad speriaţi din pat.

— Un om ca Moréas trebuie să fi arătat ca un vârcolac.

— Nu ieşea niciodată în oraş. Nu există baruri şi supermarketuri acolo sus. Casa lui e ascunsă pe coasta dealului, printre pini. Condu mai încet, drumul este uşor de ratat.

---

[29] Faceţi-ne să visăm (în orig., în fr.), lozincă strigată la meciurile de fotbal din Franţa (n.t.).

Blanc se opri în faţa unei porţi de oţel lovite care atârna de doi stâlpi de cărămidă. Cotiră pe o alee prăfuită care mergea atât de departe în pădure, încât drumul nu se mai putea vedea. O poiană în care un motor de motocicletă ruginea la soare lângă o chiuvetă crăpată şi un sul de sârmă. În spatele ei, o casă făcută din blocuri de beton cenuşiu netencuite. Ferestre din PVC, toate de diferite dimensiuni. Uşa de la intrare grotescă şi modernă din sticlă şi aluminiu.

— Se pare că Moréas şi-a construit şandramaua cu materiale de construcţie vândute la preţ redus, constată Blanc.

— A luat cât a putut să fure.

Un coleg de la criminalistică stătea transpirat lângă o dubă şi fuma. Căpitanul citi pe salopetă un nume scris cu carioca: *Hurault*, *D.* David? Dominique? Damian?

— Puteţi intra, zise Hurault indiferent.

— Ceva special?

— Nu avem de-a face aici cu Palatul Versailles.

— Droguri?

Hurault clătină din cap.

— Totul este curat. Am căutat şi cu câinii prin toată proprietatea. N-am găsit nici un joint în cabana asta. Am găsit nişte bani în numerar, nu o sumă mare, câteva bancnote şi nişte mărunţiş în sertare. Nu am găsit bijuterii

sau orice altceva care ar sugera bunuri furate. Tipul avea un imens televizor cu ecran plat, un sistem Blue-Ray, un notebook, o cameră video.

— Cu siguranţă furate, mormăi Tonon.

Specialistul îi zâmbi strâmb.

— Dacă da, atunci pentru uz propriu. Transmitem numerele de serie şi aruncăm o privire asupra conţinutului memoriei. De asemenea, am găsit două telefoane mobile, dintre care unul aparent nu mai fusese folosit de mult timp. Ecranul crăpat. Verificăm toate apelurile primite şi efectuate, mesajele şi aşa mai departe.

— Un cetăţean cumsecade.

— Chiar aşa de cumsecade sigur nu.

Cu o mişcare a mâinii, Hurault îi invită să-l urmeze în casă. Un hol sumbru, cuie mari bătute în zid ce funcţionau pe post de cârlige, de unul din cuie atârna o jachetă grea de motociclist, de alt cui o cască de motocros. O cameră de zi, o sufragerie cu mobilier uzat şi o masă jegoasă.

— *Voilà!* zise specialistul, arătând spre un perete de care atârna o sabie lucioasă de samurai.

— Sunt urme de sânge pe lamă? îl întrebă Blanc.

— Câinii au rămas liniştiţi. Dar vom duce comoara asta mică la laborator, zise el arătându-le două puşti de vânătoare.

— Ştiu puştile astea de vânătoare, comentă Tonon. Acestea sunt armele pe care le-a folosit pentru a-i speria pe oamenii care făceau jogging prin pădure şi pe muncitorii forestieri.

— Le împachetăm împreună cu sabia.

Hurault îi conduse într-o altă cameră. Dormitorul. Un pat de campanie. Miros închis de haine nespălate. O cutie pe care cineva o trăsese de sub pat. Înăuntru se găsea un Kalaşnikov.

Căpitanul zâmbi.

— Se pare că Moréas avea nevoie de asigurări de viaţă ruseşti pentru a dormi mai bine.

— Nu asta e arma cu care a fost ucis, interveni Tonon. Care criminal este atât de prost să ascundă arma sub patul victimei sale după comiterea crimei?

— Avem gloanţele şi cartuşele de la locul faptei. Avem această armă. Pentru noi, acesta este unul din cele mai uşoare exerciţii pentru a afla dacă se potrivesc, asigură specialistul.

Le arătă drumul către un fel de magazie din spatele casei. În lumina amurgului văzură pistoane şi filtre de aer pe un banc de montaj, un lanţ vechi, amortizoare uleioase, o aripă de autovehicul, cauciucuri solide, două canistre de benzină roşii. În capătul îndepărtat al bancului de montaj se găsea o geantă de piele. Blanc fluieră în timp ce

inspecta conţinutul acesteia: dălţi, şurubelniţe, pile, chei false, mănuşi subţiri şi negre, cagule.

— Vecinul care l-a raportat pe Moréas ca fiind un spărgător nu pare să fie un isteric. Să mergem la el.

— Trebuie să luaţi maşina.

— Până la vecin?

— Casa acestuia se află, de asemenea, în pădure, însă nu există un drum de la o proprietate la cealaltă.

— Atunci vom face o plimbare printre pini.

— Proprietăţile sunt separate de un gard de sârmă. Un gard foarte înalt montat foarte recent.

Blanc şi Tonon urcară în maşină şi merseseră înapoi până la drumul principal, cotiră la o sută de metri mai departe spre următorul drum de acces, chinuiră Mégane-ul pe o potecă de pădure şi ajunseră într-o lume la fel de îndepărtată de cea a lui Charles Moréas, precum Luvrul de un parc de fier vechi: un bungalou din anii şaptezeci făcut din beton vopsit cu alb, geamuri albăstrii, o uşă din oţel satinat. Pietrişul din faţa casei greblat, două sculpturi abstracte din bronz, nici măcar o frunză verde pe jos. În dreapta se afla un garaj care ar fi putut găzdui o familie de cinci persoane; două porţi metalice stăteau închise; a treia era deja deschisă pentru a dezvălui un Range Rover

argintiu. În spatele garajelor, în pădure, sclipea roşiatic nisipul unui teren de tenis aranjat.

În timp ce se apropiau, uşa se deschise şi din casă ieşi un bărbat pe care Blanc îl estimă la aproximativ şaizeci de ani bine trăiţi. Era sportiv, avea pielea profund bronzată, părul rar ras şi pe faţă purta ochelari de plastic roşii în formă de pătrat. Avea o cămaşă galbenă Lacoste, pantaloni de in, încălţăminte de navigaţie, un Rolex de oţel la încheietura mâinii stângi.

— Aţi întârziat, îi salută el.

— Monsieur Le Bruchec? întrebă Blanc, salutându-l cu un gest dezinvolt la chipiu.

Ori bărbatul nu ştia că poliţaii răsturnaseră casa vecinului său cu susul în jos de ore întregi, ori era un actor destul de bun.

— Lucien Le Bruchec. Intraţi.

Îi conduse într-un fel de coridor care, aşa cum îşi dădură seama jandarmii, mergea împrejurul exteriorului clădirii. În interior, camerele stăteau aliniate, fiecare dintre ele fiind concepută ca o căsuţă proprie. Fiecare cameră se deschidea cu o uşă glisantă de sticlă către o curte presărată cu pietriş, în centrul căreia sclipea o piscină. Le Bruchec îi conduse pe coridor către o fereastră al cărei cadru de aluminiu era îndoit.

— M-am întors de la serviciu sâmbătă după-amiază. Când m-am plimbat prin casă ceva timp mai târziu, am descoperit această pagubă. Apoi mi-am amintit că auzisem o motocicletă în pădure îndepărtându-se atunci când virasem cu maşina pe alee. După aceea am aruncat o privire mai atentă în jur. Eram cu Range Roverul în drum spre muncă şi lăsasem garajul deschis. Pe perete erau câteva rachete de tenis şi undiţe. Nu mai sunt acum.

— Vreţi să spuneţi că v-au fost furate nişte echipamente de sport?

— Lucrurile bune sunt scumpe. Mai mult de o mie de euro stăteau agăţaţi pe perete.

Blanc îi făcu un semn lui Tonon şi cel din urmă dădu din cap a aprobare: locotenentul trebuia să iasă în afara casei şi să sune pe mobil pe una dintre persoanele de la criminalistică aflate la casa lui Moréas şi să o întrebe dacă a găsit vreun echipament sportiv.

— Când v-aţi întors de la serviciu? întrebă căpitanul în continuare.

— Trebuie să fi fost în jurul orei trei după-amiază.

— Mai târziu aţi văzut semnele de pe rama ferestrei. Apoi aţi ocolit proprietatea, aţi descoperit obiectele lipsă din garajul dumneavoastră. Nu ar fi putut dura atât de mult.

Blanc îşi studie carnetul de notiţe.

— Totuşi, nu am primit plângerea dumneavoastră decât azi dimineaţă. De ce aţi ezitat atât de mult, *monsieur* Le Bruchec?

Arhitectul se încruntă indignat.

— Se pare că mă luaţi drept făptaş şi nu victimă.

— Ezitarea dumneavoastră este neobişnuită.

— Noaptea e un bun sfetnic. La urma urmei, o astfel de reclamaţie vine totodată cu necazuri şi timp pierdut. Investigaţiile. Poate un proces. Începi să te gândeşti profund dacă merită. Ieri a fost duminică şi oricum nu am vrut să merg la jandarmi. Aşa că am rezolvat asta azi.

— Nu aţi văzut pe nimeni sâmbătă?

— Nu.

— Şi după ce aţi chibzuit două zile la rând la toate aceste chestiuni, îl învinovăţiţi pe vecinul dumneavoastră? Trebuie să aveţi motive întemeiate pentru asta, nu?

— L-am prins pe acest Moréas pe proprietatea mea de două ori când veneam acasă de la serviciu. Odată încercase deja una din ferestrele mele.

— Unde lucraţi? Veniţi acasă mereu la aceeaşi oră?

— Lucrez ca arhitect în Salon în propriul meu atelier. Am să vă dau cartea mea de vizită. Uneori ajung acasă până la prânz, alteori nu până la miezul nopţii. Asta depinde de comenzile mele.

— Lucraţi şi vara?

— Mai ales atunci. Reconstrucţii pentru parizieni. Renovări pentru englezi. Clădiri noi pentru ruşi. Dar îmi voi lua concediu în august.

Tonon se întoarse la ei şi-şi clătină capul cu mişcare aproape insesizabilă.

— Locuiţi singur?

— Soţia mea a murit acum şase luni. Cancer. Fiica noastră locuieşte în Grenoble. Individul acesta dă târcoale pe aici de când soţia mea ne-a părăsit. Ştie că, adesea, în timpul zilei, casa este nepăzită.

Tonon oftă şi scoase din buzunarul uniformei un telefon mobil vechi, zgâriat. De data aceasta nu se obosi să-şi ascundă intenţia.

— O să sun din nou la criminalistică. Poate vor găsi ceva la fereastră. Sau poate că există amprente ale anvelopelor motocicletei pe aleea de acces.

— Calea de acces este la fel de dură ca betonul, zise Le Bruchec cu îndoială.

Blanc bănui că arhitectul era dezamăgit de faptul că nu merseseră direct la vecin cu lumina albastră pornită ca să-l aresteze.

— Ce ne puteţi spune despre *monsieur* Moréas? întrebă el.

Nu trebuia să-i comunice imediat că individul era mort.

Arhitectul îi rugă să ia loc pe nişte scaune de răchită sub o copertină curbată în stil futurist care umbrea jumătate din curtea interioară. Muzica lui Miles Davis se auzea cu o claritate desăvârşită din nişte difuzoare invizibile.

— Moréas nu este tocmai un prieten de-al meu, începu Le Bruchec precaut. Am crescut în regiune şi m-am întors aici după ce am terminat studiile la Paris. Dacă aş aduna toţi oamenii pe care îi cunosc bine, aş putea popula un orăşel: prieteni vechi de şcoală, familiile pentru care construiesc case, politicieni, antreprenori în construcţii, meşteri, comercianţi, proprietari de restaurante. Sunt înscris în clubul de tenis şi în asociaţia care se ocupă de îngrijirea râului Touloubre. Dar, credeţi-mă, dintre toţi oamenii din regiune, nu există altă persoană pe care să o cunosc mai puţin decât bărbatul care locuieşte alături. Şi nu mă deranjează asta. Deoarece Moréas este, să spunem aşa, uşor irascibil.

— Iute la mânie?

— Acesta este probabil cuvântul cel mai potrivit. Agresiv. O persoană neplăcută. Dar chiar nu mai ştiu prea multe despre el.

— Avea musafiri?

Le Bruchec făcu un gest vag.

— Casele noastre sunt atât de îndepărtate, încât nu poţi vedea sau auzi nimic dintr-o parte în alta.

— Dar îl descrieţi pe vecinul dumneavoastră ca fiind agresiv. Pentru că l-aţi surprins de două ori pe proprietatea dumneavoastră?

— De două ori pe lângă casa mea. De mai multe ori pe proprietatea mea din pădure. Nu ştiu ce caută tipul ăsta acolo. Poate că vânează. În orice caz, fiecare întâlnire cu el a fost neplăcută, mai ales când i-am atras atenţia că umblă pe proprietatea mea.

— Era înarmat?

— Uneori. Cu o puşcă de vânătoare. Acum câteva zile am pus nişte muncitori să construiască un gard pentru că hoinăritul acesta devenise prea suspect. M-a costat o mică avere, iar muncitorii au spus că Moréas a ţipat la ei în timp ce înfigeau stâlpii în pădure. I-a ameninţat.

— Moréas nu va mai ameninţa pe nimeni. A fost ucis, îl anunţă Blanc pe un ton sobru, aşteptând o reacţie a arhitectului.

Le Bruchec se lăsă pe spate, mai degrabă uşurat decât surprins, confuz, oarecum jenat, dar cu siguranţă nu şocat.

— Cine l-a ucis?

— Nu ştim încă.

— Atunci individul care mi-a încercat geamul sâmbătă nu era Moréas?

— Nu putem spune asta încă, răspunse căpitanul cu prudenţă şi se ridică. Moréas a fost ucis duminică. Nu se ştie exact ce făcuse înainte. Vă vom ţine la curent cu investigaţia privind tentativa de spargere.

— Sunteţi singurul vecin? întrebă Tonon.

— Nu. Există o altă casă în pădure pe proprietatea vecină, de cealaltă parte a casei dărăpănate a lui Moréas. Un artist locuieşte acolo. Un pictor german. Foarte calm, aproape timid. Poate vă poate spune el mai multe decât mine. Chiar şi la el tristeţea va fi păstrată în limitele rezonabile.

Cinci minute mai târziu, Blanc şi Tonon stăteau în faţa unei căsuţe ale cărei pereţi erau bine asamblate din pietre. Căpitanul nu putea decide dacă imobilul fusese ridicat abia în ultimii ani sau dacă stătea ascuns printre pini încă din Evul Mediu. Un Clio accidentat, roşu precum vinul Bordeaux, stătea parcat în faţa uşii de la intrare, din hayonul deschis se înălţau picioarele unui şevalet. În acel moment, un bărbat de vreo patruzeci de ani ieşi în grabă din întunericul casei. Avea o înălţime medie, era zvelt, cu părul roşu, lung şi ondulat, cu pistrui, purta ochelari fără rame şi o barbă roşiatică sclipitoare de pirat. Îşi pusese nişte pânze albe întinse pe rame sub braţe şi se oprise brusc când văzu jandarmii şi maşina lor de patrulare, apoi

aşează pânzele jos şi îşi şterse mâinile de blugii săi zdrenţuiţi. Faţa lui strălucea ca o lumină roşie, că era de la efort sau din jenă, Blanc nu ştia asta. Se prezentă pe sine şi pe colegul său.

— Sunt Lukas Rheinbach, răspunse pictorul. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Gramatica lui era perfectă, dar pronunţia sa era un amestec ciudat de accent german şi dialect neinteligibil din Midi.

— Monsieur Rheinbach, începu Blanc, care nici măcar nu încercă să imite sunetul inexprimabil din gât de la sfârşitul numelui, din păcate, trebuie să vă punem câteva întrebări, deoarece vecinul dumneavoastră Charles Moréas a devenit victima unei infracţiuni.

— Intraţi, spuse neamţul, conducându-i prin casă într-o cameră luminoasă care părea a fi atât salon, cât şi atelier.

Blanc se miră de ce Rheinbach nici măcar nu întrebase ce infracţiune fusese comisă împotriva lui Moréas. Nu-i putea vedea faţa, dar simţea că germanul nu doar că nu era iritat, ci şi un pic uşurat.

— Nu pot să vă spun multe despre vecinii mei, anunţă în cele din urmă pictorul, trecându-şi apoi mâna prin păr cu un gest impulsiv. Nu am fost prieteni, dimpotrivă.

— Vă simţeaţi ameninţat de el?

Rheinbach ezită.

— Da, mărturisi el. Nu puteai să mergi prin pădure fără teama de a fi abuzat verbal de el. Şi odată aproape că era să mă calce cu motocicleta, aşa de rapid gonea pe un drum forestier.

— Aţi fost vreodată din cauza asta la jandarmerie? L-aţi denunţat? Sau v-aţi plâns de el la autoritatea comunală?

— Nu. La urma urmei, situaţia nu era aşa de gravă. Vreau să lucrez în linişte aici.

— Sunteţi pictor?

Rheinbach se uită pe fereastră.

— Da, păi..., bombăni el.

— *Pardon?* întrebă Tonon.

Germanul oftă.

— Nu veţi vedea munca mea în muzeele din lumea asta, le explică el. Nu este suficient de reuşită pentru aşa ceva. Pictez imagini pentru puzzle-uri.

— *Pardon?* întrebă Blanc.

— Modele pentru puzzle-uri. Imaginile care sunt tipărite pe carton şi tăiate în o mie de bucăţi. Măslini. O curte în Camargue. Capele romanice. Chiparoşi. Mont Ventoux în lumina serii.

— La fel ca Van Gogh? voia să ştie Tonon.

— La fel ca Paul Cézanne, doar cu o întârziere de un secol şi jumătate şi cam pe jumătate la fel de bun.

Arătă spre nişte cutii care erau stivuite pe un raft la capătul camerei. Pe cea mai de sus cutie strălucea o pictură executată în acuarelă ce înfăţişa un peisaj deluros cu un sat medieval lipit de un vârf de deal. „Nu-i rău”, gândi Blanc, dar nu era el tocmai un expert în artă.

— Peisajele mediteraneene sunt populare printre puzzle-urile germanilor, explică Rheinbach. Am pictat peisaje în timp ce eram la facultatea de artă pentru a-mi finanţa cursurile de formare profesională. Astăzi încă mă regăsesc în aceeaşi situaţie.

Râse şi clătină din cap de parcă ar fi uimit de el însuşi.

— La un moment dat mi-am dat seama că talentul meu mă va duce până aici şi nu mai departe. Şi din moment ce am ajuns de tânăr să iubesc acest peisaj după o călătorie prin Provence, am mers până în sud cu câţiva ani în urmă.

— Casa este a dumneavoastră?

— Creatorii de puzzle-uri plătesc bine, dar nici chiar atât de bine. Ce-i drept, îmi aparţine, dar când am cumpărat-o, consta doar într-o grămadă de pietre într-o poieniţă din pădure. Am reconstruit-o eu. E tot un fel de puzzle, doar la dimensiuni reale.

— Trăiţi aici singur?

Iar o ezitare uşoară.

— De cele mai multe ori. Uneori ajung să cunosc pe cineva. Dar femeile care îmi plac nu suportă această casă.

Blanc şi Tonon îi adresară nişte întrebări despre Moréas, însă Rheinbach nu-i putu ajuta: nu văzuse pe nimeni care să-l viziteze pe Moréas şi nici alte observaţii suspecte; din câte ştia el, nu încercase nimeni să-i spargă casă. Doar sentimentul ciudat de a avea ca vecin o persoană neplăcută şi ameninţătoare pe care cel mai bine este s-o evite.

— Faceţi o călătorie? întrebă căpitanul pe neaşteptate în timp ce ieşea din casă şi arătă spre autoturismul Clio care era încărcat cu bagaje.

— În Luberon, doar câteva zile. Vreau să pictez câmpurile de lavandă din faţa abaţiei Sénanque. Cel mai popular motiv din Provence pentru următoarea afacere de Crăciun.

Îşi luară rămas-bun şi conduseră în tăcere de-a lungul drumului forestier până la drumul departamental. Abia când ajunseră aproape acolo, Tonon îşi drese vocea.

— Prea punctual germanul acesta, mormăi el.

— Acest Rheinbach nu mi s-a părut că arată ca un ofiţer prusac, replică Blanc uimit.

— Dar vrea să meargă la Luberon la începutul lunii iulie pentru a picta câmpuri de lavandă. Numai că lavanda înfloreşte abia la sfârşitul lunii iulie. Un pictor care locuieşte în Provence de ani de zile ar trebui să ştie asta.

Madame le Juge[30]

Blanc coti la stânga ca să iasă de pe drumul de pădure.

— Ai nevoie de un GPS, comentă Tonon, acesta nu e drumul spre Gadet, ci spre dealul care te duce sus la Caillouteaux.

— Acolo vreau s-ajung.

— Am făcut azi deja destulă treabă.

— Încă e lumină.

— Nu mai eşti la Paris. Ce vrei să faci în cătunul acesta?

— Chiar dacă acest Moréas nu şi-a arătat mutra acolo, vorbim totuşi de comunitatea sa. Un oraş mic. Trebuie să-l ştie cineva de la primărie. Poate a înregistrat o activitate comercială? Poate a depus vreodată o cerere de autorizaţie de construcţie? Ceva informaţii trebuie să existe despre el. E valabil pentru oricine.

Conducea Mégane-ul cu viteza a treia şi urcă pe D70A. Parfumul răşinii de pin şi al pământului se revărsa în maşină prin fereastra deschisă. Cicadele bâzâiau peste tot, fără oprire. Era atât de fierbinte, încât căpitanul nu dorea să-şi lase braţul stâng dezinvolt pe panoul exterior al uşii prin fereastra deschisă. „Nu mai eşti la Paris. Mulţumesc pentru sfat.” Colegului său îi era probabil foame din nou şi

[30] Doamna Judecător (în orig., în fr.) (n.t.).

poate că avea dreptate. Pe cine ar întâlni într-o primărie de provincie, în toiul verii, după ora cinci după-amiaza? Doar un porumbel pe acoperiş şi şobolani în subsol. *Merde*. Era întotdeauna bine să fii rapid. Poate că acest Moréas a fost un dobitoc, însă trupul lui fumegase încă, la naiba.

După câteva minute trecură pe lângă câteva case moderne, asfaltul străzii deveni mai întunecat şi mai bun. Apoi, maşina de patrulare alunecă printre case vechi de piatră care erau prăjite de soare. Jaluzele mov, verzi şi albastre. Multe dintre ele trase din cauza soarelui. Oleandrii violeţi se întindeau în toate direcţiile într-o curte împrejmuită cu ziduri. Nu era nimeni pe-afară, nici măcar un câine vagabond sau vreo pisică adormită. O alee care era atât de îngustă, încât ambele oglinzi retrovizoare trecură la milimetru pe lângă blocuri cubice de piatră şi pe lângă obloane. O piaţă mică în care se găsea o fântână modestă peste care veghea capul de piatră al Mariannei, simbolul Republicii.

— Aici parcăm, mormăi Tonon. Ultimii metri îi putem face doar pe jos.

Blanc coborî din maşină şi se opri în faţa unei biserici joase construite din pietre gălbui. Peste portalul semicircular se înălţa un fronton arcuit ale cărui două clopote erau poziţionate spre cer ca o siluetă decupată din hârtie. Dintr-o crăpătură a peretelui lateral, o statuie

strălucitoare a Madonei binecuvânta aerul gol şi îşi irosea zâmbetul binevoitor pe o muscă ce zbura agale în cercuri, bâzâind. La capătul opus al pieţei se afla un turn de piatră cu ceas, încoronat de un cadru din fier forjat care susţinea clopote, un simbol al mândriei civice, al banilor şi al unei provocări calculate precis, deoarece acest monument secular se înălţa mai sus în firmament decât cel al bisericii. Vizavi de alee, piaţa era mărginită de zidul unei case, zid despre care căpitanul crezu pentru o clipă că era faţada unui palat, până când observă că aproape toate ferestrele, poarta de acces şi chiar şi o mică fântână de lângă faţadă erau pictate doar pe tencuiala clădirii, care, de fapt, nu avea niciun farmec.

— Oamenii de aici au bani pentru artă, spuse colegul său, pe jumătate cu admiraţie, pe jumătate în batjocură. Oamenii din Gadet sau din Saint-César nu-şi pictează casele.

— Din turism sigur nu vin bani.

Blanc se îndreptă spre un zid scund aflat între biserică şi casa din capătul pieţei. Acolo se afla o sculptură modernă din bronz: o figură feminină înaripată, fără cap, care-şi îndrepta posteriorul voluptuos spre orizont. În spatele sculpturii văzu cum dealul pe care trona Caillouteaux cobora abrupt. Căpitanul privi câmpurile şi livezile de măslini grupate în pătrate întunecate,

particulele albe de praf în urma unei mici turme de oi, dealurile strălucitoare albăstrui, privi laguna Étang de Berre care arăta din depărtare ca o oglindă şi îşi imagină că vede Marea Mediterană printr-un văl de ceaţă.

— Chiar e frumos aici.

Tonon mângâie fundul metalic al operei de artă.

— Prea mic. Prea lăturalnic.

— Posteriorul?

— Oraşul. Acesta este centrul oraşului Caillouteaux şi vezi exact trei figuri: o Madonă din ceramică, o Marianne din piatră şi o femeie din bronz fără cap şi cu posteriorul bombat. Nu sunt tocmai femeile cu care ai putea să bei un pastís[31]. Şi, în plus, nu a trecut niciodată vreun artist pe-aici. Cu excepţia mânuitorului de bidinea care vopseşte pereţii. Aici nu se simte mirosul unui restaurant cu stele. Aici negustorii de antichităţi nu-şi pun vechituri rustice scumpe în vitrină. Deci, ce ar trebui să facă turiştii aici? Avem totuşi noroc: primarul este încă aici.

Tonon făcu semn spre cealaltă maşină parcată în piaţă. Un Audi Q7 alb şi nou, care, fixat între zidurile vechi şi netencuite, arăta ca un container de sticlă reziduală pus pe jante din aluminiu.

— Deci aici sunt bani şi pentru aşa ceva, mormăi Blanc, încercând în zadar să-şi amintească dacă mai văzuse

[31] Băutură provensală (n.t.).

vreodată vreun primar de district parizian într-o maşină de genul acesta.

Deodată fu cuprins de sentimentul ce-l simţise în vechea unitate specială şi care-l împinsese spre anticorupţie: febra vânătorii.

Tonon îl conduse în dreptul unui mic restaurant.

— „Le Beffroy”, explică el, nici măcar o singură linie în Ghidul Michelin, fără străini, fără chestii cu denumiri asiatice în meniu. Aici poţi mânca atunci când ţi se face lehamite să-ţi vezi colegii din Gadet cum mestecă. Ni se întâmplă din când în când.

Urcară pe o alee şi-apoi câteva trepte de piatră.

— *Voilà*.

Un loc ascuns la umbra unui copac bătrân, case vechi de piatră înşirate pe trei rânduri, primăria vizavi de trepte, despre care Blanc ar fi zis că e o vilă frumos renovată dacă nu ar fi atârnat un tricolor pe stâlp. Tonon împinse uşa. Clădirea părea pustie. Stăteau într-o anticameră, puţin mai mare decât un hol. Uşile moderne de sticlă de pe ambele părţi erau închise, iar o scară curbată cu trepte de piatră uzate ducea la primul etaj.

— *Monsieur le Maire*[32]? strigă Tonon.

— Birourile sunt închise, se auzi o voce amabilă de bărbat de undeva de la etaj.

[32] Domnule primar (în orig., în fr.) (n.t.).

— Jandarmeria! răspunse locotenentul.

— *Putain*. Urcaţi!

Îl găsiră pe primar în biroul său, a cărui fereastră dădea spre mica piaţă. Aşezat sub capul de teracotă al Mariannei, şedea un bărbat pe la şaizeci şi cinci de ani, corpolent, cu craniul unghiular, părul cenuşiu, cu ochii aproape negri. „Poartă un costum scump”, gândi Blanc în timp ce bărbatul se ridică. În aer se simţea mai mult decât un miros de after-shave. Era after-shave scump. Fresce moderne străluceau pe pereţi: femei tinere cărând coşuri cu fructe şi snopi de cereale, alegorii ale celor douăsprezece luni ale calendarului revoluţionar[33]. Blanc se uită fix la *mademoiselle* Messidor, o blondă care zâmbea drăgălaş. Fresce în primărie, iluzii de faţade în piaţă, imagini de puzzle în pădure. Provence trebuia să fie plină de artişti al căror stil fusese considerat dispărut de două sute de ani. Apoi observă că nu exista nicio poză înrămată cu preşedintele. Nu aşa spunea legea despre clădirile publice?

---

[33] Calendarul republican francez a fost un calendar propus în timpul Revoluţiei Franceze, adoptat de către Convenţia Naţională din Franţa şi care a fost folosit între anii 1792 şi 1806. În loc să poarte nume de sfânt, ca în calendarele creştine, fiecare zi este asociată unui mineral, plantă, animal (zilele terminate în cifra 5) sau unei unelte (zile terminate în cifra 0). În dreptul fiecărei luni a anului sunt portretizate anumite femei (n.t.).

— Monsieur Lafont, îl prezentă Tonon, care în mod evident îl cunoştea bine pe primar.

O strângere de mână puternică.

— Simţiţi-vă ca acasă. Pot să vă ofer un pahar cu apă?

Vocea lui Lafont era îmbibată în dialectul din Midi. „Un bărbat”, se gândi căpitanul, „care conduce prin ţinut vehiculul său alb, mare cât un tanc, dar imediat ce iese din maşină, vorbeşte cu fermierii ca de la egal la egal.” Şi-ar dori să ştie de câţi ani e rege în Caillouteaux. Poate decenii.

— Aşadar, dumneavoastră sunteţi specialistul din Paris pe care ni l-a donat secretarul de stat, zise primarul.

Blanc se aplecă pe scaunul menit oaspeţilor, un scaun foarte modern şi foarte incomod. Partea din spate a scaunului se izbea de un dulap de oţel care aparent fusese aşezat aici de cineva fără simţul confortului sau al esteticii, deoarece nu numai că îi supăra pe oaspeţi, dar partea netedă din faţă acoperea şi corpul voluptuos şi jumătate din faţa lui *mademoiselle* Germinal.

— Aveţi contacte bune la Paris? întrebă el.

Lafont râse.

— Printre idioţii de sub Turnul Eiffel? Ăia vorbesc cu un filistin provincial ca mine doar o dată la cinci ani, întotdeauna cu puţin înainte de alegerile parlamentare.

Făcu un gest de dispreţ cu mâna sa masivă.

— Am contacte bune cu secţiile de jandarmerie locale. Nu ştiu cine sunteţi, *mon capitaine*. Dar simplul fapt că Parisul a vrut să scape de dumneavoastră vorbeşte de la sine.

— Să sperăm că nu vă veţi schimba părerea despre mine, zise Blanc permiţându-şi să schiţeze un zâmbet uşor. Aduc veşti neplăcute. Aveţi cu un cetăţean mai puţin în comunitatea dumneavoastră.

— O crimă sau un accident?

— Crimă.

— Cine?

— Monsieur Charles Moréas.

Lafont îşi plescăi limba ca atunci când regreţi că, aşa cum era de aşteptat, echipa ta preferată a pierdut un meci de ligă important.

— Faptul că Charles a păţit-o rău nu mă surprinde neapărat, recunoscu primarul. Ce s-a întâmplat?

Blanc îi explică în câteva cuvinte ce ştiau până atunci despre acest fapt. Cu cât vorbea mai mult, cu atât expresia feţei lui Lafont devenea mai întunecată.

— Kalaşnikov, cadavre arse, asta e Marsilia! strigă revoltat într-un final şi-apoi adăugă imediat: Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit. Familia mea provine din Calenzana, un sat de munte din Corsica. Dar am crescut în Marsilia, chiar şi apartenenţa politică tot de-acolo mi se trage. Am

încă mulţi prieteni acolo. Am fost pe la ei chiar săptămâna trecută. Ce au râs de mine! Audi-ul meu era sub inspecţie şi a trebuit să mă prezint cu maşina soţiei mele. Un Mini roşu, o maşină pentru femei! A trebuit să-ndur multe comentarii.

Lafont deveni din nou serios.

— *Bon*, asta nu o să vă intereseze. Vreau doar să spun că încă mă simt foarte ataşat de Marsilia. Dar viaţa acolo este şi... – căută termenul potrivit – epuizantă. M-am mutat la Caillouteaux în urmă cu treizeci de ani. E mai bine aşa pentru familia mea. Mai bine pentru sănătatea mea. E un loc atât de liniştit. Atât de paşnic.

— Ei bine, se pare că Marsilia vine la dumneavoastră acum, *Monsieur le Maire*, replică Tonon cu o privire inocentă.

Lafont se ridică, păşi spre fereastră şi le făcu semn cu mâna celor doi jandarmi.

— Priviţi.

Arătă spre un afiş care era lipit pe casa de vizavi. O femeie tânără şi blondă zâmbea dintr-o fotografie, ai fi putut spune că e o cântăreaţă sau o actriţă.

— Avem alegeri locale aici primăvara viitoare, continuă primarul, acolo stă lipită cea mai neplăcută contracandidată a mea.

Blanc recunoscu simbolul Frontului Naţional, alcătuit din culorile tricolorului.

— Această doamnă este isteaţă, are maniere bune, este periculoasă. Ştiţi, *mon capitaine*, cât de puternic este frontul aici la noi, în Midi. *Tout Paris*[34] îşi bate joc de el în mod constant. Nu aş vrea să-mi închei cariera politică printr-o înfrângere împotriva unei *mademoiselle* extremiste de dreapta, atotştiutoare şi cu gura obraznică.

Lafont arătă cu un gest vag spre fotografia de-afară.

— Plănuim să construim o mediatecă la periferia oraşului. Cărţi, reviste, filme, muzică şi acces rapid la internet pentru fiecare cetăţean, totul într-o clădire modernă şi luminoasă. Gratuit pentru toată lumea din comunitate. Asta îi ţine pe tineri în oraş. Asta ne îmbunătăţeşte viitorul. Până acum cinci minute, *mon capitaine*, acesta a fost cel mai important subiect al viitoarei mele campanii electorale.

Blanc se uită la primar fără să clipească.

— Credeţi că frontul va face propagandă pe seama unei crime comise cu un Kalaşnikov?

— Nu cred asta, ştiu asta. Orice afurisit de traficant de droguri care nu poate sta liniştit cu arma în mână duce la voturi pentru dreapta. Droguri egal criminalitate egal arabi egal crimă. Este o ecuaţie simplă. Cetăţenii se bucură de o

[34] Elita din Paris (în orig., în fr.) (n.t.).

mediatecă, însă se tem de infractori. Cu toate acestea, în ziua alegerilor, nu bucuria decide în ce căsuţă cetăţenii vor face un X, ci frica. Deci, în primul şi în primul rând, cetăţenilor mei nu trebuie să le fie frică. Înţelegeţi, *mon capitaine*?

— Absolut, spuse Blanc cu răceală.

— Rezolvaţi rapid chestiunea aceasta neplăcută! Atât de repede, încât frica să nu se instaleze.

— De aceea suntem aici, zise Blanc, cu un zâmbet fin. Ce ne puteţi spune despre *monsieur* Moréas?

Un sfert de oră mai târziu, Blanc şi Tonon ştiau că mortul nu avea nicio rudă sau prieten în Caillouteaux sau în altă parte. Că nu exista autorizaţie de construcţie pentru casa lui, dar nimeni nu se deranjase vreodată să ia măsuri împotriva lui Moréas. Că deţinea cinci proprietăţi pe terenul comunităţii, o parcelă lăsată în paragină în oraş şi patru fâşii în pădure care nu erau folosite pentru agricultură. Că Moréas nu fusese niciodată la poştă pentru a trimite sau primi corespondenţă, deşi oficiul poştal se afla în aceeaşi clădire cu primăria. Că tehnicienii EDF, în timp ce erau ocupaţi cu repararea unei linii electrice în pădure, depuseseră plângere odată împotriva lui Moréas pentru că îi ameninţase. Că Moréas nu înregistrase niciodată o activitate comercială, nu depusese cerere pentru obţinerea de subvenţii sau că nu solicitase ajutoare

băneşti. Că nu solicitase emiterea unui paşaport. Şi că nici măcar nu avea o linie telefonică fixă.

— I-ai promis comandantului că niciun politician nu va fi interesat de acest caz, îi aminti râzând Tonon lui Blanc în timp ce părăseau primăria. Şi primul politician pe care îl întâlnim ne face zile fripte. Sunt curios să văd cum o să muşamalizeze Nkoulou treaba asta.

— Ce fel de politician este acela care nici măcar o dată nu afişează fotografia preşedintelui în primărie?

— Lafont şi-a exprimat părerea foarte clar. Nu are o părere foarte bună despre *messieur*-ii de la Paris. Oricum, îl vezi pe preşedinte în fiecare zi la televizor şi în ziar. Din când în când îţi face bine să te lipseşti de mutra aia.

Blanc se opri în faţa afişului.

— Ce zici de mutra asta?

Chipul femeii politician era puţin prea rotund ca să fie frumos precum un manechin, în schimb era neted şi deschis.

— Nu pare atât de periculos, mormăi Blanc.

— Fii fericit că nu eşti arab. Această imagine este doar o faţadă frumoasă. Cei din front pot proceda şi altfel.

— Temerile lui Lafont sunt reale? Bătrânul ar putea pierde împotriva unei puicuţe ca asta? Şi doar pentru că

cineva ucide un pierde-vară incomod într-o groapă de gunoi şi îi dă foc?

Locotenentul se uită în jur pentru a vedea dacă este cineva în piaţă şi clătină din cap.

— Mă gândesc că acolo sus, la Paris, ai fost anchetator în cazuri de corupţie.

— Şi toată lumea din Provence este coruptă.

— Exact, zise Tonon arătând cu degetul mare înapoi în direcţia primăriei. Ţi-a atras atenţia ceva la mobilierul din birou?

— Urât, incomod, modern. S-a lăsat Lafont mituit de un magazin de bricolaj?

— Mult mai elegant: primăria era plină de antichităţi. De la Empire-Secretary, picturi în ulei pe perete, scaune în stil Louis al XVI-lea, chestii de genul. Toate astea se află astăzi în vila lui *monsieur* Marcel Lafont. O vilă foarte mare. Într-o zi, pur şi simplu, a golit primăria. După aceea, noile vechituri au fost cumpărate pe banii comunităţii. Urâtul dulap metalic a sosit chiar săptămâna trecută. Frescele cu femeile din calendarul republican francez acoperă petele luminoase de pe perete, unde au atârnat timp de două sute de ani picturile în ulei care acum împodobesc sufrageria domnului Lafont. S-a zis că se face „modernizare”, dar toată lumea ştie unde se află lucrurile vechi acum.

— N-a făcut nimeni plângere?

— Gaulliştii sunt corupţi. Socialiştii sunt corupţi. Cine să facă plângere aici?

— Frontul Naţional?

— Exact. Nu că cei din front nu ar fi şi ei corupţi. Dar încă nu au nicio şansă să răzbată în privinţa aceasta.

— Deci, nu doar rasiştii votează pentru front, ci şi toţi cei care sunt sătui de antichităţi mutate în alte locuri şi de primari în maşini mari?

— Şi de aceea Lafont vrea neapărat să le ofere cetăţenilor săi această mediatecă ultramodernă, astfel încât să se poată bucura şi ei de sumele de bani risipite pe-aici. El reacţionează isteric la orice lucru care ar putea genera şi mai multe voturi pentru front. Dacă rezolvăm repede acest caz, vom avea un nou prieten. Un prieten generos.

— *Merde*, zise căpitanul, asta e exact genul de situaţie pe care eu şi cu colegii mei de la Paris o detestam.

Blanc îl lăsă pe colegul său în faţa jandarmeriei din Gadet şi-şi luă ceva mâncare pentru următoarele câteva zile de la micul magazin Casino: multă cafea, câteva cutii de conserve, pâine, *pains au chocolat*[35] în pungi de plastic şi două sticle verzi de bere alsaciană. Proprietarul de la

[35] Pâine cu ciocolată (în orig., în fr.) (n.t.).

casa de marcat îl servi cu cea mai strictă curtoazie şi îi aruncă rapid cumpărăturile în pungi de plastic opace. Blanc conduse încet în Espace până la Sainte-Françoise-la-Vallée. Capul îi vâjâia. Era seară şi temperatura era încă aproape de 30 de grade.

După ce parcă în faţa vechii fabrici de ulei, rămase la volan minute-n şir privind pietrele gălbui şi aspre ale faţadei. Acasă. *Merde*. În cele din urmă, împinse uşa maşinii şi-şi cără proviziile înăuntru. Frigiderul antic chiar începu să bâzâie când îl pornise. Plin de speranţă aşeză sticlele de bere în congelator. Târî prima geantă sport din monovolumul său până în casă şi, ridicând-o, o aşeză pe masa din bucătărie. La fel procedă şi cu următoarea geantă. Oftă, se dezbrăcă de uniformă şi puse pe el un tricou vechi şi nişte blugi zdrenţuiţi, deschise toate uşile şi hayonul şi goli tot compartimentul. Tot ce-i mai rămăsese la sfârşitul căsătoriei şi a carierei sale se arcuiau o oră mai târziu peste masa şubredă de bucătărie. Îşi scoase sacul de dormit şi o saltea gonflabilă de camping, le cără până la rama patului gol şi le aruncă deasupra. Apoi scotoci până ce găsi cea mai recentă fotografie a copiilor săi, o imagine înrămată care îi arăta pe amândoi la şcoală, chiar înainte de examenul de bacalaureat al celui mai mare. Puse poza şi telefonul mobil pe vechea noptieră de la capul patului.

În sfârşit se întunecase afară. Blanc era atât de obosit acum, încât nu se putu ţine bine pe picioare. Însă o nelinişte ciudată puse stăpânire pe el. Drept urmare curăţă praful şi pânzele de păianjen cu câteva cârpe şi o mătură veche. Apoi adună laolaltă cele mai urâte scaune şi alte vechituri ale unchiului său decedat şi le trase după sine până la poartă. Mâine le va duce pe toate la groapa de gunoi. Ştia deja drumul.

Într-un final se aşeză pe treptele din faţa casei ţinând în mână o bucată de pâine şi o bere. Bătea un vânt foarte uşor, răcoros ca o eşarfă de mătase. Tăcere, chiar şi cicadele erau epuizate. Soarele dispăruse deja în spatele orizontului, dar cerul strălucea încă într-un albastru-violet incredibil de bogat. O stea singuratică strălucea ca un ac alb deasupra coroanelor platanilor. Era chiar planeta Venus. „Mică glumă cosmică”, gândi Blanc.

Bău berea rece şi se sprijini de zid. Pietrele din zid se frecau de tricoul lui subţire, însă îi iradiau căldura zilei printre omoplaţi. Casa, copacii şi râul se cufundau încet în întuneric. Cicadele începură din nou să bâzâie: mai întâi zumzăia o insectă undeva, apoi se auzeau două, apoi mii. Abia după o jumătate de oră zgomotul dispăru „ca un bis după un concert lung”, gândi Blanc. Undeva, pe celălalt mal, două bufniţe comunicau prin nişte strigăte ascuţite prin care îşi exprimau pofta de vânătoare. Văzu umbre pe

cerul crepuscular. Crezu pentru o clipă că sunt rândunele întârziate, dar apoi îşi dădu seama că sunt lilieci. Unii se repeziră în picaj în râul Touloubre, ţintind locurile unde apa era mai liniştită, acolo în spatele pietrelor şi sălcilor căzute, şi-şi luară zborul din nou. „Beau apă”, îşi dădu seama Blanc. „Nu ştiam cum beau liliecii. Nu m-am gândit niciodată la asta. De ce să mă fi gândit?”

Simţea aroma aerului cu fiecare respiraţie. Ce îi spusese călăreaţa atunci? Cimbru. Se simţea gol şi împlinit în acelaşi timp. Cu un efort, Blanc se ridică de pe trepte, intră în casă clătinându-se până la pat şi nici măcar nu fu în stare să se bage-n sacul de dormit. Ceasul deşteptător de pe telefonul mobil îl smulse dintr-un întuneric profund şi fără vise. Blanc avu nevoie de aproape un minut ca să-şi dea seama din nou unde se află. Când dormise ultima oară atât de profund? Intră în baia mică în care erau plăci maro de faianţă din anii ’70. Şi astea trebuiau schimbate. Cândva. Din duş ţâşni apă cu rugină, dar după câteva clipe se făcu limpede. Vechiul boiler electric încălzise apa peste noapte. După duş, ezită o clipă, dar apoi îşi agăţă uniforma de un cui şi-şi trase peste el un tricou negru şi nişte blugi negri. Scotoci apoi în bucătărie până găsi într-un dulap o cafetieră italiană mică din aluminiu, pe care o aşeză pe aragaz. Miros de cafea. Blanc mestecă o bucată lipicioasă de *pain au chocolat* şi luă cu el o cană care conţinea

zeama neagră şi amăruie, oprindu-se apoi în faţa uşii. „Peste 25 de grade”, estimă el. „Ar prinde bine o terasă.” De cealaltă parte a râului Touloubre, Serge Douchy se deplasa în tractorul său huruitor şi nici măcar nu se sinchisi să-l privească pe Blanc. Se auzi cum un cocoş cânta în curtea lui. După aceea fu din nou linişte. „Va trebui să mă obişnuiesc cu această linişte”, gândi căpitanul.

Când dădu să plece cu maşina la scurt timp după aceea, puse brusc frână în dreptul porţii. Lucrurile vechi pe care le pusese aseară dispăruseră. Douchy? Sau cineva care trecuse întâmplător pe-aici în primele ore ale dimineţii şi văzuse lucrurile? Ridică din umeri, închise poarta în urma lui, deşi nu mai avea încuietoare, apoi porni în viteză spre Gadet. Primele cicade bâzâiau cu putere. „Măcar azi nu sunt cai pe asfalt.”

Jandarmeria era la fel de liniştită şi goală ca o biserică. *Marţi, 2 iulie*, asta era data din calendarul de la ghişeul paznicului. La primul etaj, Blanc auzi vocea lui Nkoulou prin uşa închisă, aparent vorbea la telefon cu voce tare. Se întreba cine l-ar putea supăra pe şeful său atât de devreme. Celelalte birouri erau în majoritate aproape goale şi nici Tonon nu era la locul său. Singura colegă pe care Blanc o întâlni era bruneta corpolentă care tot

încercase ieri în zadar să-i dea ţigări Gauloises. Uitase numele ei.

— Nu aţi dormit bine? îl întâmpină ea. Arătaţi obosit.

Blanc, care nu se simţise aşa de odihnit de luni bune, decise să nu răspundă şi, în schimb, o întrebă când ajunge de obicei colegul său la serviciu.

— Marius ajunge abia la amiază, îi spuse ea şi râse. Ieri a lucrat cu tine într-o singură zi mai mult decât lucrează de obicei într-o lună. Mai întâi trebuie să se întărească.

Ea îşi băgă degetul mare şi gros în gură şi-l scoase afară atât de repede, încât sunetul emis semăna cu o sticlă de vin căreia i s-a scos dopul.

— Ţigară?

Căpitanul încercă să zâmbească prietenos în timp ce o refuza.

— Trebuie să mă văd cu cei de la departamentul de medicină legală. Cum ajung acolo?

Cinci minute mai târziu se afla singur în maşina de patrulare, aplicaţia de navigare fiind pornită pe telefonul mobil plasat necorespunzător pe scaunul pasagerului, şi se îndrepta spre Salon-de-Provence. Ştia locul doar dintr-un roman prost pe care îl devorase în tinereţe, „Oraşul lui Nostradamus, alchimia, prezicerea viitorului, intrigile Renaşterii” şi Caterina de Medici, care, precum un păianjen, ţesea pânza întunericului conspiraţiilor. Dar nu

văzu nici ziduri mohorâte, nici palate pompoase, ci trecea dintr-o curbă în alta prin suburbii fără farmec, pe lângă benzinării şi magazine care aveau expuse pe trotuar scutere de vânzare, ale căror roţi din faţă erau legate cu un lanţ lung. După un sfert de oră, parcă pe un dâmb în faţa unui complex întortocheat de blocuri cubice de beton. De la spital îşi îndreptă privirea spre oraş, în al cărui centru se înălţa o cetate la fel ca într-un basm văzut la cinema, cu donjon, creneluri, poartă şi ziduri. „Trebuie să o vizitez”, gândi căpitanul. „Cândva.” Ceru de mai multe ori indicaţii de drum până când ajunse pe coridorul institutului medico-legal.

Doctorul Fontaine Thezan îi strânse mâna şi îl privi cu atenţie. Ochelarii ei de tip Audrey Hepburn stăteau echilibraţi pe nas.

— Când aţi participat ultima oară la o autopsie?

„Chiar par atât de palid?”, se întrebă Blanc şi răspunse:

— Am mâncat bine la micul dejun.

Pe hol mirosea atât de tare a dezinfectant, încât nu putea decide dacă femeia din faţa lui mirosea din nou a marijuana.

— Oricum, aproape am terminat.

Îi făcu cunoştinţă cu doi asistenţi şi cu un tânăr poliţist şi conduse grupul într-o cameră rece şi luminoasă, unde cadavrul carbonizat zăcea pe o masă de oţel. Pieptul şi

cavitatea abdominală erau deja deschise, partea superioară a craniului fusese tăiată, creierul stătea într-un vas aşezat lângă cap.

Medicul legist arătă spre un obiect alungit dintr-un vas mai mic aşezat alături, pe care erau lipite bucăţi de creier.

— Am găsit un glonţ în craniu, explică Thezan, două se aflau în plămâni, unul era în femurul stâng. În plus, câteva gloanţe au perforat pieptul şi abdomenul. Detaliile le veţi găsi în raportul scris. Creier distrus, inimă distrusă, ficat distrus, sângerări interne severe, alegeţi dumneavoastră cauza morţii.

— Dacă gloanţele unui Kalaşnikov ar fi rămas blocate în corp, atunci victima nu ar fi putut fi împuşcată din apropiere. În acest caz, toate proiectilele ar fi străpuns corpul, presupuse Blanc.

Îl conduse la o altă masă pe care se afla o structură spongioasă.

— Plămânii, zise ea arătând cu o pensetă. Vedeţi? Nu există funingine în bronhii. Nu mai respira când i s-a dat foc. Nici în sângele lui nu am găsit gaze de la fum.

— Consumase droguri sau alcool?

— Nu am primit încă toate rezultatele de la laborator. Conţinutul de alcool în sânge era de aproximativ 0,1 la mie. Se pare că a băut cu câteva ore înainte de a muri.

Poate vin la prânz. Sau ultimul rest de la beţia din noaptea precedentă. Nicio dovadă de cocaină sau alte substanţe.

— Cum a fost ars?

— Există urme ale unui agent de combustie pe diferite zone ale pielii. Corpul a fost probabil îmbibat în benzină şi apoi incendiat.

— Sunteţi sigură că avem de-a face cu Moréas?

— Oho! zise ea zâmbind din spatele măştii. Mai întâi i-am verificat starea dentară. Individul aparent nu a fost niciodată la un dentist în viaţa sa, aşa că nu am putut face nicio comparaţie cu date mai vechi. Degetele lui sunt atât de arse, încât nu am mai putut lua amprente. Apoi am găsit asta.

Îi arătă un obiect lucios din oţel inoxidabil.

— În corpul lui? întrebă Blanc cu îndoială.

— O articulaţie artificială a şoldului stâng. Fiecare proteză utilizată la nivel mondial are un număr de serie. Bingo! Dacă ai numărul, ai pacientul. Articulaţia i-a fost implantată lui Charles Moréas în urmă cu trei ani la Marsilia, în Hôpital de la Timone. A avut un accident grav de motocicletă şi a fost operat acolo.

— A fost Moréas legat de mâini şi de picioare? I s-a pus căluş în gură? Şi-a pierdut cunoştinţa în prealabil, poate din cauza unei lovituri la cap?

— Din cauza condiţiei pielii, este greu de observat dacă i-au fost puse cătuşe. Cred că nu, nu era legat. Şi aproape sigur că nu a fost lovit înainte ca salva de Kalaşnikov să-l ucidă.

— Se pare că Moréas nu se aştepta să fie împuşcat. Criminalul nu s-a apropiat de el. Poate că nici nu i-a vorbit, a tras fără avertisment. Apoi goleşte un recipient cu benzină peste victimă, aprinde un chibrit, *et voilà!* A durat doar câteva clipe. Un atac vizat.

— Aceasta este o speculaţie şi, prin urmare, domeniul dumneavoastră, *mon capitaine*.

Tonon nu revenise încă la jandarmerie. Blanc porni computerul antic şi se pregăti să redacteze un raport când auzi cum cineva bătu la uşă. Şeful.

— Ar trebui să mergeţi la *Juge d'instruction*[36], spuse Nkoulou, aruncându-i o privire dezaprobatoare.

Se pare că nu-i plăcea să-l vadă pe unul dintre subalternii săi în haine civile.

În fiecare dosar penal, ancheta era dirijată de un judecător de instrucţie. În teorie, ofiţerii de poliţie erau în primul rând agenţi care trebuiau să îndeplinească obligaţii, în sensul că erau obligaţi să adune informaţii de oriunde îi trimitea judecătorul. Teoretic. Blanc nu se putuse obişnui

[36] Judecător de instrucţie (în orig., în fr.) (n.t.).

niciodată cu ideea aceasta; prefera să se sincronizeze cu judecătorii de instrucţie cât mai puţin posibil. Dar legea este lege, aşa că se ridică şi întrebă:

— Unde-l pot găsi pe judecător?

— De obicei în Palatul de Justiţie din Aix-en-Provence. Dar acestui judecător îi place să lucreze mai strâns cu jandarmeria la cazuri interesante şi complicate. A împrumutat biroul de lângă mine.

Nkoulou ezită o clipă, ca şi când ar fi purtat o luptă cu sine ca să nu spună următoarele cuvinte.

— Apropo, judecătorul este o femeie, reuşi în cele din urmă să rostească. Se spune că e cea mai bună din tot Palatul de Justiţie. Urmaţi-mă, lui *madame* Vialaron-Allègre nu-i place să aştepte.

Blanc se opri de parcă s-ar fi lovit de un perete de sticlă.

— O cheamă Vialaron-Allègre? La fel ca pe secretarul nostru de stat?

— Este soţia lui.

Pentru o secundă, aproape că se putea citi un sentiment similar cu mila în trăsăturile reci ale feţei comandantului.

Pe uşa biroului era lipită o nouă carte de vizită, un carton greu, litere în relief: *Aveline Vialaron-Allègre, Juge d'instruction, Aix-en-Provence*. Blanc bătu la uşă şi intră.

— *Madame le Juge*, zise el, accentuând fiecare cuvânt al formei tradiţionale de adresare, sunt încântat să vă cunosc.

— Asta mă surprinde.

Din anumite motive, căpitanul se aşteptase să se confrunte cu o matroană impunătoare, o Simone Signoret reală. În schimb, văzu o femeie pe la treizeci şi cinci de ani, de aproape 1,70, zveltă, cu pielea de culoare măslinie, ochi întunecaţi, păr scurt, negru, nas lung, degete lungi. Nu tocmai frumoasă, dar atractivă, arogantă, rece, elegantă. Intimidantă. *Merde*, gândi el, şi regretă că nu se îmbrăcase în uniformă.

Judecătoarea de instrucţie închise un caiet cu copertă din moleschin şi înşurubă la loc capacul unui stilou îngust, de modă veche.

— Aşezaţi-vă.

„A fost oare o coincidenţă?”, se întrebă Blanc, în timp ce mintea lui gonea. Secretarul de stat l-a transferat tocmai în districtul în care soţia lui făcea investigaţii. Şi chiar de la primul caz a nimerit pe mâna ei. „Mă urmăreşte”, presupuse el. „Aşteaptă să comit o greşeală, indiferent cât de mică. Vialaron-Allègre încă nu a terminat-o cu mine. M-a scos din lumina reflectoarelor Parisului, dar asta nu e destul. Vrea să mă facă praf în provincie, dar

fără audienţă. Şi soţia lui îl asistă. Ce-am făcut oare de m-am pus rău cu omul ăsta?”

Aprinse o ţigară Gauloises. „E stângace”, observă atent Blanc, înregistrând automat gestul. Lui nu-i oferi nicio ţigară.

— Ce-aţi aflat, *mon capitaine*? îl întrebă ea printr-un nor albăstrui.

Simţurile lui Blanc funcţionară cu o vigilenţă cristalină alimentată de adrenalină. Înregistră în memorie fiecare vârf de păr al şuviţei care atingea obrazul stâng al judecătoarei. Fumul din voce. Eşarfa Hermès albastră-verzuie care fusese aruncată neglijent peste spătarul scaunului ei de piele. Degetele de pianistă bătând uşor pe suprafaţa mesei de parcă ar fi cântat o melodie necunoscută. Parfumul Chanel nr. 5. „Poate că nici măcar nu ştie de incidentul dintre mine şi soţul ei”, se gândi el iritat.

— Ei bine? se auzi vocea ei plină de batjocură şi nerăbdare.

— Avem un caz de crimă la groapa de gunoi.

— Ştiu deja, de aceea sunt aici.

— Doriţi să auziţi povestea de la început sau ar trebui să trec direct la episodul trei?

Ea îşi ridică sprânceana dreaptă, inspiră adânc, dădu din cap.

— Spuneţi povestea de la început.

Căpitanul relată despre victima Charles Moréas, despre cadavrul său incinerat şi cartuşele de Kalaşnikov, despre reclamaţia vecinului Le Bruchec şi despre puţinul pe care îl aflase până acum despre viaţa mizerabilă a victimei.

— Un om care avea mulţi duşmani, dar se pare că nu avea rude sau prieteni.

— Majoritatea crimelor sunt comise de rude sau prieteni.

— Se pare că nu e cazul acum.

— Ce credeţi că ar trebui să facem?

— Să se facă lumină în trecutul acestui Moréas. S-a încurcat cu cineva care nu cunoaşte scrupule. O crimă comisă cu o armă cu foc rapid şi incinerarea ulterioară a cadavrului, nu a fost o crimă comisă de partenerul intim sau sub impulsul unei stări afective. A fost o execuţie cu sânge rece. Vorbim de un criminal profesionist aici.

— Sunteţi sigur că sunteţi calificat să faceţi acest tip de cercetare?

Blanc avu nevoie de un moment ca să-şi recapete calmul şi apoi zise:

— Ce vă face să vă îndoiţi de calificările mele?

Vialaron-Allègre îl privi cu răceală.

— Acest Moréas este o tumoare pentru Midi. Probabil că nu şi-a luat niciodată un abonament Orange în întreaga sa

viaţă. Şi dumneavoastră, dintre toţi oamenii, doriţi să faceţi lumină în ultimii treizeci de ani din viaţa lui, dumneavoastră care sunteţi în Provence abia de două zile?

— Nu lucrez în jandarmerie doar de două zile.

— Soţul meu mi-a spus despre competenţele dumneavoastră, i-o întoarse judecătoarea de instrucţie pe un ton calm. Nu sunteţi tocmai specializat pe omucideri în provincie.

— Mereu mă bucur dacă se iveşte şansa să evoluez pe plan profesional.

— Cu aroganţa parizianã nu veţi ajunge prea departe aici.

Blanc inspiră adânc şi se lăsă pe spate. Erau semne clare că discuţia avea să deraieze. „Fii profesionist”, se-ncurajă el.

— Vă voi ţine la curent cu orice rezultat, promise el. Puteţi interveni de îndată ce credeţi că situaţia scapă de sub control.

— *Très bien*, răspunse Aveline Vialaron-Allègre, stingând ţigara într-o scrumieră cromată. Aştept cu nerăbdare următorul raport din partea dumneavoastră.

Judecătoarea nu-i întinse mâna când îşi luară rămas-bun.

— *Mon capitaine?*

Nkoulou îl întâmpină imediat ce ieşi din biroul judecătoarei de instrucţie şi-l îndrumă în biroul lui. Ca măsură de precauţie, Blanc închise uşa în urma lui. Se uită la biroul şefului său şi se gândi la pariul colegilor săi. Ce femeie ar putea suporta un astfel de pedant?

— Am primit un telefon azi dimineaţă, continuă comandantul. De la un primar.

— Monsieur Lafont din Caillouteaux?

— A fost o conversaţie intensă, zise Nkoulou cu o voce uşor tremurândă. Promisiunea dumneavoastră că politicienii nu se vor implica în acest caz a avut un timp de înjumătăţire destul de scurt.

— Face presiune?

— Să spunem aşa: primarul ar fi uşurat dacă vom găsi rapid vinovatul. Destul de repede pentru a nu umbri ceremonia de punere a pietrei de temelie pentru mediateca sa ce va avea loc în curând.

— Ne ocupăm de asta, *mon commandant*.

Buzele lui Nkoulou schiţară un zâmbet pe jumătate dispreţuitor, pe jumătate resemnat.

— Lăsaţi pluralul din această propoziţie. Depinde doar de dumneavoastră să rezolvaţi chestiunea asta. În orice caz, nu l-am văzut pe locotenentul Tonon azi dimineaţă.

— Îi vom trimite primarului ucigaşul la uşă înainte ca excavatoarele să ajungă la Caillouteaux, promise Blanc, după care salută şi dispăru din camera sterilă.

Tonon îşi făcu apariţia o jumătate de oră mai târziu, cu ochii însângeraţi. Nu spuse o vorbă despre ceea ce făcuse în dimineaţa aceea. Nici nu era nevoie să spună ceva. La urma urmei, scrisese o listă cu toţi jucătorii de paintball pe care îi cunoştea pe o bucată de hârtie. Împreună cu Blanc, îşi petrecu restul zilei făcând vizite acelor persoane la locul de muncă sau acasă; majoritatea acasă, deoarece mulţi erau şomeri. Nimeni nu fusese la groapa de gunoi în ultimele zile.

Abia seara, când parcară Mégane-ul în faţa secţiei, epuizat, Tonon deschise gura pentru a spune mai mult decât strictul necesar.

— Trebuie să fii atent la această judecătoare de instrucţie, avertiză el. Un dragon frumos.

— Cu relaţii de rudenie avantajoase.

Locotenentul se strâmbă.

— Aş vrea să ştiu de ce-l adoră pe individul acela uleios. Ar fi ajuns departe şi fără el. Se spune că a studiat în America şi că i s-a oferit un loc de muncă în Ministerul Justiţiei. Dar a preferat să rămână aici.

— Câtă modestie.

— Nu înţelegi. Ea este de aici, din Midi. Poţi studia în America şi poţi obţine un loc de muncă la Paris, dar dacă ai opţiunea de a rămâne în sud, rămâi atunci.

— E coruptă ca toţi cei de aici?

— Să nu încerci să-i trânteşti bani pe masă! zise Tonon clătinând din cap. Tipa e curată.

Blanc se gândi la soţia care-l părăsise după o investigaţie de corupţie reuşită şi se întrebă dacă Vialaron-Allègre nu pot fi cumpăraţi.

— Dacă ea lucrează aici şi soţul ei la Paris, cu greu se văd. Dacă nu cumva...

— ...Secretarul de stat vine aici rapid cu TGV-ul, de la Paris la Aix-en-Provence, în fiecare vineri. Prea stimabila îl ia de la gară. Au o casă frumoasă aici, în Caillouteaux.

— *Merde*.

— Şi uneori *monsieur* rămâne până luni. Şi vizitează staţiile de jandarmerie aici, în Midi. Destul de surprinzător.

— *Merde*.

— Cu câteva săptămâni în urmă au fost nişte probleme cu un ofiţer. Ulterior a fost transferat în Lorena.

— *Merde*.

— Judecătoarea de instrucţie consideră că majoritatea ofiţerilor de jandarmerie sunt idioţi. Poate o vei convinge să-şi schimbe total părerea.

Din tonul vocii sale nu rezulta faptul că Tonon s-ar încumeta să pună pariu pe chestia asta.

— Voi începe pur şi simplu o relaţie cu ea, mormăi Blanc, coborând din maşina de patrulare.

Când ajunse la Sainte-Françoise-la-Vallée, câteva minute mai târziu, un autoturism boţit, marca Peugeot 504, de culoare albastru închis, tocmai parcă lângă poarta casei. Blanc puse frână şi se uită la vechiul Peugeot cu neîncredere profesională. Un bărbat dolofan de vreo cincizeci de ani stătea în spatele volanului, gesticulând din mâini în timp ce încerca din greu să iasă din maşină. Părul său ras era pe punctul de a se schimba de la negru la grifier, pielea feţei, expusă la soare timp de decenii întregi, era încreţită ca o canapea veche de piele, ochii lui negri străluceau sub sprâncenele stufoase. „Un fermier”, bănui Blanc. O femeie de aproximativ aceeaşi vârstă se ridică de pe scaunul pasagerului: un corp subţire ca un creion, obraji înalţi, păr cenuşiu prins puternic în coada care îi cădea mult pe spate. „Nu este o fermieră”, gândi căpitanul. Era curios.

Strânse mâna bătătorită şi tare ca fierul a bărbatului şi mâna de pianistă a femeii.

— Micheletti, se prezentă bărbatul. Locuiţi în fabrica veche?

Când Blanc dădu din cap şi se prezentă şi el, Micheletti râse.

— Atunci ne poţi spune Sylvie şi Bruno. Aproape că suntem vecini.

Vocea lui răsuna ca un motor al unei limuzine americane, dar Blanc nu simţi miros de tutun din gura lui. „Fost fumător”, îşi spuse, apoi se dezmetici: „Acum nu eşti poliţai”.

— Am văzut lumină aseară, explică Sylvie, pentru prima dată în mulţi ani. Ne bucurăm că cineva locuieşte în sfârşit în vechea fabrică de ulei.

Îngustul drum departamental pe care stătea casa lui Blanc ducea la Sainte-Françoise-la-Vallée. Dincolo de Touloubre, celelalte două străzi ale cătunului duceau în alte direcţii, erau atât de nesemnificative, încât niciuna dintre ele nu avea un nume. Una cotea la dreapta şi ducea în valea râului Touloubre după trei sute de metri şi se termina în faţa unei gospodării ţărăneşti vechi. Cealaltă la stânga, un drum asfaltat care ducea pe creasta unui deal. Era flancat de case vechi de piatră, înalte şi la distanţe mici unele de celelalte, care se lipeau pe versant ca nişte turnuri de castel de diferite dimensiuni şi care fuseseră unite pentru a forma un zid. Panglica de asfalt se încheia apoi, întrucât drumul devenea o potecă prăfuită care se

pierdea în pădurea de pini. Micheletti începu să descrie traseul acesta.

— Dacă mergeţi puţin mai departe, veţi ajunge la proprietatea noastră. La rândul său, aceasta se extinde atât de mult în jos, încât se învecinează cu proprietatea care aparţine fabricii de ulei. Suntem vecini.

— Este o podgorie, adăugă Sylvie, Domaine de Bernard[37].

Blanc cunoştea podgoriile doar din fotografii: rânduri nesfârşite de viţă-de-vie în Bordeaux şi Champagne, în spatele cărora se aflau castele sau conace.

— O podgorie în mijlocul pădurii? întrebă el neîncrezător.

— Vei vedea singur, zise Bruno râzând. Vă vom invita în curând.

Scotoci în torpedo şi scoase o carte de vizită mototolită cu o stemă impresionantă pe ea:

— Iată numărul nostru de telefon!

Căpitanul îşi scoase carneţelul, smulse o foaie de hârtie şi-şi notă numărul de telefon.

— Trebuie să-mi instalez un telefon, zise cerându-şi scuze.

— Va dura ceva timp.

---

[37] Proprietatea Bernard (în orig., în fr.) (n.t.).

Lui Blanc nu-i veni să vorbească prea mult despre el însuşi. Se limită la câteva detalii esenţiale. Dar Sylvie şi Bruno nu păreau să şovăie, dar nici să fie extraordinar de curioşi, când aflară că e jandarm. Nu-i adresară întrebări despre familia sa şi nu comentară nimic despre slujba lui. Avea senzaţia că cei doi erau de fapt fericiţi să aibă un nou vecin. Le făcu semn cu mâna când plecară cu 504-ul lor. „Viticultori”, se gândi el. „Nu sună deloc rău.” Ar fi şi mai bine dacă ar fi ştiut şi el ceva despre vinuri.

La scurt timp după aceea găsise un loc atât de departe de peretele de piatră, încât avu din nou semnal la telefonul mobil. Se aşeză pe un scaun de lemn în căldura serii şi încercă să comande o conexiune telefonică. Timp de o jumătate de oră, vocile computerului îi indicară să apese tot felul de cifre, diezi sau steluţe pe tastatură până când, fără să fi vorbit cu o persoană în carne şi oase, închise exasperat. Poate mâine.

Urcă pentru întâia dată la primul etaj din casa lui. Vechea scară de piatră era tocită. La etaj descoperi trei camere luminoase, ultima trebuia să fie cea plină de amintiri din copilărie când privea filme pe perete. Pe toţi pereţii era lipit tapet cu un model cu flori de culoare maro-verde, piesele din mobilierul din anii şaptezeci erau împrăştiate fără folos prin toată camera, furnir şi plastic, toate compartimentele goale. În pereţi erau bătute cuie,

sub ele peretele era mai luminos, cineva curăţase bine camerele şi luase toate tablourile de pe pereţi. Să fi fost ascunse aici bijuterii sau bani? Oare pereţii fuseseră împodobiţi cu capodopere? Blanc se uită la tapetul ce înfăţişa un model deprimant şi nu voia să creadă aşa ceva. Ceva similar cu frumosul se arăta sub tălpile sale: vechile plăci de podea erau vopsite cu o vopsea albă de var, decolorată. Smulse o bucată de tapet; dedesubt recunoscu tencuiala veche de culoare ocru-galbenă. Când îşi trecu mâna peste ea, simţi că era aproape la fel de moale ca o pânză. „Tencuiala era ceruită”, bănui căpitanul. „Grozav.” Acum tot ce trebuia să facă era să scoată mobilierul din casă, să rupă tapetul, să recondiţioneze podeaua, pereţii şi tavanele, să îndepărteze chitul din vechile rame ale ferestrelor şi să aplice un strat nou, să cureţe geamurile, să vopsească ramele, să repare obloanele, să instaleze conducte noi în altă parte, să înlocuiască ţiglele deteriorate şi, după circa un secol, s-ar simţi cât de cât confortabil aici.

Se cam răcise în cameră. Blanc ridică din umeri şi se apucă să care dulapurile, comodele şi paturile de la etajul superior până la poartă. Câteva ore mai târziu, pe când privea liliecii în zbor, mobilierul de la etaj dispăruse, fâşii de tapet mai zăceau zdrenţuite pe podea în prima dintre cele trei camere; speriase doi scorpioni cuibăriţi în

crăpăturile din perete, îi făcu să iasă speriaţi afară şi apoi îi lovi pantoful de zburară în câmp. Simţea cum febra musculară începea să i se instaleze în braţe şi umeri, mâinile îi erau împodobite cu mai multe zgârieturi adânci şi vânătăi, îi era atât de sete, încât buzele îi amorţiră. Se simţea minunat.

Starea de mulţumire sufletească se risipi totuşi în timp ce mânca şi bea încet. Se gândi la cadavrul ars. I se părea că îi scăpase ceva. Îi scăpase ceva din trecutul criminal al lui Moréas? Ceva din casa lui putredă? Ceva din declaraţiile făcute de Le Bruchec, de Rheinbach sau de primar? Ceva... Undeva exista ceva ce ar fi trebuit să fi fost cercetat mai mult. Cu siguranţă nu i s-ar fi întâmplat asta înainte. Poate că secretarul de stat a avut dreptate îndepărtându-l de Paris. „Vialaron-Allègre. Aspirantul politician care mă transferă aici. Judecătoarea de instrucţie incoruptibilă care îmi conduce cazul. Manieratul cuplu mă strânge ca într-un cleşte”, îşi spuse el. „Tocmai acum s-au găsit, când nu sunt în formă maximă.”

Ceartă în port

Când Blanc era pe punctul de a-şi porni Espace-ul în dimineaţa următoare, se-auzi deodată un zgomot din

compartimentul motorului de parcă o pietricică rotundă ar dansa într-o găleată metalică.

— N-o să meargă aşa!

În faţa porţii aştepta un model vechi de Renault Alpine de culoare albastră, cu un motor care clocotea. O maşină de epocă. Un obiect de colecţie. Cu siguranţă a costat o avere.

— Vreţi să mă remorcaţi? strigă Blanc către şofer.

Bărbatul coti pe alee: avea în jur de 55 de ani, de înălţime medie, chel, cu ochelari.

— Este perfect normal să se întâmple asta la vechile modele Espace, zise în timp ce se ridica de pe scaunul sport, după care îi strânse mâna. Jean-François Riou. Locuim acolo.

Arătă spre o casă tencuită de culoare roz pal ce se afla pe drumul de pe deal.

„Să mai treacă doar câteva zile”, se gândi Blanc, „şi voi cunoaşte tot satul”. La Paris, nici măcar nu-şi putea recunoaşte vecinii după voce, pentru că în bloc, rezidenţii se salutau pe casa scării cu un semn din cap. Aici, în sud, dimpotrivă, oamenii vorbeau şi nu se mai opreau din vorbit.

Se prezentă şi el.

— Să-mi arunc maşina în Touloubre? întrebă el.

Riou clătină din cap.

— Îmi daţi voie?

Deschise capota şi se aplecă peste motor.

— Sunteţi mecanic?

— Inginer. La Airbus Helicopters din Marignane. Dar în timpul liber îmi place să cârpesc maşini.

Luă o geantă cu scule din portbagajul minuscul al Alpine-ului şi operă cu o cheie şi un cleşte în intestinele Espace-ului.

— Ceea ce e fatal pentru maşina asta de-aici e că o piesă se strică imediat ce-o repari pe alta. Asamblat ca naiba.

După zece minute, Riou răsuci cheia în contact, iar vechiul monovolum dudui. Blanc îl privi uimit.

— La prima încercare. E ceva nou.

— Un contact slab pe demaror. Mai devreme sau mai târziu, o să vi se întâmple din nou. Este una dintre cele câteva erori încorporate.

— Vă mulţumesc pentru această favoare.

— Dumneavoastră mi-aţi făcut o favoare lăsându-mă să repar aici. Nimic nu e mai frumos.

Riou se urcă în vechea lui maşină sport, claxonă şi o şterse de-acolo.

În cele din urmă, Blanc ajunse la jandarmerie cu un sfert de oră mai târziu decât intenţionase, dar nimeni nu

părea deranjat de asta. Tonon nu era acolo. Uşa biroului lui Nkoulou era încuiată. Şi uşa biroului judecătoarei de instrucţiei era, de asemenea, încuiată. Pe monitorul computerului clipea un e-mail de la Fabienne Souillard trimis de pe telefonul mobil seara târziu.

Am vorbit cu prietena meu despre caz. Ea a trăit pe meleagurile acestea şi îl cunoaşte pe Moréas. Are o barcă mică în portul Saint-César, iar acest Moréas avea şi el o luntre acolo, o barcă veche de pescuit. O epavă, zice prietena mea. Şi apoi a menţionat că Moréas a avut un schimb violent de cuvinte în port cu o zi înainte de a fi ucis. Ea nu ştie despre ce a fost vorba. Ştie însă cu cine: Pascal Fuligni. Prietena mea l-a recunoscut din barca ei de când acesta stătea pe puntea vecină. Un antreprenor din regiune. Din câte ştiu, nu a avut niciodată probleme cu poliţia. Poţi să-i cauţi adresa pe Google. Pupici, Fabienne.

Întrucât computerul mergea greu, avu nevoie de câteva minute să găsească adresa lui Fuligni: o casă la doar câteva sute de metri în afara Gadetului. Conform informaţiilor de pe Google, era atât o adresă de sediu, cât şi o adresă de domiciliu. Antreprenorul în construcţii nu avea o pagină de internet proprie.

La scurt timp, anvelopele maşinii de patrulare albastre scrâşniră pe calea de acces presărată cu pietriş către o vilă nouă, impunătoare, tencuită, de culoare roz deschis. O aripă simplă cu un etaj fusese construită pe partea dreaptă, ceea ce nu se potrivea deloc cu imaginea arogantă a proprietăţii. O placă de alamă strălucea lângă uşa lipsită de ornamente: *Fuligni et Fils*, *Maçonnerie Generale*. Blanc bătu la uşă şi păşi într-un birou luminos. O tânără stătea la un birou acoperit cu exemplare rupte ale revistei *Paris Match* şi se juca pe telefonul ei mobil. Îşi ridică privirea după câteva clipe, plictisită, şi tresări de spaimă când privi pe lângă Blanc şi văzu maşina de jandarmerie în curte.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

Se simţi un tremur în voce. Accent est-european. Blanc se întrebă dacă documentele ei sunt în regulă. O privi: cel mult 25 de ani, părul lung vopsit blond, brunet la rădăcini, ochi întunecaţi, puternic machiaţi, bustul uriaş, picioare nesfârşite, fustă obscen de scurtă. Tipul de fată care stă la margine de drum în parcul Bois de Boulogne. Salută şi se prezentă. Nu avea niciun motiv să fie nepoliticos.

— Cum vă numiţi, *mademoiselle*?

Scurtă ezitare. „Se întreabă dacă ar trebui să-mi dea numele ei adevărat”, se gândi el.

— Nastasia Constantinescu, reuşi să zică în cele din urmă. Sunt secretara lui *monsieur* Fuligni.

— Aş dori să vorbesc cu patronul.

Când îşi dădu seama că nu era vorba despre ea, îi dărui un zâmbet cald.

— Monsieur Fuligni este în concediu. Vom începe să acceptăm comenzi din nou abia din august. Sunt aici doar în cazul în care cineva sună la telefon sau dacă sosesc scrisori importante.

— Deci şeful dumneavoastră e plecat din localitate?

Cu o mişcare vagă din mână, arătă locul de alături.

— Stă aici toată vara. Dar maşina lui nu este pe alee. Nu ştiu unde s-a dus. Şi când se va întoarce.

— Aveţi numărul lui de mobil?

O altă scurtă ezitare, după care îi întinse o carte de vizită.

— Sunt trecute acolo toate numerele.

Când Blanc părăsi biroul, un Peugeot 306 alb şi decapotabil, un model mai vechi, se apropie de el în viteză şi frână atât de tare, încât pietricele fură împroşcate în toate direcţiile. Vopseaua maşinii era îngrijită cu meticulozitate, încât lumina reflectată putea să-ţi rănească ochii. La volan stătea o femeie de poate cincizeci de ani, care sfida atacurile vârstei printr-un machiaj discret, dar eficient. Corpul ei arăta de parcă ar fi fost călit ani la

rândul în săli de fitness, purta o rochie elegantă de vară, bej, şi-şi ţinea părul sub un batic, protejându-l astfel de curenţii de aer generaţi în timpul mersului cu maşina. Blanc nu putu să citească expresia de pe faţa ei, deoarece îşi ţinea chipul ascuns în spatele unor ochelari mari de soare. Pe bancheta din spate a maşinii decapotabile se afla o geantă de tenis.

— *Madame* Fuligni? ghici el.

Ieşi din maşină şi-i strânse mâna. Îi strânse mâna cu putere şi-i ţinu mâna dreaptă încleştată o idee prea mult.

— Sunt Miette Fuligni. Am condus din nou prea repede? întrebă ea arătând spre maşina de patrulare. Aveţi milă de mine, *mon inspecteur*.

„Flirtează cu mine”, se gândi Blanc amuzat.

— Nu sunt inspector şi nu mergeaţi prea repede, cel puţin nu ştiu nimic despre asta, zise el, solicitându-i apoi informaţiile de care avea nevoie.

— Pascal este în port la barca lui, răspunse ea, cu o notă de dezamăgire în voce. În Saint-César. Portul este mic. Întrebaţi pe-acolo. Toată lumea de acolo îl cunoaşte pe soţul meu. Ce ispravă a făcut?

— Aş dori doar să-i adresez lui *monsieur* Fuligni câteva întrebări.

— Când poliţaii spun asta, atunci situaţia e periculoasă.

Oftă şi-i făcu cu mâna un semn de rămas-bun. Nu părea deosebit de îngrijorată.

Blanc merse cu maşina pe drumuri de ţară înguste. Încetul cu încetul se forma în mintea sa reţeaua de drumuri şi în curând nu va mai fi nevoie să se mai holbeze pe ecranul telefonului său mobil pentru a-şi găsi destinaţia. O luă pe drumul departamental 16B. Pini şi stejari de ambele părţi. Umbre liniştitoare. Nici o maşină, doar un biciclist îmbrăcat într-o ţinută ridicol de ţipătoare, care se chinuia să urce la deal, având faţa înroşită în mod îngrijorător. În timp ce trecea cu maşina, căpitanul citi pe o plăcuţă *Domaine de Bernard*. Podgoria familiei Micheletti. Sylvie şi Bruno. Văzu doar copaci, tufişuri şi un drum printre câmpuri. „N-are cum să fie tocmai un loc imens”, bănui el.

Drumul urca pe o creastă de deal, apoi cobora în curbe. Trecu pe sub linia de cale ferată printr-un pasaj subteran vechi, construit din cărămidă, prin care nu puteau trece două maşini, şi brusc orizontul se deschise în faţa ochilor săi. Laguna Étang de Berre sclipea în faţa lui, apa ondulată ca o piele sclipitoare de peşte albastru-argintiu. Un iaht trecea alene în bătaia uşoară a vântului. O duzină de copii pe mici plăci de surf aproape de port, cu velele lor galbene şi roşii răsturnându-se mereu. O barcă de pescuit cu

cabina deschisă lângă o geamandură neagră, un bărbat cu bustul gol care lucra la un năvod. Pe celălalt mal, înălţimile împădurite ale oraşului Istres, un zid verde închis care înconjura câteva vile vechi, oarecum dărăpănate. În dreapta, un deal încununat de ruine: Miramas-le-Vieux. Şi în faţa lui, Saint-César. O grămadă de case de culoare ocru-galbenă şi acoperişuri roşii palide dintre care se înălţa un turn masiv de biserică. Două dealuri abrupte şi stâncoase se arcuiau deasupra oraşului. La înălţimi ameţitoare, un pod de piatră cu un turn cu ceas lega cele două dealuri, ale căror proptele se proiectau la zeci de metri dincolo de oraş.

Blanc circulă în slalom pe străduţe. Erau maşini parcate pretutindeni, iar totul arăta mai haotic decât la Paris. Femei tinere şi încântătoare îmbrăcate în haine de vară, ţinând pungi de plastic albe în mână. Bătrâni cu pălării şi coşuri de paie. Copii cu pistoale de apă. Piaţă organizată într-un spaţiu mare lângă biserică. Piramide de pepeni galbeni. O grămadă de soiuri de cireşe. Fasole. Vinete. O paradă de sticle de ulei, al căror conţinut sclipea de la soare precum bronzul lustruit. Mirosul de baghete proaspete năpădea dintr-o brutărie a cărei uşă stătea deschisă din cauza căldurii, şi astfel lui Blanc i se făcu foame. O cafea şi pâine proaspătă. Un loc undeva la

umbră. „Să privesc oamenii care se plimbau agale. Mai târziu”, îşi spuse. „Mai târziu.”

Nu a fost greu să găsească portul, tot ce a trebuit să facă a fost să urmeze străduţele spre apă până dădu peste o piaţă largă şi murdară, lângă nişte barăci de piatră. Câteva chei, o hală. Portul pescarilor. La câţiva metri în jos, pe drumul de-a lungul ţărmului, văzu o pădure de aluminiu şi lemn, catargele iahturilor. Deci acolo. Parcă la marginea drumului, cât mai aproape posibil de nişte tufişuri un pic mai înalte de un stat de om; umbra generată de ele era singura din zonă. Prea târziu îşi dădu seama că tufişurile erau împânzite cu spini duri care zgâriară vopseaua vehiculului de patrulare. Ridică din umeri şi trânti uşa.

Blanc merse de-a lungul gardului viu până la o barieră care era securizată cu o încuietoare electrică. Sări cu picioarele sale lungi peste barieră. Se auzi un scrâşnet când tălpile lui loviră asfaltul crăpat al unui teren în care mai multe maşini stăteau parcate sub soarele aprins. La stânga văzu cum o macara se ridica, o rampă de beton se pierdea-n apă, mai multe iahturi stăteau înălţate cu cricul pe uscat, înalte, ponosite şi triste. Câţiva piloni din lemn şi oţel care pluteau în apă şi bărci aşezate atât de aproape unele lângă altele, de mai că se atingeau. Bărci mici cu motor, cu cabina deschisă. Iahturi din plastic deteriorate.

Noi ambarcaţiuni cu vele. Şi, mai departe, acolo unde apa era mai adâncă, atenţia principală: un elegant iaht cu motor alb de dimensiunea unui Chevrolet Corvette, o navă îngrijită cu două catarge făcute din lemn, două catamarane uriaşe ancorate pe geamanduri. La fiecare două punţi păreau să fie oameni care aranjau greemente, înşurubau motoare exterioare, întindeau pânze sau care doar stăteau la soare şi beau cafea. Blanc se uită în jur. În umbra singurului copac de pe marginea terenului stăteau două containere de construcţie puse unul peste celălalt. Cuvântul *Capitainerie* putea fi citit pe o plăcuţă decolorată. Biroul căpitanului de port.

Urcă treptele până la uşa din containerul superior şi intră în birou. O cameră de oţel, pereţii străluceau sub soare. Într-un colţ, gemea la putere maximă un aparat de aer condiţionat mobil. Un bărbat chel cu o vârstă greu de ghicit ridică privirea.

— Ne pare rău, nu mai avem dane libere, chiar niciuna. În timpul sezonului suntem plini ca o stridie.

— Sunt jandarm.

— Chiar şi-aşa, tot nu putem face nimic.

— Nu vreau să închiriez o dană.

Omul oftă.

— Toată lumea mă întreabă despre dane. Uşa de aici se deschide şi se închide tot timpul, ca într-o toaletă dintr-o

gară. Până şi pompierii şi piloţii din Marignane caută aici câţiva centimetri pe debarcader pentru vehiculul lor plutitor. De ce nu şi poliţaii?

— Sunt un om de uscat şi doar îl caut pe domnul Fuligni.

— Mercedes-ul lui Pascal cloceşte sub soare. El trebuie să fie cu siguranţă pe iahtul său. Primul debarcader din dreapta, coborâţi aproximativ jumătate din lungime, apoi veţi găsi nava cu pânze în cutia sa. *Amzeri*. Codul de la poarta din faţa debarcaderului este A4837X.

În timp ce Blanc ieşi din containerul aburit, se uită în jur: dintre toate maşinile din parcare era un singur Mercedes. Un Coupé argintiu. „Afacerile lui Fuligni merg bine”, gândi căpitanul.

Găsi iahtul fără dificultăţi: un Beneteau 42 alb, destul de nou, al cărui trunchi masiv se-nghesuia între bărcile mai mici de pe ambele părţi ca un rugbist care îşi folosea coatele pentru a obţine un loc în metrou.

— Monsieur Fuligni, îmi permiteţi să vin la bord?

Din adâncurile cabinei se căţără un bărbat de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi cu o cămaşă, purta ochelari de lectură atârnaţi de gât cu şireturi de piele. Avea părul negru, cu început de chelie pe părţi, modelat cu gel. Barbă de două zile. Ochii întunecaţi.

De înălţime medie, zvelt. Genul de om puternic fără ca să îşi umfle muşchii.

— *Bonjour*.

Voce de fumător, accent sudic, cu mult farmec, spre surpriza lui Blanc.

— Aş dori să vă pun câteva întrebări.

Blanc se aşeză pe o bancă lângă cârmă. Se auzi un plescăit în apa dintre chei. Blanc se-ntoarse agitat.

— A fost doar un peşte, spuse antreprenorul. Când e cald afară, peştii sar mereu în aer, nu ştiu de ce.

Miros puternic de apă salmastră. O adiere rece şi umedă în aer. Pescăruşi pe cerul nesfârşit de înalt. O mică ambarcaţiune cu vele aluneca tăcut spre ieşirea din port. De undeva se auzea lemnul cum scârţâia când *Amzeri* se legăna foarte uşor. „S-ar putea să-mi placă”, se gândi Blanc.

— Îl cunoaşteţi pe *monsieur* Charles Moréas?

Fuligni se holbă la el uimit o clipă, apoi dădu din cap.

— Ne-am mai întâlnit, răspunse el precaut.

— Cumva duminica trecută?

— Nu-mi mai aduc aminte.

— V-aţi certat cu el. Aici, în port.

Fuligni zâmbi. Un vrăjitor care a fost prins făcând o farsă dificilă.

— Nu a fost o ceartă. Am purtat o discuţie.

— S-a auzit destul de tare.

— Aici e Midi, *mon capitaine*. Se aude foarte tare chiar şi de pe scaunul de confesiune. Nu pot să cred că cineva a trebuit să depună plângere din acest motiv. Şi Charles cu siguranţă nu s-a dus la poliţie.

Începuse să râdă, chiar dacă un pic agitat.

— Care a fost tema discuţiei?

— Veniţi cu mine să vă arăt. Îmi veţi da dreptate.

Antreprenorul îl conduse până la capătul debarcaderului.

— Apa este mai adâncă aici, explică el. Şi este mai uşor să ajungi în pasa de navigaţie şi să ieşi din port. Saint-César se află la capătul lagunei Étang de Berre. Avem aici o cadă de apă salmastră. E foarte frumos dacă aveţi o barcă mică sau dacă sunteţi pescar. Dar foarte mică dacă aveţi un iaht adevărat şi dacă doriţi să porniţi spre Marea Mediterană. Trebuie să navigaţi până la Martigues, apoi până la podul basculant, iar apoi prin canal pentru a ajunge la marea deschisă. Cu cât este mai uşor să ieşi de aici cu iahtul, cu atât mai repede vei ajunge la pod. Şi priviţi aici.

Arătă spre o barcă din ultima secţiune a debarcaderului: o ambarcaţiune cu cabină, cu motor din lemn. Vopseaua de culoare albastru deschis se desprinsese, în unele dintre scânduri erau crăpături, dungi

de rugină acopereau cele două motoare exterioare, de sub apă creşteau plante lungi cât un braţ care se ridicau de sub trunchi.

— Această epavă îi aparţine lui Moréas, spuse el. A moştenit barca de pescuit de la tatăl său. Dar n-a mai scos-o în larg de ani de zile.

Arătă spre frânghiile crăpate, acoperite cu alge verzi, care legau barca de bintă.

— Frânghiile trebuie tăiate cu un cuţit, nodurile nu ai cum să le mai desfaci.

— Dar Moréas vine în port?

— Ocazional. Se ghemuieşte în cabină şi bea.

Blanc se gândi la ceea ce îi spusese comandantul portului şi la vasul Beneteau, cel cu trunchiul umflat.

— Vreţi să-i luaţi locul, bănui el.

— I-am oferit un schimb. Iar şi iar. Dacă trebuie să blocheze un loc cu o carcasă a unei nave, de ce să fie acesta tocmai cel mai bun loc de pe debarcader? *Merde*, i-am şi dat bani lui Moréas pentru a schimba locurile de acostare. De asemenea, comandantul portului ar fi de acord cu schimbarea. De ani de zile tot încercăm. Dar tipul este încăpăţânat ca un măgar din Corsica.

— Nu mai e încăpăţânat, oftă căpitanul şi-şi scoase telefonul Nokia din buzunar, apoi apelă numărul secţiei de jandarmerie din Gadet. Am nevoie să vorbesc cu

departamentul de criminalistică, îi zise lui Barressi. Să inspecteze o barcă din portul Saint-César.

Apoi se întoarse spre Fuligni şi-l informă.

— Moréas e mort.

— Ah, nu, exclamă antreprenorul, ridicând-şi mâinile ca şi cum s-ar apăra. Nu l-am omorât în bătaie pe individ doar pentru că îmi doream locul său de ancorare.

— Nici nu am afirmat asta. Şi nici nu se vorbeşte despre „omorâre în bătaie”. Să ne întoarcem la barca dumneavoastră.

În timp ce şedeau pe *Amzeri*, Blanc privi atent persoana de lângă el. Ar putea cineva ucide cu un Kalaşnikov pentru un loc în port şi apoi să dea foc cadavrului? Au existat oameni ucişi din motive mai puţin importante. Fuligni părea agitat.

— Disputa de duminica trecută a avut ca temă locul din port?

Antreprenorul îşi frecă fruntea.

— Desigur. Despre ce altceva ar fi trebuit să vorbesc cu un tip ca Moréas?

— Ce ştiţi despre el?

— Aproape nimic. O persoană antisocială, căreia îi plăcea să se pună rău cu alţii. Mi-a luat mult timp să înţeleg că probabil şi-ar fi lăsat epava să se scufunde cu mult timp în urmă, dacă nu aş fi fost suficient de prost să-i

solicit locul. Apoi ştia că mă poate enerva dacă vine aici din când în când şi se asigură că barca nu se destramă complet. Doar pentru a-mi arăta că nu voi obţine niciodată acest loc.

— L-aţi ameninţat?

— Charles nu era tocmai persoana potrivită pe care s-o ameninţi.

Blanc se gândi la Kalaşnikovul de sub patul din coliba lui Moréas şi la sabia de samurai.

— V-a ameninţat?

— Nu direct. Mai degrabă m-a luat peste picior.

— Chiar şi duminica trecută?

— I-am făcut o oferta de cinci mii. Cinci mii de euro pentru schimbarea locului! Mi-a răspuns stând pe scaun în barca lui, rânjind şi arătându-mi degetul mijlociu. Aşa că l-am insultat. I-am zis *connard* şi chestii de genul. Lucruri pe care le spui în astfel de situaţii. Apoi m-am întors la barca mea şi mai târziu am plecat cu maşina acasă.

— Au existat martori?

— Pentru ceartă? Jumătate de port trebuie să fi auzit asta.

— Când v-aţi certat?

— Nu m-am uitat la ceas.

— Dimineaţă sau după-amiază?

— Dimineaţă. Am plecat de acasă pe la nouă dimineaţa, aşa că trebuie să fi ajuns la port în jurul orei 9:15. Apoi am lucrat o vreme pe iaht. Poate o oră sau două. La un moment dat, l-am văzut pe Moréas coborând pe debarcader şi i-am vorbit. Dar asta a fost cu siguranţă înainte de prânz.

— Moréas a stat mult în port?

Fuligni clătină din cap.

— Fiecare din noi şi-a exprimat punctul de vedere. Nu ştiu cât a durat, dar sigur nu mult. Individul a dispărut apoi sub punte în barca sa, dar a coborât pe debarcader după cel mult o jumătate de oră. Se părea că a căutat ceva la bord. În orice caz, nu i-am făcut semn cu mâna de rămas-bun.

— Ce-aţi făcut după ceartă? Unde aţi fost de duminică după-amiază până duminică seara?

— Ce-nseamnă asta? Am nevoie de un alibi? Am luat prânzul pe barca mea şi apoi am reparat radioul până când s-a întunecat. Apoi m-am dus cu maşina acasă.

— Există martori care să confirme asta?

— Că am ajuns acasă seara? Soţia mea, desigur. Şi..., ezită, şi secretara mea poate confirma asta.

La scurt timp după aceea, trei colegi mai puţin entuziaşti de la criminalistică îşi făcură apariţia pe debarcader. Blanc îi salută şi îi conduse la epavă.

— Barca şi casa lui se potrivesc, mormăi unul dintre specialişti în timp ce, oftând, se forţa să pună pe el un costum alb de protecţie. Nu pot să vă promit că vom găsi indicii importante. Este umedă, fiind atât de aproape de apă. În plus, oricine poate urca pe această barcă de pe debarcader.

— Oricine care cunoaşte codul de la poartă, adăugă Blanc.

— Sau cineva care vâsleşte până acolo într-o barcă. Orice-am descoperi acolo trebuie interpretat cu dublă prudenţă. Asta dacă descoperim ceva.

— Trimiteţi-mi un raport. Moréas a fost duminică pentru scurt timp la bord. Poate căuta ceva, poate a ascuns ceva. Şi sunaţi-mă dacă găsiţi ceva.

Blanc le dădu numărul de telefon mobil. În timp ce mergea de-a lungul debarcaderului spre ţărm, îşi luă rămas-bun de la Fuligni salutând cu mâna la cozorocul şepcii de baseball; Fuligni păşea înainte şi înapoi pe iahtul său şi vorbea neliniştit la telefonul său mobil.

Căpitanul se îndreptă spre Caillouteaux. La primărie, o funcţionară în vârstă stătea la post şi ofta teatral când

trebuia să se ridice de pe scaunul pe care îl aşezase în faţa unui ventilator. Blanc se lăsă condus în arhiva comunităţii, o boltă fără ferestre, în care se simţea miros de mucegai de pe pereţii de cărămidă, dar care era plăcut de răcoros. Se aplecă asupra extraselor de cadastru, asupra proceselor-verbale ale şedinţelor şi scrisorilor oficiale. Dacă învăţase un lucru în anii săi petrecuţi la Paris, acesta era că nicăieri nu stau ascunse mai multe urme ca în hârtia uscată. Căută legături între Moréas şi Fuligni. Poate că cei doi se certaseră şi pentru altceva decât pentru un loc în port?

După două ore, îşi frecă ochii epuizat. Nimic. Fuligni apărea de mai multe ori în documente, întrucât, în numele comunităţii, construise o grădiniţă şi o sală polivalentă şi renovase primăria. Activităţi nu tocmai suspecte pentru un antreprenor local. În aceste proiecte Blanc nu putu stabili vreo legătură cu Moréas, al cărui nume nu apărea nicăieri. Găsi chiar şi o menţiune de aproape treizeci de ani privind căsătoria civilă a lui Pascal şi Miette Fuligni. Chiar şi-acolo: nimic. „Ar fi fost prea frumos dacă soţia ar fi purtat numele de domnişoară Moréas”, gândi Blanc obosit. Se simţi învins şi închise dosarul. După ce se uită la ceas, notă într-un caiet de pe singura masă de birou din arhivă ora la care returnase documentele. Îşi târâi picioarele afară, încercând să nu facă niciun zgomot, pentru că funcţionara adormise

în fluxul de aer de la elicea ventilatorului. Când ajunse afară la căldură, îşi lovi podul palmei de frunte şi fugi înapoi în arhivă.

Caietul.

Răsfoi paginile. Fiecare utilizator trebuie să-şi treacă numele aici, totuşi nimeni nu trebuie să precizeze motivul pentru care se aflau în arhivă şi ce documente consultase. Erau doar nume, date, ore. În ultimele patru săptămâni înainte de vizita lui Blanc nu fusese nimeni aici, cu excepţia unui singur bărbat, exact acum o săptămână: miercuri, 26 iunie, de la ora 10 până la ora 16:30. Lukas Rheinbach.

Căpitanul o trezi pe funcţionară şi îi arătă doamnei somnoroase caietul.

— Puteţi să-mi spuneţi ce căuta domnul Rheinbach aici săptămâna trecută?

Răspunse iniţial cu un căscat.

— Colega mea era de serviciu atunci.

— Cum dau de ea?

Căscat lung.

— Este în vacanţă în Martinica. Se va întoarce în august. Atunci voi fi eu plecată.

Căscă din nou.

Blanc părăsi primăria întrebându-se ce ar fi putut căuta un pictor de puzzle-uri o zi întreagă în această arhivă

adormită, cu patru zile înainte ca vecinul său, Charles Moréas, să fie ucis.

În jandarmerie îl întâlni pe Tonon, care era nepieptănat şi bărbierit aiurea „un *clochard* în uniformă”, gândi Blanc. Raportă colegului său detaliile despre anchetă.

— Asta ar putea explica ceva, zise locotenentul gânditor.

— Ai vreo idee?

— Nu. Asta ar explica de ce şeful s-a închis în biroul său. Se spune că ar fi primit un telefon de sus de tot şi că i-a stricat starea de spirit.

— Vialaron-Allègre?

— Posibil. Te-ai pus rău cu domnul Fuligni, în sensul că l-ai acuzat practic că l-a ucis pe Moréas. Şi asta tocmai în vacanţa de vară şi tocmai pe barca sa cu vele pe care o preţuieşte atât de mult.

— Nu l-am acuzat, l-am întrebat.

— Nu este obişnuit cu asta. E băgat în afaceri. Un bun prieten al primarului Lafont. Care, la rândul său, aparţine aceluiaşi partid ca *monsieur* Vialaron-Allègre...

Când Blanc părăsise portul, îşi aminti că Fuligni vorbea la telefon.

— Vrei să spui că antreprenorul se plânge la prietenul său, primarul? Şi primarul sună apoi la Paris?

— Personalităţile noastre de seamă nu sunt chiar atât de provinciale până la urmă. Conexiunile invizibile de aici ajung departe. Nu ştiu ce i-a spus secretarul de stat lui Nkoulou. Probabil doar: lasă-mi prietenii în pace!

— Ce spune *Madame le Juge* despre asta?

— *Madame le Juge* este un mister pentru noi toţi. Ţie însă, mai devreme sau mai târziu, îţi va spune părerea.

— Să ieşim să mâncăm, zise căpitanul.

— Nu este cea mai proastă idee, replică Tonon, râzând.

La „Le Soleil” luară loc la umbra platanilor. Blanc comandă, pe lângă mâncare, o sticlă întreagă de apă; căldura îl uscase. Tonon comandă o carafă de vin rozé de aceeaşi dimensiune ca sticla de apă a lui Blanc.

— Ia miel cu orez, îl sfătui el pe Blanc. Ambele provin de-aici.

— Şi orezul? întrebă căpitanul, surprins, gândindu-se la câmpurile terasate şi inundate din Asia şi la fermierii cu pălării rotunde.

— Dincolo de laguna Étang de Berre începe Camargue, o regiune plată cu plaje pentru turişti, păşuni pentru taurii de luptă, băltoace pentru flamingo şi o mulţime de mlaştini unde se reproduc ţânţarii. Acolo se cultivă nişte orez roşu minunat.

— *Bon*, o să comand asta. Uşor, uşor devin un expert.

— Mai ai nevoie de câţiva ani în care să te-ndopi cu mâncare de Midi.

— În cazul în care pot rezista atât de mult.

— Ţi-e teamă că te vor da afară şi de-aici?

— Vialaron-Allègre mă are încă pe radar, nu ştiu de ce. Nu ştiu ce rol joacă soţia lui în acest joc. Dar cred că un carierist ca Nkoulou ar prefera să scape de mine mai bine azi decât mâine ca să nu se încurce cu un secretar de stat şi, eventual, cu un judecător de instrucţie.

— Atâta timp cât îţi faci treaba bine, nimeni nu se poate atinge de tine.

— Şi eu am crezut asta săptămâna trecută. Şi iată că săptămâna asta mă găseşte aici.

— Asta nu este Insula Diavolului, zise Tonon râzând din nou şi bătându-l pe umăr. Şi dacă reuşeşti să te-mbraci cu un tricou alb în loc de unul negru, nu te vei mai prăji la soare.

Blanc se uită la paharul persoanei de vizavi, în care vinul rozé scânteia ca o tinctură din bucătăria unui alchimist.

— Ce am realizat până acum? mormăi el. Îl avem pe Charles Moréas. Un singuratic despre care nimeni nu ştie din ce trăieşte. Probabil un om cu un trecut criminal şi posibil cu un prezent criminal, chiar dacă nu am găsit la el droguri sau alte obiecte suspecte. S-a luat la harţă cu

poliţia de câteva ori, dar nu este condamnat niciodată. Un om fără antecedente penale.

Tonon pufni dispreţuitor.

— Acest om, continuă Blanc calm, nu are prieteni, ci doar duşmani. Oricine îl cunoaşte doreşte să nu-l fi întâlnit vreodată. *Bon*. Acum, acest tip este executat într-o groapă de gunoi cu un Kalaşnikov şi apoi i se dă foc. Cine apare în investigaţia noastră? Lucien Le Bruchec, un arhitect cu multe cunoştinţe generale şi văduv. Întâmplător, e vecinul lui Moréas. El l-a acuzat că i-a furat echipamentul sportiv din garaj şi că a încercat să-i spargă casa. De asemenea, se iau la ceartă în pădurea care se-ntinde peste ambele proprietăţi. Dar îţi poţi imagina un arhitect în vârstă de şaizeci de ani cu un Kalaşnikov într-o groapă de gunoi? *Bon*. Mai este şi celălalt vecin, Lukas Rheinbach. Un pictor german, care nu are un succes deosebit în artă sau la femei. Un om căruia îi era frică în mod evident de un tip sălbatic ca Moréas şi care a fost singura persoană care a petrecut multe ore în arhiva orăşenească din Caillouteaux în săptămâna dinaintea crimei. Căutând ce?

— Şi care în a doua zi după crimă a spus că se duce la Luberon să picteze câmpuri de lavandă. Deşi ar trebui să ştie că nu vor înflori decât peste câteva săptămâni, adăugă Tonon.

— Să mergem la *madame* Vialaron-Allègre? Să-i spunem despre un pictor inofensiv ghemuit în arhivă? Care vrea să picteze câmpuri de lavandă prea devreme? Ambele lucruri sunt, probabil, doar coincidenţe fără consecinţe. Ce legătură are asta cu o crimă în groapa de gunoi? Este ridicol, nici măcar nu aş avea suficiente motive pentru a-l chema la un interogatoriu.

— Spre deosebire de Pascal Fuligni.

— O dispută asupra unui loc din port. Pare la fel de ridicol. Dar dacă ceva de genul acesta arde de ani buni, atunci poate scăpa de sub control la un moment dat. În plus, Fuligni a oferit cel puţin cinci mii de euro pentru spaţiu, ceea ce înseamnă că obiectul disputei este cu siguranţă valoros. El susţine că în duminica respectivă a rămas pe barca lui toată dimineaţa şi nu s-a întors acasă decât după apusul soarelui. Ar trebui să existe martori pentru acest detaliu din urmă: soţia şi secretara sa româncă. Dar el nu a putut să-mi dea numele niciunui martor care să-l fi văzut în perioada dintre ceartă şi momentul când s-a întors acasă.

— Aşadar, în intervalul de timp în care Moréas a fost probabil ucis.

— Probabil. Nu avem încă ora exactă a morţii, este posibil ca medicii legişti să nu reuşească niciodată să stabilească asta din cauza arsurilor de pe cadavru.

Duminică după-amiază? Duminică seara? Nici mai devreme, nici mai târziu. Avem un interval temporal de multe ore, să zicem de la ora 15:00 până la miezul nopţii.

— Fuligni are un alibi pentru jumătate din acest timp, dar nu şi pentru cealaltă.

— Să-l chemăm la secţie pentru motivul acesta? Acum după ce probabil a tras de sfori până la Paris? Dacă nu avem mult mai multe în mână, Nkoulou ne va lua cazul doar ca să nu mai aibă şi alte probleme.

Se auzi telefonul mobil al lui Blanc. Era un bărbat enervat de la departamentul de criminalistică. Nimic suspect pe barca putredă a lui Moréas.

— Deci? întrebă Tonon.

— Suntem băgaţi până la gât în rahat. Nu avem încă nimic.

— *Madame le Juge* se va bucura să audă asta.

— Du-te acasă, îl sfătui Tonon după ce mâncaseră. La prânz, căldura te amorţeşte până ce nu mai poţi gândi. Azi după-amiază, îi putem întreba pe colegii noştri din Marsilia şi Aix care deja au investigat cazul Moréas. Poate au ceva pentru noi.

Blanc nu ştia ce să mai facă. Pauza de prânz. Cei de la Paris ar râde de el dac-ar afla. Dar era blocat într-o înfundătură, aşa că ar putea la fel de bine să se

ghemuiască şi să chibzuiască la umbra din faţa ruinei sale. Făcu câteva cumpărături în „Casino” cu puţin timp înainte ca magazinul să se închidă la prânz: roşii, pepeni, vinete. Pe raft văzu câteva sticle cu eticheta lui Bernard pe ele, aşa că luă şi nişte vin alb şi rozé. De data aceasta proprietarul magazinului zâmbi în timp ce împacheta cumpărăturile. De la secţia de presă luă un exemplar din *La Provence*. Crima apăruse pe prima pagină a ediţiei regionale. Blanc parcurse rapid textul care era uimitor de prozaic. Pentru jurnalistul care scrisese textul se pare că a fost una dintre multele şi obişnuitele reglări de conturi dintre traficanţii de droguri. Blanc împături hârtia, sperând că nimeni de la presă nu va interfera cu investigaţia sa. Apoi luă nişte baghete de la brutăria de alături. Espace-ul său emana un miros plăcut când reveni la Sainte-Françoise-la-Vallée.

Trei cai traversară drumul departamental, pe ei şedeau două adolescente şi Paulette Aybalen.

— Fiicele mele, Agathe şi Audrey, zise ea în timp ce se oprea lângă ele şi se lăsă în jos de pe cal.

Fetele erau versiunea mai tânără a mamei lor din toate punctele de vedere: subţiri, bronzate mult, cu părul negru sălbatic şi împletit cu grijă. Paulette aruncă frâiele cailor.

— Aveţi grijă de animale. Mă-ntorc imediat.

Blanc le salută pe fete cu un semn din cap. Acestea îi zâmbiră timid şi-şi luară la revedere, întorcându-i gestul din cap; după care, cu un plescăit din limbă, îi îndemnă pe cai să meargă la trap.

Întrucât Paulette aparent avea chef să discute cu el, Blanc îi deschise portiera din faţă şi, vrând-nevrând, parcurse cu ea în maşină ultimii metri până acasă. Acum, când se afla la doar câţiva centimetri distanţă de el, observă din nou cât de incredibil de bronzată era pielea ei. Se întrebă dacă stătea măcar două ore pe zi în casă. Poate chiar dormea în aer liber? Mirosea a iarbă, a piele de şa şi a păr de cal.

— Aţi început să faceţi curat prin casă? întrebă ea.

„Probabil că a văzut mobilierul scos afară”, se gândi Blanc.

— Primul pas către o restaurare spectaculoasă.

Ea râse.

— Veţi avea nevoie de specialişti pentru asta.

— Am întâlnit deja un antreprenor în construcţii, pe *monsieur* Fuligni.

— Pascal? Asta e bine. Ştie meserie. E de-aici.

— Precum dumneavoastră?

Paulette îl privi.

— M-am născut în Sainte-Françoise-la-Vallée. Nu vreau să plec de aici cu niciun preţ.

— Există un preţ pentru toate.

— Nu pentru mine. Nu pentru asta. Până şi căsnicia mi-am ruinat-o din acelaşi motiv. Locul acesta era prea liniştit pentru soţul meu şi a vrut să se mute în Marsilia. Acolo e şi acum, din câte ştiu.

Blanc nu-i relată nimic despre propria căsătorie ruinată. Zâmbi şi îi arătă cumpărăturile de pe bancheta din spate.

— Merge cu cimbru? întrebă el.

Paulette se uită la el şi clătină din cap, aparent uimită de ignoranţa lui.

— Puteţi tăia cimbru de pe marginea drumului în orice moment. În mod ideal, la amiază, când uleiul din frunze e la cantitate maximă. Alţii susţin că cimbrul trebuie recoltat pe 1 mai. Apoi aduc smocuri de cimbru în casă şi le lasă să se usuce ca să aibă provizii pentru tot anul. Oricum ar fi, planta condimentează atât de intens, încât prefer să adaug cimbru la sosurile de carne. Sau în tocană. Dar nu o mai combin şi cu legume.

Încetini în Sainte-Françoise-la-Vallée. Când maşina ajunse în faţa casei sale, Paulette sări din maşină.

— A fost aproape la fel de confortabil ca pe şa, exclamă ea, luându-şi rămas-bun. Dacă va apărea ocazia, vă voi arăta cum să preparaţi file de miel în sos de usturoi şi cimbru.

Blanc se întoarse plin de viaţă spre fabrica sa de ulei. „Nu te face de râs”, se sfătui pe sine. „Nici măcar nu o cunoşti pe Paulette. Şi nici măcar nu eşti divorţat.” Puse proviziile în bucătărie şi se întinse pe pajiştea uscată de sub platani. Răcoare minunată. Parfum de cimbru. Concert de cicade. Simţea cum aţipea. Apoi cineva îl sună pe Nokia. Tonon.

— Avem un martor, spuse locotenentul. Cineva care l-a văzut pe unul dintre prietenii noştri la groapa de gunoi în ziua crimei.

Martorii

Blanc sări în Espace şi-i dădu bice. Drumul departamental era liber în arşiţa amiezii. Abia cu puţin înainte de intrarea în Gadet îşi dădu seama că uitase să-şi încuie uşa de la intrare.

— Gaston Julien, explică Tonon, un fermier din Lançon. Aproape şaptezeci de ani. A citit azi dimineaţă ştirea despre caz din *La Provence* şi şi-a amintit de o întâlnire la groapa de gunoi.

— În aceasta dimineaţă? Atunci de ce vine la noi abia la amiază?

— Şi-a dus turma de capre în pădure. A lăsat animalele în grija fiului său când acesta i s-a alăturat şi apoi a venit la noi.

Căpitanul oftă.

— Unde e acum?

— În biroul de alături. Nu e nimeni acolo acum, iar lumina soarelui nu pătrunde în încăpere la fel de mult ca la noi.

Pentru Blanc, Julien arăta cu douăzeci de ani mai tânăr: era un bărbat îndesat, cu părul gros, cu câteva fire cenuşii, îmbrăcat în blugi prăfuiţi şi cu un pulover decolorat. Îi strânse mâna dreaptă lui Blanc ca într-o menghină, iar podul palmei sale era la fel de dur precum o răzătoare.

— Monsieur Julien, aţi fost duminică la groapa de gunoi? Când?

— După prânz.

„După cearta dintre Moréas şi Fuligni în portul Saint-César”, se gândi căpitanul.

— L-aţi întâlnit acolo pe Charles Moréas?

— L-am văzut doar. Nu se poate vorbi cu individul acela.

— Dar îl cunoşteaţi?

— Cunosc pe toată lumea de-aici.

— Ce aţi făcut la groapa de gunoi?

— Ultimul mistral mi-a rupt cartonul de bitum de la coteţul de păsări. Am încărcat resturile în maşină şi le-am aruncat. Nu mai erau bune de nimic.

— La ce oră se întâmpla asta?

— Ei bine, după prânz.

— La ora 14?

Julien râse.

— De unde sunteţi? Nu, mai târziu.

Blanc decise să nu-şi piardă răbdarea.

— Când mai târziu?

Bătrânul fermier îşi scoase cheia maşinii din buzunarul blugilor şi se scărpină cu ea la urechea stângă, pierdut în gânduri.

— Ora 15? Ora 16? Să spunem ora 16.

— Ce a făcut Moréas acolo?

— Habar n-am. Se ducea la container. Cu fier vechi. Arunca ceva în el sau scotea ceva din el. Făcea asta de mai multe ori.

— Ce aţi mai putut observa?

Între timp, vârful cheii lui Julien se umpluse cu ceară uscată din ureche. Scutură ceara cu degetul arătător prin tot biroul. Căpitanul se forţă să nu se uite în direcţia aceea.

— Erau destul de mulţi oameni pentru o zi de duminică, m-am gândit, mormăi fermierul. Adică, oamenii merg vara

mai rar la groapa de gunoi. Dar când m-am întors în maşină, a trebuit să virez corect la fiecare curba, aşa de aglomerat era. O maşină mică şi roşie era parcată puţin mai departe pe drumul de acces. Motocicleta lui Moréas era parcată acolo. Şi tocmai când eram pe punctul de a accelera, veni un arhitect şi-mi tăie calea.

Blanc se lăsă pe spate.

— Care arhitect?

— Monsieur Le Bruchec. De regulă domnul este destul de amabil. E unul de-al nostru. Dar în acea zi părea că se grăbeşte. S-a repezit pe lângă mine în vehicul său imens de teren fără să mă salute măcar. Avea o remorcă ataşată de vehicul, plină de moloz.

— Sunteţi sigur că a fost Lucien Le Bruchec?

— Sunt sigur că mă cheamă Gaston Julien?

— Ştiţi dacă *monsieur* Le Bruchec şi Charles Moréas au schimbat vreo vorbă?

— Nu. Am accelerat înainte ca următorul *connard* să-mi iasă în cale.

— *Merci beaucoup*.

Tonon termină de tastat declaraţia şi ceru fermierului să o semneze înainte de a se putea întoarce la caprele sale.

— E cam ciudat că *monsieur* Le Bruchec nu şi-a amintit de acel incident, mormăi locotenentul.

— Hai să-i împrospătăm memoria.

Când se urcară în maşina de patrulare, Tonon zise:

— Apropo, am vorbit cu Miette Fuligni la telefon. O cunosc de la şcoală. Era o fată frumoasă! Era cu o clasă sau cu două mai mică decât mine, dar, din păcate, nu s-a uitat la mine nici măcar o dată.

Se pierdu în amintiri. Clătină din cap, apoi continuă:

— Mi-a spus că soţul ei a ajuns acasă pe la ora 20, duminică. Ea voia să privească primele reportaje de ştiri de la televizor şi el a deranjat-o.

— Dacă ce ne-a spus este adevărat, înseamnă că trebuie să fi rămas în Saint-César până la pe la opt fără un sfert.

— În teorie, ar fi avut suficient timp să conducă de la Saint-César la groapa de gunoi după-amiaza, să-l rezolve pe Moréas şi apoi să se întoarcă la el acasă. Nu are alibi.

— La fel ca arhitectul nostru.

De această dată, Tonon îi dădu indicaţii de drum, până în centrul oraşului Salonul, pentru că bănuiau că Le Bruchec se afla în biroul său. Jandarmii nu-l anunţaseră la telefon în prealabil, Blanc voia să-l prindă cu garda jos. Se trezi într-o mare piaţă dreptunghiulară ecranată de platani. Un acoperiş protector din sticlă şi fontă vopsită în

verde acoperea o parte a suprafeţei. Cafenelele şi casele burgheze cu trei etaje erau aliniate pe margine.

— Piaţa Morgan, spuse locotenentul, era pe vremuri un loc plăcut. O piaţă grozavă. Şi în afara zilelor de piaţă puteai găsi întotdeauna un loc de parcare aici.

Acum, utilaje grele de construcţie decopertaseră asfaltul ca o coajă de portocală, chiar şi trotuarele pietruite arătau de parcă ar fi explodat grenade acolo. Muncitorii cu căşti şi veste de protecţie făceau atât de mult zgomot cu maşinile lor de tăiat piatră şi cu ciocanele lor pneumatice, de zguduiau faţadele. Praful de nisip albicios îţi zgâria gâtul şi ochii şi se aşeza ca făina pe Mégane-ul pe care Blanc îl parcase între un excavator şi o grămadă de pietriş, pentru că nu mai puteau deloc înainta.

— De trei luni renovează Piaţa Morgan. Ar trebui să arate mai frumos. Un lucru este cert: nu vor mai exista locuri de parcare aici. Şi nu este sigur dacă vom avea lumini stradale. Indivizii ăştia de-aici nu sunt tocmai specialişti în electricitate.

Tonon arătă spre un restaurant cu ferestrele larg deschise. În exterior, funinginea stătea lipită de tencuială.

— Au tăiat liniile electrice în timpul construcţiei. O zi mai târziu, au reconectat cablurile, dar din greşeală au pus un cablu de înaltă tensiune pe liniile electrice ale

restaurantului. Din cauza asta au luat foc un cuptor şi un congelator.

— Este un miracol că Le Bruchec rezistă în toată mizeria asta.

— Un arhitect trebuie să fie obişnuit cu zgomotul de construcţii şi penele de curent. De asemenea, biroul său este pe o stradă laterală.

Tonon îl conduse pe o alee umbrită. Se opri în faţa unei case din secolul al XIX-lea. O uşă grea din lemn, înaltă de aproape trei metri, o placă de alamă peste sonerie: *Le Bruchec*, *Architecte*.

Două minute mai târziu, Blanc se uita fix la o armă cu două ţevi.

Le Bruchec îi primise personal, explicându-i că secretara sa era în vacanţă. Îi primise în atelierul său şi pe perete atârna o puşcă agăţată pe două cârlige plasate lângă un cap de bivol împăiat atât de mult, încât arăta monstruos.

— Un trofeu din Africa, spuse arhitectul cu o notă de jenă când observă privirea căpitanului. Eram un vânător avid când eram tânăr. Astăzi prefer să-mi descarc energia în exces jucând tenis şi golf. Îmi face mai mult bine.

— Şi animalelor, bombăni Blanc. Monsieur Le Bruchec, de ce nu ne-aţi spus că aţi vorbit cu Charles Moréas cu câteva ore înainte să moară?

Le Bruchec inspiră adânc şi privi afară pe fereastră.

— A fost o prostie, recunoscu el în cele din urmă. Cum aţi aflat? Nu mai contează acum.

Oftă.

— Deşi nu se poate spune „vorbit”. I-am zis *salut* şi Moréas nici măcar nu mi-a răspuns. Mereu făcea aşa.

— Dar l-aţi întâlnit întâmplător la groapa de gunoi, locul în care victima a fost găsită mai târziu. Arsă.

Le Bruchec îşi ridică mâinile.

— Nu am fost eu. Am fost acolo duminică după-amiază pentru a arunca molozul rămas după ce am construit gardul. Atunci l-am întâlnit pe Moréas din întâmplare. Mai dai de oameni din când în când. Imediat după aceea am uitat că l-am întâlnit.

— Dumneavoastră susţineţi că cineva a încercat duminică să vă spargă casa. L-aţi suspectat pe Moréas. Fix pe acest Moréas l-aţi întâlnit duminică la groapa de gunoi. Nu l-aţi întrebat despre asta? Nu i-aţi făcut reproşuri? Nu l-aţi confruntat?

— Ca să-mi iau bătaie la groapa de gunoi?

Arhitectul clătină din cap.

— Nu l-aţi cunoscut, *mon capitaine*. Eram furios, desigur, dar mi-am ţinut gura închisă.

— La ce oră l-aţi văzut?

Le Bruchec stătu şi se gândi.

— În jurul orei trei sau patru după-amiază, cred.

— Cât timp aţi stat la groapă?

— Mi-a luat poate zece minute să golesc remorca. Cel mult un sfert de oră.

— Aţi fost singur? V-a ajutat cumva vreun angajat de-acolo?

— Câţiva bărbaţi lucrează acolo la sfârşit de săptămână, iar ei doar monitorizează zona. Am rezolvat singur treaba.

— Şi apoi?

Le Bruchec ridică din umeri.

— Apoi am plecat cu maşina de-acolo. Nu rămâi acolo mai mult decât este absolut necesar.

— Moréas era încă la groapa de gunoi în acel moment.

Arhitectul încercă să-şi amintească.

— Nu i-am acordat atenţie. Făcea ceva la container. Da, cred că era încă acolo.

Blanc îşi aminti că Yamaha lui Moréas fusese găsită acolo.

— Şi vecinul dumneavoastră arunca gunoiul? întrebă el.

Se întreba totuşi cum ar fi putut să transporte gunoaie pe o motocicletă.

Le Bruchec îşi frecă degetul mare de degetul arătător şi cel mijlociu.

— Fura ce prindea, explică el. Moréas nu era genul de om care îşi arunca gunoiul în mod corespunzător la groapa de gunoi. Pur şi simplu îşi lăsa gunoaiele mai mari lângă casa lui sau le arunca în pădure. Bănuiesc că scotocea în container după obiecte utilizabile. Telefoane mobile, computere, lucruri de genul ăsta. Am avut întotdeauna impresia că stătea acolo toată ziua, aşteptând ca oameni ca mine să-şi arunce lucrurile. Apoi scotocea prin aceste gunoaie căutând ceva care să poată fi reciclat. Un speculant.

Blanc se aplecă spre Tonon.

— Sună la criminalistică. Să vină să percheziţioneze containerul cu deşeuri de metal, şopti el.

Locotenentul dădu din cap, se scuză şi părăsi atelierul.

— De ce aţi trecut sub tăcere această întâlnire? îl întrebă căpitanul după plecarea colegului său.

Le Bruchec îşi trecu o mână peste ochi.

— Când am depus plângere luni, am crezut că această chestiune nu este importantă. Ce legătură are asta cu o spargere? În plus, aproape că uitasem de asta. Când mi-aţi comunicat că Moréas a fost ucis, am fost şocat. Îl acuzasem pe Moréas de o infracţiune. Îl văzusem în ziua în care a murit. Dacă divulg asta acum, mă gândeam în sinea mea, mă veţi aresta ca suspect.

— Şansele dumneavoastră de a fi arestat au crescut acum semnificativ, răspunse liniştit căpitanul. Trebuie să recunoaşteţi, v-aţi comportat foarte suspect.

— Nu am fost eu! strigă Le Bruchec. Când am plecat de la nenorocita aia de groapă de gunoi, Moréas era încă în viaţă!

Blanc chibzui. Ar trebui să-i propună lui *madame* Vialaron-Allègre ca Le Bruchec să fie arestat ca suspect? Cum ar proceda judecătoarea de instrucţie în această privinţă? Era din Midi. Le Bruchec provenea din Midi. Este foarte posibil să se cunoască de veacuri. Este foarte posibil ca ea să considere solicitarea lui Blanc o reacţie pripită, prost gândită. Avea vreo dovadă în mână? Nu. Îl putea acuza de comportament neprofesionist. O greşeală de neiertat. Şi apoi tot ce trebuia să facă era să discute cu soţul ei, iar Blanc avea să se regăsească în Lorena.

— Vă vom contacta, promise el pe cel mai prietenos ton şi se ridică.

Afară îl regăsi pe colegul său care se refugiase la umbra unui zid al casei.

— Ce părere ai despre el? întrebă Tonon în timp ce se îndreptau înapoi spre maşină.

— Prea frumos să fie adevărat. Le Bruchec are un motiv: se simte ameninţat de Moréas, îl suspectează de o spargere. Le Bruchec ştie că Moréas stă în mod regulat la

groapa de gunoi, a descris ce treabă făcea individul la containerul metalic. Aşadar, e posibil să fi planificat foarte bine conflictul. Le Bruchec poate să tragă cu puşca, iar dovada acestui lucru atârnă pe peretele biroului său. Le Bruchec ne-a ascuns întrevederea. Şi: Le Bruchec l-a întâlnit pe Moréas într-un moment care se încadrează deja în intervalul de timp în care crima a putut fi comisă.

Locotenentul clătină din cap.

— Chestiunea vine cu o problemă: martorul nostru Julien a confirmat că Le Bruchec a mers cu maşina la groapa de gunoi în jurul orei 15 sau 16. Dar a declarat, de asemenea, că un număr neobişnuit de mare de oameni erau acolo în acel moment. Prea mulţi. Adică, cineva este împuşcat şi ars, iar un şofer de camion de gunoi îl observă abia luni dimineaţă. Fapta nu a putut fi comisă la începutul după-amiezii, cineva ar fi raportat asta duminică.

— Tot ce ştim de la Julien este că Le Bruchec a mers la groapă în jurul orei 15 sau 16. Dumnezeule, nimeni nu-şi poate aminti ora exactă. Nu avem niciun martor care să confirme că Le Bruchec, după cum susţine el, a părăsit locul după un sfert de oră.

— Arhitectul aşteaptă acolo până când în sfârşit rămâne singur cu Moréas şi apoi dă lovitura?

— Cel puţin nu putem exclude acest lucru.

— Asta însă nu poţi dovedi.

— Ce e de făcut acum?

— Mi-e sete.

— Te duc înapoi în Gadet, promise Blanc.

— Nu vrei să bei rozé cu mine?

— Soarele e încă sus.

Blanc ocoli cu grijă excavatoarele abandonate ale căror capote pocneau de la căldură. Se gândi la ceea ce îi spusese Aveline Vialaron-Allègre: fără experienţă în Midi. „Nu cunoşti pe nimeni”, îşi dădu el seama. Se simţea ca un etnolog european naufragiat pe o insulă din Marea Sudului. Nativii prietenoşi îl invitau la fiecare ritual, dar el încă nu înţelegea despre ce este vorba.

— Am nevoie de un informator, anunţă el. Un păianjen în pânză care să ştie totul. Chiar şi ceea ce nu pot citi în documente oficiale sau în ziar.

— „Ziarul” este un bun cuvânt-cheie, zise Tonon cu o dispoziţie excelentă. Gérard Paulmier. Un jurnalist pensionat de la ziarul *La Provence*. Cunoaşte fiecare familie, fiecare companie, fiecare restaurant, fiecare politician, fiecare fermier de-aici. Mai scrie din când în când pentru ziarul la care a lucrat. Dar se spune că-şi petrece cea mai mare parte a timpului lucrând la o cronică a regiunii.

— Un jurnalist care vorbeşte cu poliţia?

— Un pensionar care are prea mult timp. Dă-i un cuvânt-cheie şi va începe să pălăvrăgească.

— Unde-l pot găsi?

— Are o căsuţă în Caillouteaux.

— Vrei să vii şi tu?

— Rezumatul pe care mi-l vei da mâine va fi suficient pentru mine.

În Caillouteaux, Blanc parcă Mégane-ul la periferie, străzile fiind blocate de maşini staţionate haotic. Toate cu plăcuţe de înmatriculare cu codul 13[38]. Se auzea zgomot de la distanţă, care se tot apropria. Boxe. O voce de femeie. Aplauze. Chiar înainte de a ajunge în piaţa de lângă biserică, văzu o sută sau două sute de spectatori care stăteau cu spatele la el. Spaţiul deschis era plin de oameni deasupra cărora flutura tricolorul, alături de portrete ale Mariannei şi lozinci ale Frontului Naţional. Între pereţii luminaţi puternic de soare se simţea duhoare de transpiraţie şi picnic. Pe un podium de lângă faţada pictată a casei, căpitanul o recunoscu pe acea femeie blondă care zâmbea dintr-un afiş plasat vizavi de primărie. Sistemul de sunet era atât de prost ajustat, încât vocea ei puternică îi provocă dureri în urechi. Blanc înţelese doar fragmente de cuvinte: „euro... *austérité*... Marseille...

[38] Cod specific regiunii Bouches-Du-Rhône, Marsilia (n.t.).

Franţa” şi în cele din urmă: „Kalaşnikov”. Persoanele din faţa lui cu siguranţă nu înţelegeau mai mult decât el, ascultau cu politeţe, deşi erau prost dispuşi. Uneori îşi fluturau steagurile sau strigau lozinci la fel de neînţelese ca aforismele vorbitoarei. Se simţea de parcă ar fi fost catapultat într-o piesă de teatru suprarealistă, un actor aflat la marginea unei mulţimi care umbla cu gânduri oneste, dar şi periculoase. Tinerii muncitori în tricouri alături de însoţitoarele lor în haine strâmte cumpărate din buticuri ieftine, femeile corpolente în vârstă şi pensionarii cu ochelari de soare negri şi pălării uzate nu păreau să ia imediat cu asalt casele concetăţenilor, ţinându-şi torţele în mână. Blanc literalmente reuşi să miroasă dezamăgirea şi furia oamenilor şi, mai presus de toate, frica lor, frica pentru slujbă, pentru economii, pentru şcolile copiilor, frică de tot ce era ciudat, nou, ameninţător. „Primarul Lafont are dreptate”, gândi Blanc, „frica este un bun agent electoral”.

Ocoli centrul pe nişte străzi pustii. Auzi telefonul mobil şocându-l atât de mult, încât aproape că se aruncă la pământ. Un coleg de la criminalistică: „Au ajuns prea târziu, mult prea târziu, containerul cu deşeuri de metal fusese golit de mult. Data viitoare căpitanul să dea ordinul ceva mai devreme dacă se poate”.

Blanc se abţinu să-i dea răspunsul tăios pe care-l pregătea şi mulţumi. La scurt timp după aceea stătea în faţa adresei pe care i-o dăduse Tonon: o casă îngustă, veche, cu două etaje, înghesuită între două clădiri masive precum un băieţel care este făcut sandviş de fraţii săi mai mari. Întrucât Blanc nu văzu nicio sonerie, ridică mânerul din bronz şi bătu la poartă; se auzi un sunet stins care dudui prin interior.

Îi deschise un bărbat în vârstă de şaizeci şi cinci de ani, mic de statură, zvelt, cu părul cenuşiu, cu ochii cenuşii, cu faţa deschisă. Căpitanul se prezentă şi explică motivul vizitei.

— Colegul meu, locotenentul Tonon, m-a trimis la dumneavoastră.

— Marius lucrează încă la poliţie? Chiar a stat cu trupa în toţi aceşti an, în ciuda vechiului scandal. Cât timp a trecut de-atunci? Zece ani?

Căpitanul, care nu ştia despre ce vorbeşte gazda sa, bombăni ceva de neînţeles. Paulmier îl conduse într-o sufragerie plină de fotolii de pluş, la care se adăuga o bibliotecă debordantă şi o masă de sticlă. Peste tot erau fotografii înrămate care înfăţişau copii, femei şi bărbaţi zâmbind, unele luate pe plajă, altele la munte. Într-un colţ, un computer zumzăia pe un birou scund. Nu exista vreun televizor.

— Aţi fost jurnalist mulţi ani, începu Blanc, care se scufundă într-unul din fotoliile moi şi se întrebă imediat cum ar putea să se ridice vreodată de acolo.

— Încă scriu pentru vechii mei colegi aproape în fiecare zi, în calitate de jurnalist independent, declară Paulmier mândru.

— Atunci veţi fi cunoscând bărbaţii a căror viaţă mă interesează, precum Charles Moréas.

Bătrânul râse.

— Nimeni nu-l cunoştea pe Moréas. Adică, desigur, toată lumea din echipa de redacţie auzise de numele acesta. E vechea poveste a jafurilor şi a turistei moarte. El a fost arestat, dar nu a fost niciodată condamnat. Asta i-a enervat pe poliţişti. Dar de atunci? Nu e tocmai persoana care să apară în ziar pe prima pagină.

— Infractor?

— Poate. Dar mai degrabă un peşte mic. Furt când se ivea ocazia. Tăinuire de bunuri furate, cam aşa ceva. Un sfânt, în comparaţie cu indivizii din Marsilia.

— Poate că a intrat în relaţii cu ei?

— Traficanţii nu sunt interesaţi de unul ca Moréas mai mult de cinci secunde. Individul a devenit tot mai ciudat de-a lungul anilor: mergea prin pădure cu motocicleta sa Enduro, îi insulta pe toţi cei care îi ieşeau în cale şi locuia în cabana lui ca un *clochard*. Am auzit că de câteva ori

oamenii i-au oferit bani pentru pământul pe care îl moştenise de la părinţi. Nu a vândut niciodată un metru pătrat, deşi terenurile din Midi sunt valoroase precum aurul. S-ar fi putut îmbogăţi fără un loc de muncă, dar Moréas nu voia asta. Cred că tipul nu era întreg la minte.

— Probabil nu a fost uşor să trăieşti lângă el.

— Le Bruchec? Casele sale sunt prea moderne pentru mine, dar în rest e o persoană în regulă. Un pilon al societăţii. Multe funcţii onorifice. Donaţii.

— E bun la afaceri?

— Foarte bun. Întrucât pământul a devenit aşa de scump aici, adesea numai cei cu adevărat bogaţi îşi pot permite clădiri noi. Parizieni, ruşi, britanici. Oricine este atât de bogat nu mai ţine cont de fiecare bănuţ când îşi ia casă. Frumos pentru arhitect.

— Le Bruchec şi Moréas erau duşmani?

— Le Bruchec nu are duşmani. Moréas nu avea prieteni.

— Ştiţi dacă Le Bruchec a spus vreodată că se simte ameninţat de vecinul său?

Bătrânul jurnalist clătină din cap.

— Nu. Ăla bea vin rozé la festivalul oraşului din Gadet, joacă tenis cu prietenii săi şi merge la pescuit în Touloubre. Nu sunt tocmai genul de activităţi pe care le-ar face cineva care se teme pentru viaţa lui, nu-i aşa?

Blanc se aplecă prudent pe spate. Fotoliul nu părea să aibă deloc un spătar ferm.

— Şi *monsieur* Fuligni se simţea ameninţat? S-a certat cu Moréas pentru un loc în portul Saint-César.

— Ei, prostii. Pascal are atât de multe de făcut. Înjură când cineva îl enervează, iar cinci minute mai târziu uită. A construit jumătate din Caillouteaux împreună cu prietenul său Lafont.

— Primarul?

— Cei doi se cunosc de zeci de ani. În anii şaptezeci-optzeci, Caillouteaux era pe cale să devină un oraş-fantomă. Blocurile turn erau la modă, la fel ca oţelul, aluminiul şi sticla. Cine voia să trăiască într-un sat de munte medieval? Lafont şi Fuligni au renovat multe case aici sau au convins proprietarii să o facă singuri. Acum nu veţi mai găsi o clădire goală aici, pentru că orăşelul s-a dichisit.

— Am văzut pictura murală în piaţă. Şi frumuseţea goală de bronz.

Paulmier clătină din cap şi zâmbi de parcă şi-ar fi cerut scuze.

— Lafont exagerează uneori. Mai bine un pic prea mult decât mult prea puţin, nu?

— Trebuie să fi costat mulţi bani, şi chiar şi acum costă mulţi bani. Lafont visează la o mediatecă.

— O să-i reuşească asta, planul de dezvoltare este expus de mult timp în primărie. Prima lopată va fi dată în curând, la timp, înainte de alegeri.

Arătă cu mâna afară.

— Va fi totuşi palpitant de văzut dacă se poate impune împotriva blondei de la front.

— Dar de unde vin banii? insistă căpitanul.

— „Midi Provence”. Acesta este numele unei asociaţii alcătuite din mai multe comunităţi din jurul lagunei Étang de Berre. Se coordonează lucrările pe care un orăşel nu le poate face singur: drumuri, rezervaţii naturale, şcoli, rute de autobuz, chestii de genul. Şi pentru asta curg fondurile. Din Paris. Şi din impozitul pe afaceri. Se spune că bugetul anual e de 800 de milioane de euro. Asta înseamnă aproape cinci miliarde de franci, adăugă Paulmier, de parcă acest detaliu ar explica în mod corect dimensiunile.

— Mită?

— Nu neapărat. „Midi Provence” include şi Berre şi Fos. Sunt fabricile, rezervoarele de petrol, porturile pentru tancuri petroliere. Nici măcar nu ştiu ce are de făcut cu încasările din impozitul pe afaceri. O parte din acesta se îndreaptă către comunităţi precum Caillouteaux. Loc frumos, departe de industria urâtă, dar primeşte bani de acolo; un model perfect.

— Lafont foloseşte banii rafinăriei pentru a finanţa înfrumuseţarea oraşului său?

Blanc simţi că trebuia să existe un număr infinit de modalităţi de deturnare a banilor.

Paulmier îi ghici gândurile şi zâmbi şmechereşte.

— Nimeni nu s-a plâns vreodată. A fost suficient pentru toţi cetăţenii.

Căpitanul se gândi la demonstraţia Frontului Naţional.

— Poate că nu a fost suficient până la urmă, mormăi el. Dar ce legătură ar putea avea asta cu uciderea unui singuratic ca Moréas? S-au luat la harţă deseori Fuligni şi Moréas?

— Pentru locul din port. La noi asta ţine de folclor. Jumătate din Saint-César râde de el din cauza asta. Trebuia să ştie că cineva ca Moréas nu va ceda niciodată. Dar Pascal este un capsoman şi un ticălos. Probabil că s-a gândit că îi poate convinge pe toţi cu zâmbetul său, chiar şi pe un vagabond din pădure. Şi când asta nu a funcţionat, s-a enervat. Mai mult din vanitate rănită decât îngrijorare reală. Mai devreme sau mai târziu, va obţine oricum un spaţiu mai mare pentru iahtul său, aşa că nu ar fi trebuit să continue să se certe cu Moréas.

— Era foarte furios?

— Nu. Pascal ţipă şi blestemă ca zidarul care este încă. Şi cinci minute mai târziu bea rozé cu tine şi vorbeşte cu

entuziasm despre ultimul joc olimpic. Nici nu se poate plânge de ceva.

Paulmier formă cu mâinile sale silueta unei femei atrăgătoare.

— Nastasia Constantinescu?

— Mulţi bărbaţi de-aici ar dori să aibă o secretară românc㠄, chiar dacă nu deţin un birou.

— *Madame* Fuligni nu spune nimic despre asta?

— Oho, nici Miette nu duce lipsă, răspunse jurnalistul, dar se opri să dezvăluie mai multe.

— *Merci*, spuse Blanc opintindu-se să se ridice din fotoliu şi simţind dureri de parcă şi-ar fi luxat ceva.

Paulmier, care sărise de pe scaun fără dificultate, îl însoţi până la uşă.

— De altfel, ciudată coincidenţă că vă interesaţi de Moréas, spuse el dezinvolt. Acum câteva zile, cineva a apărut la vechii mei colegi din *La Provence*, în redacţie, şi a dorit să afle de la ei ce ştiau despre Moréas.

— Cine? întrebă Blanc, oprindu-se brusc în prag.

Vocile din boxe încă se auzeau pe străduţe. Un bărbat, acum, mai agresiv, mai tare.

— Celălalt vecin al său, pictorul ăsta german.

— Monsieur Rheinbach.

Blanc simţi furnicături sub scalp. Germanul în arhiva oraşului. Germanul la ziar. Cu câteva zile înainte de crimă.

— Ce a vrut să afle de la colegii dumneavoastră?

Paulmier ridică din umeri.

— Nu mi-au spus asta. S-au debarasat de acest Rheinbach cu câteva banalităţi politicoase, nu suntem un birou de informaţii. Nu cred că a aflat ceva despre Moréas de-acolo.

Un pictor curios

Târziu, după amiază, Blanc se-ntoarse la vechea sa fabrică de ulei. Nimeni nu intrase acolo prin efracţie. Scoase un scaun din casă, se aşeză la umbra platanilor şi deschise o sticlă de vin Rosé de Bernard. Duse cu grijă paharul la gură. Amintirea neplăcută a copilăriei îl copleşi, era cât pe ce să bea tot vinul dintr-o înghiţitură, ca pe un medicament, doar ca să scape de el. Dar îşi învinse impulsul şi luă o înghiţitură mică. Rece. Proaspăt. Uşor acru. Se lăsă pe spate, uşurat că şocul din anii trecuţi nu revenise. „O băutură bună care taie setea. Trebuie să fiu atent”, se gândi el, „sau într-o zi voi ajunge ca Marius. Următoarea înghiţitură.”

Rheinbach şi Moréas. De ce se interesase pictorul german despre vecinul său? Auzise el de vechea poveste despre jafurile de maşini? Poate că ştia ceva despre

Moréas? Poate că întâmplător observase ceva ciudat, ceva pentru care căuta o explicaţie? Sau era şi altceva la mijloc, posibil un mic şantaj între vecini? Acest artist nu părea să fi devenit deosebit de bogat cu imaginile sale pentru puzzle-uri. Poate că era suficient de sărac pentru a şantaja un tip ca Moréas cu un detaliu revelator din trecutul acestuia? Pe de altă parte: dacă pictorul era şantajist, de ce să-şi împuşte victima? Nu avea niciun sens.

— Mâine îi voi face o vizită lui *monsieur* Rheinbach, se adresă căpitanul sticlei de vin şi, ca măsură de precauţie, îi puse dopul înainte de a se pierde în conversaţii cu el însuşi.

A doua zi dimineaţă îl luă cu el în maşină pe Tonon de la secţia de jandarmerie. În drumul spre pictor, îi povesti colegului său ceea ce aflase despre cercetările germanului. Tonon nu mai trebuia să-i arate drumul, avea traseul în cap.

— Goneşti deja ca un nativ, observă Marius.

Blanc îşi aminti zvonurile despre accidentul colegului său şi încetini atât de mult, încât chiar şi un fermier dintr-un R4 antic claxonă în spatele lor. Jandarmii îl ignorară şi virară în cele din urmă spre casa pictorului.

— Eşti sigur că e aici? îl întrebă locotenentul. Parcă voia să-şi picteze câmpurile de lavandă.

— Poate că şi-a dat seama între timp că n-au înflorit încă.

Blanc arătă cu mâna dreaptă către Clio-ul care era parcat în faţa uşii de la intrare.

Chiar pictorul însuşi le deschise uşa.

— Ce frumos că v-aţi întors atât de repede de la Luberon, îl întâmpină căpitanul.

— Am pictat doar câteva acuarele acolo, răspunse germanul privindu-i foarte atent. Studii preliminare într-o anumită măsură. Urmează în curând lucrurile cu adevărat importante.

— Înţeleg, spuse Blanc pe un ton care arăta clar că nu crezuse niciun cuvânt al celeilalte persoane. Aveţi cinci minute pentru noi, *monsieur* Rheinbach?

Vrând, nevrând, pictorul îşi pofti oaspeţii în atelierul său. Blanc observă pe o masă o sticlă de rozé pe jumătate goală. Destul de devreme pentru o astfel de băutură. Se aşezară pe trei scaune dure din lemn.

— *Monsieur* Rheinbach, de ce nu ne-aţi spus ultima dată că aţi solicitat informaţii despre vecinul dumneavoastră Charles Moréas de la redacţia ziarului *La Provence* cu câteva zile înainte de crimă?

Faţa artistului se-nroşi.

— E acesta un motiv care mă face suspect acum?

— Sunt doar curios.

Rheinbach se juca agitat cu un tub de vopsea cu ulei verde, îşi dădu seama ce făcea şi puse repede vopseaua pe o măsuţă pe care erau depozitate diverse lucruri.

— Mi-a fost frică, spuse în cele din urmă cu o voce ruşinată. Frică de tipul ăsta. L-am întâlnit rar, din fericire. Dar s-a întâmplat de două-trei ori când stăteam în pădure şi pictam copaci să apară acest Moréas şi, ei bine, să mă ameninţe cumva.

— Cum?

— Nu pot spune exact.

— A tras cu arma? V-a înjurat? Şi-a bătut joc de dumneavoastră? Ceva trebuie să vă fi speriat, *monsieur* Rheinbach.

— Chiar nu-mi dau seama, *mon capitaine*. Ei bine, adică nu a tras cu arma şi nici nu m-a luat la bătaie. Ori de câte ori alerga prin pădure cu puşca sa de vânătoare, mă ignora. Şi, strict vorbind, abia dacă mi-a spus un cuvânt. De fapt, e vorba de privirea lui. Se uita la tine ca un lup. Un prădător care îşi studiază prada.

— De ce nu v-aţi dus la jandarmerie?

— Cu o astfel de afirmaţie? Cei de-acolo m-ar fi luat drept nebun.

— În schimb, v-aţi dus la jurnalişti.

— Nici lor nu le-am spus nimic despre asta. Am vrut doar să ştiu cine este de fapt acest Moréas. Voiam doar să

aflu dacă locuiam lângă o bombă umană sau doar lângă un nebun inofensiv. Se poate înţelege asta, nu-i aşa?

— Şi aţi aflat ceva?

Pictorul îşi lăsă mâinile să coboare fără vlagă.

— Nimic. L-am căutat pe Google. Există sute de articole despre bărbaţi cu acest nume în Franţa, dar, din câte-am văzut, niciunul despre individul de alături. Un Charles Moréas de la Caillouteaux pur şi simplu nu există pe internet. M-a neliniştit cumva chestia asta. Întrucât nu mi-a mai trecut nimic altceva prin cap, am mers cu maşina până la ziar. Dar nici redactorii de-acolo nu mi-au dezvăluit nimic. Am avut impresia că le era frică.

Blanc se lăsă pe spate şi închise ochii pentru câteva clipe. Această poveste fu atât de jalnică, încât era posibil să fie adevărată. Atunci cercetările lui Rheinbach nu ar fi altceva decât încercarea unui om speriat de a se proteja. Un bărbat atât de speriat încât să tragă cu puşca fără avertisment în presupusa „bombă” umană la o groapă de gunoi? Ar vrea să arunce o privire prin casa aceasta fără să fie deranjat. Poate mai târziu.

Căpitanul se ridică şi-şi luă la revedere printr-o clătinare a capului. Când ajunse la uşă, se întoarse din nou.

— Ce v-a făcut de fapt să mergeţi la arhiva oraşului Caillouteaux în ziua de miercuri, 26 iunie?

Tonon îl privi fix, surprins de această revelaţie. Faţa lui Rheinbach, care căpătase între timp o culoare pe jumătate normală, se făcu din nou roşie.

— Biserica veche, se bâlbâi el în cele din urmă.

Nu întrebă cum de ştia Blanc despre vizita în arhivă.

— Saint-Vincent. Secolul al XII-lea. Am vrut să o pictez. Trebuie să livrez însă şi câteva rânduri de text clienţilor mei, pe care editorii le vor imprima ulterior pe cartonul puzzle-urilor. Aşa că am făcut câteva cercetări în arhivă. Intră în atribuţiile mele.

Tonon nu spuse nimic decât atunci când se aşezară amândoi în maşină.

— Cum ai aflat? întrebă el imediat ce trânti portiera din dreptul său.

Căpitanul se bătu cu degetul în vârful nasului.

— Instinct, răspunse el zâmbind.

— Nu vorbi prostii.

Blanc râse şi porni motorul. Apoi raportă despre coincidenţa care îl adusese pe această pistă.

— Este ciudat, trase el concluzia, că Rheinbach a petrecut şase ore şi jumătate în arhive pentru câteva rânduri de text despre o biserică veche şi uitată.

Înainte să iasă de pe drumul de ţară şi să vireze spre drumul departamental, Blanc apucă staţia radio şi

contactă jandarmeria. Întrebă dacă judecătoarea de instrucţie îl poate primi.

— Astăzi lucrează de-acasă, la Caillouteaux, răspunse o voce care, printre pocniturile statice ale staţiei radio, părea plictisită. Brigadierul Barressi.

— Daţi-mi adresa, ceru căpitanul nerăbdător. De ce totul aici trebuie să progreseze atât de lent?

— 5, Rue du Passe-Temps.

— Nu poţi merge acolo cu maşina, explică Tonon. Ne oprim în piaţa din faţa bisericii, tu faci ultimii paşi pe jos.

— Mergem pe jos.

— Voi sta în maşină. Nu am chef să beau o cafea la *Madame le Juge*.

Blanc nu răspunse şi acceleră. Colegul său se temea de această femeie. Treaba putea să devină frumoasă de tot. Urcară cu maşina de patrulare dealul ce ducea la Caillouteaux şi parcară la umbra clopotniţei. Biserica Saint-Vincent. Frumos motiv de puzzle. Dacă s-ar ivi ocazia pentru Rheinbach să-l picteze.

Tonon îşi desfăcu centura de siguranţă, se aşeză confortabil pe scaunul pasagerului şi arătă cu mâna spre un Citroën C5 albastru metalizat şi perfect lustruit.

— Maşina lui *madame* şi *monsieur* Vialaron-Allègre.

— Maşina de serviciu?

— Plătită din banii tăi daţi pe impozite.

Rue du Passe-Temps era o potecă pavată cu dale de piatră lustruite care se întindea din piaţă în direcţia sud-est: case de piatră pe partea stângă, un zid mic pe partea dreaptă, în spatele căruia dealul se înclina abrupt spre câmpie în direcţia lagunei Étang de Berre. Blanc se simţea de parcă ar fi mers pe centura de ziduri a unei cetăţi medievale. La numărul 5 era o casă burgheză veche, cu două etaje, pereţii din piatră naturală erau bine periaţi, ferestrele şi obloanele din lemn erau vopsite în mov şi străluceau în lumina soarelui. O sonerie modernă stătea ascunsă într-o firidă de lângă uşă, iar deasupra ei era montată discret o cameră de supraveghere. Căpitanul ridică din umeri şi apăsă butonul.

Însăşi judecătoarea de instrucţie îi deschise uşa. Purta blugi Pierre Cardin de culoare deschisă şi o bluză de culoare ocru, iar fumul de ţigară se ridica în forme ondulate dintre degetele subţiri ale mâinii stângi. De data aceasta, un ceas greu din oţel, tipic pentru scafandri, îi înfăşura încheietura, un model pentru bărbaţi care arăta la fel de brutal pe antebraţul ei subţire ca o cătuşă. Blanc se forţă să nu se holbeze. Îl conduse printr-un hol luminos, pe pereţii căruia atârnau gravuri de lemn japoneze, către un birou cu o fereastră orientată spre o curte interioară în care o mică piscină strălucea într-o culoare albăstruie. De undeva se auzea încet muzică de pian. Chopin? Liszt?

Aveline Vialaron-Allègre îi oferi un loc pe un fotoliu club englezesc cu piele parfumată. Biroul ei Empire din lemn de culoare închisă era acoperit cu dosare şi hârtii.

— Aţi progresat, *mon capitaine*?

— Am găsit câteva lucruri care mă irită, începu el. Ar putea fi piste. Sau doar banalităţi.

Blanc se opri. Întotdeauna era atent cu primele piste. „Nu te angaja niciodată prea devreme într-o anumită versiune a cursului evenimentelor, a motivului, a suspectului. Rămâi deschis. Să nu-ţi închizi niciodată ochii şi urechile înainte de vreme.” Judecătorii de instrucţie, superiorii şi colegii săi din Paris îşi dădeau de multe ori ochii peste cap într-un mod teatral şi oftau din greu ori de câte ori aveau de-a face cu modul prudent al lui Blanc de a lucra. Femeia vizavi de el, însă, rămase calmă şi îl privi cu atenţie. Împotriva voinţei sale, simţi cum respectul faţă de *Madame le Juge* se intensifica. Aşa că raportă despre antreprenorul în lucrări de construcţii Fuligni, care se certase cu Moréas în port. Despre arhitectul Le Bruchec care se simţise ameninţat, care putea să mânuiască o armă, care fusese văzut lângă victima crimei la groapa de gunoi. Şi despre *monsieur* Rheinbach şi cercetările sale ciudate legate de viaţa vecinului său.

— Fiecare dintre cei trei bărbaţi ar avea un motiv, conchise Blanc. Dar niciun motiv nu este cu adevărat

convingător. O dispută cu privire la un loc de acostare a unei bărci? Suspiciune privind spargerea unei case şi privind furtul unor echipamente sportive? Ameninţarea vagă a unei priviri „de lup”? Este de la sine înţeles că există deja cazuri în care oameni au fost ucişi în situaţii comparabile. Dar o execuţie cu sânge rece cu o armă cu foc rapid şi în final incendiere de cadavru? Până acum nu-i cred în stare pe niciunul din domnii aceştia de aşa ceva.

Aveline Vialaron-Allègre îl privi gânditoare.

— Deci, la urma urmei, o reglare de conturi între traficanţi?

— Posibil, dar puţin probabil. Departamentul de criminalistică a cercetat casa lui, toate proprietăţile sale, i-au verificat motocicleta şi barca veche; totul era curat. Fără droguri, fără sume mari de bani. Colegii din Marsilia au întrebat peste tot: nimic. Nimeni nu vorbeşte acolo despre Charles Moréas, nimeni nu pare să fie nici măcar interesat de acest fapt.

— Şi ce intenţionaţi să faceţi acum?

Blanc observă ironia din întrebare. Dar părea să fie adresată într-adevăr cu seriozitate.

— Am nevoie de un mandat pentru percheziţionarea casei lui Rheinbach.

Judecătoarea de instrucţie se aşeză pe spate şi trase cu patos din ţigară.

— Să confiscaţi un Kalaşnikov aflat sub patul unui pictor de puzzle-uri?

De data aceasta întrebarea era pusă în zeflemea.

Căpitanul inspiră adânc.

— Ceva nu este în regulă cu acest artist. Cine merge la redacţia locală a unui ziar pentru a se interesa de vecinul său?

— Acest fapt nu reprezintă nicidecum un motiv suficient pentru a suspecta pe cineva. Omul v-a dat o explicaţie pentru asta. Dumneavoastră nu-l credeţi. *Eh bien*, asta e problema dumneavoastră. Nu poţi scotoci prin casa lui invocând doar acest motiv.

— Nu vreau să scotocesc prin casa lui, vreau doar...

Blanc ezită. Să găsească un Kalaşnikov? Absurd. Să găsească altceva, ceva suspect? Dar ce?

— Uitaţi de chestia asta, spuse el învins.

— Din ceea ce mi-aţi raportat, probele îl indică cel mai probabil pe Le Bruchec ca posibil făptaş, zise judecătoarea de instrucţie. La urma urmei, e ultima persoană care a fost văzută împreună cu victima. Dar îl cunosc pe Lucien de o jumătate de eternitate. Am fost prietenă cu soţia lui.

Clătină din cap. Preţ de o secundă masca eleganţei reci se dizolvă şi Blanc îşi dădu seama că era tristă.

— Simplul fapt să crezi că un om ca Lucien se afişează cu un Kalaşnikov în mod ostentativ este grotesc. Să nu mai

vorbim că ar fi executat pe cineva cu sânge rece. Admir rezultatele investigaţiei dumneavoastră, *mon capitaine*, dar mă tem că nu mi-aţi adus încă un suspect. Căutaţi în continuare!

Merse înaintea lui pe hol şi deschise uşa. Imediat priviră panorama largă până la orizontul albăstrui. Era ca şi cum ai păşi din cochilia de piatră protectoare a casei direct în cer.

— Poarta către lume, spuse Blanc impresionat.

Pentru prima dată Aveline Vialaron-Allègre zâmbea, chiar dacă se întâmplă pentru o clipă.

— Provence este o regiune frumoasă. Şi o regiune dură, chiar dacă îţi ia puţin mai mult să vezi asta. Şi oamenii de aici se potrivesc cu locul.

De data aceasta ea îi strânse mâna când îşi luaseră rămas-bun.

— Nu trebuie să-mi spui nimic, mormăi Tonon somnoros când Blanc se întoarse la maşina de patrulare. Câştigătorii arată cu siguranţă altfel la faţă.

— *Madame le Juge* m-a ascultat cel puţin, se apără căpitanul.

— Şi ce urmează acum?

— O vom lua de la capăt.

— Îţi spun: te-a trimis la plimbare.

— Ştiai că judecătoarea de instrucţie este prietenă cu unul dintre suspecţii noştri?

— Cu arhitectul Le Bruchec. Da. Şi mai mult, cu defuncta lui soţie. Unul dintre motivele pentru care aş prefera să mă prăjesc la soare în maşină decât să mă prăjească femeia.

La secţia de jandarmerie Nkoulou îl chemă pe Blanc la el în birou.

— Aţi făcut progrese?

Era clar că voia să ştie tot ce ştia şi *Madame le Juge*. Căpitanul îşi învinse nerăbdarea şi repetă tot ceea ce îi spusese deja lui Aveline Vialaron-Allègre.

— Şi acum?

— Voi continua să caut.

— Mi-aş dori ca *Madame le Juge* să vă fi dat mandatul de percheziţie. Poate că am fi putut chiar să-l arestăm pe pictor.

Blanc îşi dădu brusc seama la ce se gândea superiorul său: un artist oarecum excentric care trăieşte singur în pădure, un străin; nimeni nu ar face plângere dacă Rheinbach ar ajunge în închisoare. Niciun politician. Niciun demnitar care să fi trăit în Midi de veacuri. Caz închis, reputaţie crescută. Realiză că judecătoarea de instrucţie era chiar mai precaută decât el. Că a văzut cât de gravă ar

fi situaţia pentru pictor dacă s-ar termina aşa. Că nu se poate ajunge mai departe de-aici cu lipsa de atenţie tipic pariziană. *Merde*, femeia trebuie să-l fi luat drept un tâmpit fără tact.

— O să prindem criminalul, îl asigură el. Monsieur Rheinbach nu este singurul pe care îl avem în vizor.

— Să ai o ţintă în vizor şi să nu apeşi pe trăgaci este o prostie, zise Nkoulou.

„Cel mai bun pistolar din jandarmerie. *Merde*”, gândi Blanc.

Când se întoarse la biroul său, Fabienne îl surprinse pe hol şi-l trase după ea pentru a-i arăta ceva pe ecranul computerului.

— După ce am aflat că Fuligni s-a certat cu Moréas, l-am luat în vizor pe antreprenor, a început ea.

Arătă pe monitor un document PDF care avea un aspect oficial.

— Planul de dezvoltare a mediatecii, lămuri colega sa. Client: comunitatea Caillouteaux cu fonduri de la „Midi Provence”. Director general: Pascal Fuligni. Costuri estimate de construcţie: opt milioane de euro.

Blanc şuieră printre dinţi.

— Comandă bănoasă, mormăi el.

— Cea mai mare pe care Fuligni a pus mâna vreodată.

— Există în comunitate alte firme de construcţii care ar fi putut solicita o licitaţie?

— Nu, într-un oraş cum este Caillouteaux, Fuligni e singurul care ar putea construi aşa ceva.

— Cu alte cuvinte: dacă i-am trimite citaţie lui Fuligni în cazul de crimă sau dacă l-am aresta chiar, atunci primarul Lafont nu mai are pe nimeni care să-i poată construi mediateca mult râvnită la timp pentru alegeri.

— Primarul va face tot posibilul pentru a-şi proteja vechiul prieten de noi.

— *Merde*.

— Înjurătură incorectă, îl corectă Fabienne şi zâmbi batjocoritor. Se spune *putain*[39] aici, în sud.

— Curvă în loc de rahat?

— Noi avem priorităţi diferite faţă de Paris.

Blanc se ridică şi se uită pe fereastră.

— *Madame* Vialaron-Allègre mi-a dat de înţeles acum o jumătate de oră că îl va proteja pe Le Bruchec. Lafont îl protejează pe Fuligni. Bietul pictor Rheinbach. Pe el nu-l protejează nimeni.

— Un motiv în plus pentru a-l aresta?

— Un motiv mai puţin.

---

[39] Sensul de bază al cuvântului *putain* din limba franceză este „curvă”, „prostituată”, însă poate fi folosit şi cu sensul de „la dracu’”, „la naiba” (n.t.).

Fabienne se ridică şi ea şi îl sărută rapid pe obraz, surprinzându-l.

— Vom face o echipă bună, anunţă ea. Cei trei şerifi drepţi din Gadet.

— Doi şerifi drepţi şi un ajutor de şerif nu tocmai drept, replică Blanc, reuşind un zâmbet strâmb.

Arătă cu mâna afară. Din biroul lui Fabienne îl văzură pe Tonon mergând spre strada principală. Dispăru într-unul din baruri.

— Marius a avut probleme de la accidentul său de maşină de anul trecut, spuse ea cu tristeţe.

Căpitanul îşi luă rămas-bun şi întră în biroul său. Accidentul de maşină de anul trecut? Jurnalistul Paulmier îl menţionase pe Marius şi vorbise despre un „vechi scandal”, susţinând că a fost acum zece ani. „Aş vrea să ştiu ce are Tonon la activ”, gândi Blanc. „Sau poate aş prefera mai degrabă să nu ştiu.”

Seara, Blanc trase o privire în jurul casei sale. Scăpase deja de prima şarjă de vechituri. Acum începu lucrarea grea: acoperişul. Pereţii. Liniile electrice. O bucătărie nouă. Nişte internet n-ar fi rău. Cum stă treaba cu sistemul de încălzire? Îl luară ameţelile. „O să trudesc aici toată viaţa”, se gândi el, „iar această fabrică de ulei nu va fi niciodată complet renovată”. Cum reuşeau unii să facă asta, cu

conacele lor din Midi perfect construite care erau lăudate în revistele decorative pe care Geneviève le citea cu plăcere? În special parizienii sau englezii care petreceau puţin mai mult de câteva săptămâni pe an în Provence. Decise să iasă afară şi să facă nişte paşi pe cele două străzi din Sainte-Françoise-la-Vallée şi apoi poate să mai meargă încă puţin prin pădurea din spate. I-ar face bine. Şi poate că în timpul drumeţiei o să-i vină nişte gânduri noi care să facă lumină peste caz. Ceva de genul acesta nu a funcţionat niciodată la Paris, dar când a avut vreodată timp pentru aşa ceva acolo?

Traversă podul, trecu pe lângă gospodăria lui Douchy, apoi făcu stânga şi urmă drumul ce ducea peste deal, o duzină de case înguste de ambele părţi. Automobilul Alpine al lui Riou stătea parcat într-un garaj plasat între două clădiri, iar un câine lătra undeva. Ultima casă. Drumul îl purta prin curbe uşoare între câmpuri, în dreapta gâlgâia şanţul de drenaj al unui câmp de grâu. În cele din urmă, Blanc ajunse la o barieră, loc unde se termina asfaltul. În spatele ei era o pădure rară, cu pini înalţi de cinci până la zece metri, stejari, tufişuri, în pământul nisipos, roşu-ocru, pietre cenuşii străluceau ca vârfurile ruinelor scufundate. Trecu de barieră şi urmă o potecă de pădure. Cicade. Căldură. Mirosul de pin îl învăluia ca o eşarfă de mătase. Ziduri vechi de sprijin făcute din pietre

gălbui pe versanţii dealurilor. De capătul tufelor stăteau lipiţi sute de melci albi de mărimea unui ac cu gămălie. Un şarpe lung cât un antebraţ, cu pete maronii, care îşi găsi refugiul sub un tufiş de spini înainte ca Blanc să ajungă la el. O grămadă de pietre în formă de con care arăta ca ruina unei structuri dărăpănate. Învelişuri roşii şi albastre de plastic ale unor cartuşe de alice pe pământ, urmele unui vânător. În ce ar fi putut să tragă? Blanc nu putea distinge nici iepuri, nici păsări, se simţea ca şi când ar fi fost singura fiinţă mai mare din această pădure liniştită.

Drumul îl ducea din ce în ce mai în sus, tot mai adânc în verdele argintiu al frunzelor, acelor dure şi al trunchiurilor noduroase. În cele din urmă, Blanc ajunse la un vârf de deal, de unde îşi putea vedea fabrica de ulei de pe malul opus. Cât de mică. Pitoresc dărăpănată. Pe vârful dealului văzu o suprafaţă circulară de asfalt în pământ, pe care cineva scrisese „328” cu vopsea albă pe bază de ulei. Cercetă uimit zona şi descoperi un capac metalic de mărimea unui cap de om – „poate un rezervor de apă”, bănui el. Văzuse la televizor ştirile despre incendiile din pădurile din Provence şi ştia că acolo s-au construit între timp rezervoare de apă peste tot. Se gândi şi la pompierii care aşteptaseră la umbră lângă drumul spre Gadet. Trebuiau totuşi să lupte cu ceva împotriva flăcărilor în caz de urgenţă.

Dincolo de vârful dealului cărarea nisipoasă îl purtă din nou în jos printre tufişuri şi stânci, şi brusc se deschise o vale, în partea dreaptă, în care lumina de seară aurită se revărsa peste lungi şiruri de viţă-de-vie. Era o adâncitură între crestele dealurilor, lungă şi lată de câteva sute de metri, un loc fermecat, ascuns în spatele zidurilor de pin şi stejar. Din depărtare Blanc auzi un ţipăt dureros şi văzu un păun care-şi desfăcea aripile. O altă pasăre păşea greoi prin vie şi-şi trăgea penele după ea ca şi cum ar fi avut o coadă, o a treia cocoţată pe un zid de sprijin din piatră la marginea viţei-de-vie. La capătul opus al văii, greu de recunoscut din cauza soarelui coborât, stăteau câteva siluete. Blanc strânse din ochi. Cineva mersese prin vie şi venea direct la el. Sylvie Micheletti.

— Aţi descoperit Domaine de Bernard! strigă ea făcându-i semn cu mâna.

O pălărie de paie sfâşiată îi proteja faţa îngustă şi gâtul lung, blugii îi erau pătaţi de dungi roşii de pământ; în mână ţinea un emondor lucrat în filigran.

— Nu aş fi bănuit că există o podgorie în mijlocul pădurii, mărturisi el.

— Oaza din deşert! zise ea râzând. Solul este bun, soarele străluceşte toată ziua deasupra văii, pietrele şi copacii protejează viţa-de-vie de mistral.

— Şi păunii?

— Flori cu pene. Trebuie doar să te obişnuieşti cu ţipetele lor.

Mai pălăvrăgiră câteva minute. Blanc văzu că Sylvie Micheletti era fericită şi bronzată. Dar sub zâmbetul şi tenul ei se ascundea altceva. „Poate durere”, bănui el, „sau epuizare nelimitată”. Pe tot parcursul lungului drum înapoi nu se gândi la cazul său de crimă, ci la vecinii săi din acea vale ascunsă din pădure.

A doua zi dimineaţă, nu cocoşul lui Douchy îl trezi, ci zdrăngănitul obloanelor. „Spărgători”, gândi Blanc, sări din pat, îşi luă pistolul şi se repezi la uşă. Afară, doar vântul îl lovi ca o furtună de gheaţă. Rafale vuiau în jurul casei, frunzele platanilor foşneau ca o cascadă, cicadele amuţiseră. În ciuda orei matinale, un cer senin se arcuia peste el. În lumina pură, fiecare cărămidă şi fiecare reflecţie de pe suprafaţa încreţită a râului Touloubre îi apărură atât de clar, de parcă ar fi luat droguri.

Blanc se retrase în casă. Groaza resimţită în momentul trezirii şi frigul îi spulberaseră oboseala din corp. Îşi puse pe el echipamentul de antrenament şi îşi scoase vechii pantofi de alergat. Înainte de micul dejun avea să alerge pe acelaşi traseu pe care îl făcuse aseară în timpul plimbării.

Câteva minute mai târziu se afla din nou în pădure. Vântul continua să bată la fel de tare. Smulse ace de pin şi crenguţe uscate de pe coroane şi le gonea pe pământul nisipos. În aer nu se mai simţea parfum. Soarele ardea deja pe piele, dar fluxul puternic de aer ştergea fiecare picătură de sudoare. Vârfurile copacilor foşneau atât de tare, încât Blanc nu auzi calul galopând prin tufişurile din spatele lui şi apropiindu-se rapid.

— V-a trezit vântul şi pe dumneavoastră?

Paulette Aybalen, călare.

Blanc tresări când ea ajunse brusc lângă; se linişti când calul începu să meargă la trap.

— Acesta este celebrul mistral? întrebă el.

— Rău famatul mistral. Va urla aşa toată ziua acum, dacă avem noroc. Sau următoarele trei zile. Sau şase. Sau nouă. În orice caz, un număr divizibil cu trei dacă nu se epuizează în prima zi.

— Asta e o certitudine sau o superstiţie?

— Superstiţie. Dar ar trebui să credem în asta. Apropo, e destul de periculos să te prindă mistralul în pădure. De fapt, este interzis să fii aici în iulie şi august. Nu sunteţi tocmai un exemplu strălucitor.

— O să-mi cadă copacii în cap din cauza vântului?

— Nu. Dacă un foc izbucneşte undeva aici, va devora lemnul uscat ca un monstru frenetic. Flăcările sunt mai

rapide decât dumneavoastră. Nu vreau să ajungeţi ca tipul ăla din groapa de gunoi.

Blanc fu atât de surprins, încât aproape că se-mpiedică.

— Ce ştiţi despre investigaţiile mele?

— Am citit *La Provence*. Prezintă în principal poveşti despre Olympique Marseille şi toate detaliile înfiorătoare ale tuturor crimelor din sud. L-aţi interogat chiar şi pe Pascal cu privire la cazul de crimă.

— Nu l-am interogat pe *monsieur* Fuligni. L-am întrebat doar. De unde ştiţi? Asta nu s-a scris în ziar.

— L-au pândit practic în faţa portului Saint-César. Ceva de genul acesta nu mai trebuie să fie în ziar, că toată lumea află. Sărmanul are destule griji.

— Locul său de acostare?

— Soţia lui.

Blanc se gândi la secretara româncă îmbrăcată sumar şi dădu din cap.

— Îi face zile fripte?

— Îi pune coarne. Tocmai cu un bărbat pentru care Pascal a construit deseori case. Lucien Le Bruchec.

Blanc se opri, nu numai pentru că nu era în formă, ci şi pentru că poteca urca abrupt.

— Cei doi formează un cuplu? Cine mai ştie despre asta?

Paulette râse.

— Toată lumea care o cunoaşte. Chestia se-ntâmplă deja de ceva vreme. Lucien este singur pentru că soţia lui a murit. Miette este singură pentru că..., ei bine, probabil că aţi văzut-o deja pe secretara lui Pascal. Nu eşti niciodată prea bătrân pentru a avea o mică aventură.

Ea îl privi cu o urmă de provocare.

Gândurile lui Blanc goneau: Moréas aflase cumva despre aceste relaţii şi îl batjocorise pe Fuligni pentru asta până ce acesta din urmă s-a răzbunat teribil? Sau singuraticul îl ameninţase pe Le Bruchec că va divulga faptele şi fusese astfel redus la tăcere? Pe de altă parte, dacă Paulette Aybalen ştia despre aceste lucruri pe care i le-a spus atât de dezinvolt, nu ştia toată lumea de-aici despre ele? Chiar însuşi Fuligni, care agăţase cu undiţa şi o tânără romăncă? Aşadar, doar o aventură mică, nesemnificativă, pentru care nu trebuia să curgă niciun strop de sânge?

— Mulţumesc pentru aceste informaţii, spuse el, gâfâind încă de la efort.

— Nu spuneţi nimănui că aţi aflat acestea de la mine?

— Beneficiaţi de protecţie pentru martori.

— Deja mă simt mai bine. Îmi voi lăsa sălbaticii să mai galopeze puţin, strigă Paulette. Din cauza mistralului animalele sunt agitate.

Lovi calul cu călcâiele, îi făcu semn cu mâna de rămas-bun şi dispăru. Blanc încheie traseul de alergat, confuz din mai multe motive.

Mai târziu, Blanc se târa prin Gadet. Îmbrăcase o jachetă uşoară peste un tricou alb, deoarece vremea se răciseră mult din cauza rafalelor. Frunze şi pungi de plastic mici şi transparente dansau pe trotuare în bătaia mistralului. De-a lungul străzii principale înguste, maşinile stăteau parcate la fel de strâmb ca şi cum ar fi fost zguduite de un cutremur, femei şi bărbaţi cu coşuri şi cărucioare traversau strada fără să acorde atenţie autovehiculelor şi scuterelor. Acolo îl văzu pe Tonon pe trotuar şi coborî fereastra.

— Ce te goneşte afară din casă atât de devreme?

— Vinerea se ţine piaţa în Gadet.

Locotenentul gras ridică un coş de răchită gol.

— Parchează-ţi maşina la jandarmerie şi întoarce-te. Mergem la cumpărături.

— Păi mâncarea se strică până diseară.

— Avem un frigider în biroul nostru, în caz că nu ai observat. Nu trăiesc aici de ieri.

Blanc oftă, dar se gândi că e mai bine să cedeze dorinţei colegului său. Oricum Tonon nu va lucra în următoarele ore. Aşa că, zece minute mai târziu, umbla

agale pe lângă Tonon prin piaţa aglomerată din spatele restaurantului. O tarabă de peşte cu o copertină cu dungi albastre şi albe umflată de vânt. Munţi de legume. Borcane cu miere. Examină deliciile, însă rămase indecis şi puţin intimidat, în timp ce gospodinele energice şi pensionarii care râdeau treceau pe lângă el şi se îndreptau cu intenţie către anumite tarabe, unde erau întâmpinaţi cu sărutări pe obraz. Bursa de bârfe din regiune, fabrica de zvonuri din Gadet. Să fie oare Tonon jandarmul care îi divulgase informaţii lui Paulette Aybalen?

— Nu se face aşa, anunţă colegul său care îşi umpluse deja tot coşul.

Luă o pungă de plastic de la o tarabă.

— Voi face cumpărături pentru tine, hotărî el.

Marius îi puse sub nas o brânză învelită în frunze verzi uscate de copac.

— Banon, a explicat el, se maturează în frunze de stejar.

Veniră la rând măsline negre, roşii, un pepene din Carpentras, o pungă cu cireşe. Blanc se aştepta ca punga de plastic să explodeze în orice moment.

— Deci, acum vom lua nişte baghete proaspete şi apoi mergem acasă la tata Nkoulou.

Blanc preferă să nu-şi imagineze ce s-ar întâmpla dacă superiorul lor i-ar prinde la secţia de jandarmerie încărcaţi

de cumpărături. Sau felul în care trăsăturile faciale i-ar sări de pe şine, dacă cineva i s-ar adresa cu apelativul „tată”. Nu spuse însă nimic, se grăbi spre biroul lor şi îndesă lucrurile într-un frigider de camping care bâzâia sub masa lui Tonon.

În acel moment uşa fu deschisă brusc şi brigadierul Barressi se forţă să intre cu corpul său masiv în cameră.

— Am zis că poate vă interesează, anunţă el, bătând cu degetele pe o bucată de hârtie pe care o ţinea în mâna stângă. A venit tocmai de la Saint-César: Pascal Fuligni este mort.

Un accident naval fatal

Blanc porni girofarul albastru şi anvelopele scârţâiră când ieşi din parcare.

— Vrei să mergi după Fuligni pe lumea cealaltă? se tângui Tonon, care încerca în zadar să pună centura de siguranţă în încuietoarea din Renaultul care se tot clătina. Nu-l vei aduce înapoi dacă şofezi ca nebunul! Mesajul mai spune că a fost un accident. Un pescar a văzut iahtul lui Fuligni plutind fără cârmă în laguna Étang de Berre. Şi lângă vas, în apă, se afla proprietarul înecat – cu o umflătură mare la ceafă.

— Cum poţi să te capeţi cu o umflătură în spatele capului când eşti pe o ambarcaţiune cu vele? Cineva trebuie să-l fi lovit în cap.

— Nu era nimeni pe *Amzeri* când a ajuns pescarul. Niciun suflet la bord. Nicio altă barcă în zonă. Niciun înotător în apă.

Blanc trecu în viteză prin Gadet şi vină pe drumul departamental 16. Depăşi câteva maşini şi un camion, ceea ce echivala cu traficul de la ora de vârf din fiecare zi de vineri din această zonă.

— Navighezi cu barca, Marius? întrebă el cu buzele apăsate.

Nu-şi luă privirea de pe strada îngustă.

Tonon ridică din umeri.

— Din când în când, un prieten mă ia cu el la Calanques. Dar cu o barcă cu motor. Nu am înţeles niciodată pe deplin cum funcţionează treaba asta cu vântul, pânzele şi cârmele. Dar tu?

În nord, toată lumea era pe apă, cu cât era mai furtunoasă şi mai rece, cu atât mai bine. Blanc, care îşi ura originile, nu pusese niciodată piciorul pe un vas cu pânze numai din acest motiv. Clătină din cap.

Tonon se scărpină pe bărbie mirat.

— Cu toate acestea, acum, când mă gândesc la asta, îmi aduc aminte că bărcile cu pânze de obicei rămân în

port când bate mistralul. Vântul este mult prea puternic şi mult prea rece.

— Poate Fuligni a făcut o mică excursie şi a plecat în larg ieri seară?

Căpitanul se gândi la vremea blândă din timpul drumeţiei sale la podgoria Bernard.

— Azi dimineaţă mistralul l-a luat prin surprindere.

Drumul îi purta la vale spre Saint-César. Se uitară peste acoperişuri la laguna Étang de Berre. Valuri mici şi abrupte dansau deasupra suprafeţei sale, spuma apei se desprindea de pe crestele valurilor, lacul de apă sălcie arăta de parcă ar fierbe sub soarele aprins. În portul de iahturi, rafalele de vânt urlau în sarturile bărcilor cu pânze care se legănau încolo şi încoace în danele lor, o cacofonie accentuată de scârţăitul surd al cocilor de plastic şi de oţel care se loveau de debarcaderele din lemn. Blanc frână în parcare, moment în care pietricele fură împroşcate de cauciucuri. Recunoscu imediat Mercedes-ul Coupé de culoare argintie al lui Fuligni. Apoi rămase încremenit. Un Audi Q7 alb era parcat lângă el. Lafont? Totuşi, nu-l văzu pe primarul din Caillouteaux nicăieri. În port nu se întâmpla mare lucru aşa de dimineaţă, doar pe un singur debarcader stăteau poliţişti, bărbaţi în costume de protecţie albe, doi fotografi care pentru căpitan păreau fotojurnalişti. La capătul punţii, doi brigadieri transpiraţi

ridicau voiniceşte o prelată pe post de protecţie împotriva vântului, dar din cauza mistralului flutura aşa de mult, încât se vedea tot. În spatele ei, o femeie îngenunchease pe platforma de lemn şi se apleca deasupra a ceea ce părea un pachet umed de prosoape. Doctorul Fontaine Thezan îşi împinse ochelarii de soare voluminoşi în păr şi examina corpul cu un dispozitiv pe care Blanc nu-l recunoscu. Coborî în grabă pe debarcader şi rămase în picioare în faţa cadavrului antreprenorului în lucrări de construcţii.

Fuligni era îmbrăcat cu pantaloni de vară şi cu un tricou, încă murdare şi pline de umezeală. Era desculţ, o plantă maronie se înfăşurase în jurul antebraţului stâng. Avea ochii închişi, gura lui era nefiresc de larg deschisă. Blanc îl privi pe doctorul Thezan examinând cu atenţie corpul. Mirosul marijuanei era amestecat cu duhoarea apei sălcii şi cu altceva. Putrefacţie. Făcu un pas înapoi.

— Un pescar ne-a sunat la 9:31, raportă un brigadier care-şi scosese notiţele şi studia acum informaţiile scrise. Ne-a sunat de pe telefonul mobil chiar din laguna Étang de Berre. Tocmai îl trăsese pe Fuligni în barca lui. Apoi a fugit până aici şi pentru început am aşezat cadavrul pe debarcader.

— Există martori care au văzut când Fuligni a plecat în larg cu iahtul său? Era singur?

Brigadierul clătină din cap.

— Am intervievat comandantul portului şi puţinii oameni care sunt deja pe bărcile lor. Nimeni nu a văzut nimic. Comandantul portului se află la postul său din jurul orei 8; l-ar fi observat pe Fuligni dacă ar fi părăsit portul Saint-César după acel moment. Deci trebuie să fi plecat în larg foarte devreme.

Blanc se uită la Tonon şi-i arătă cadavrul.

— Tricou, pantaloni de vară, fără jachetă, fără încălţăminte. Îmbrăcat destul de puţin pentru cineva care vrea să navigheze pe timp de mistral.

Aşteptă ca medicul legist să-i facă semn cu mâna ca să se apropie.

— Întâi foc, acum apă, îl întâmpină ea. Sunteţi un om al elementelor.

— Vorbiţi de parcă i-am ucis eu pe aceşti oameni.

— Ar fi ceva nou.

Ea îi zâmbi repede, apoi redeveni serioasă, atinse cu grijă capul mortului şi îl întoarse, astfel încât Blanc să poată vedea partea din spate a craniului. Acolo pieptănase părul rar al lui Fuligni într-o parte şi arătase spre o umflătură bombată sub piele.

— Un hematom, explică ea. Cu siguranţă că a fost o lovitură destul de grea.

— Lovitură mortală?

— Atât de puternică nu a fost. Nu voi şti sigur decât atunci voi face autopsia, dar bănuiesc că oasele au rămas întregi. Probabil s-a înecat. Un accident tipic de navigaţie, am avut deja câţiva căpitani amatori cu aceleaşi răni pe masa de disecţie. *Morbus nauticus*[40].

Blanc o privi uimit.

— Cu umflături la cap?

— De cele mai multe ori la ceafă. Câteodată la frunte sau la tâmple.

Fontaine Thezan îşi puse ochelarii de soare la loc şi se ridică.

— Înainte de toate, ghiul se trage în jos când vântul e puternic.

Când observă privirea goală a căpitanului, arătă spre o barcă ancorată în apropiere.

— Este bara lungă perpendiculară pe catarg, care are un capăt în partea de jos a catargului. Acolo este fixată vela principală. Când bat vânturile puternice, mai ales dacă nu acorzi o atenţie deosebită cursului, se poate întâmpla ca vântul să sufle în pânză şi ghiul să străbată barca dintr-o parte în alta. Dacă nu eşti foarte atent şi nu-ţi apleci capul ca să te ghemuieşti, te va lovi puternic în cap, cu două consecinţe fatale: din cauza loviturii cazi la podea inconştient şi, în acelaşi timp, ghiul te aruncă peste

[40] Rău de mare (n.t.).

bord. Cazi în apă leşinat şi te îneci dacă nu ai pe tine o vestă de salvare. Sau dacă nu eşti suficient de norocos ca cineva să te scoată din apă imediat. Ceea ce este destul de puţin probabil pentru cei care navighează singuri.

— Vreţi să spui că moartea lui Fuligni a fost un accident?

Ea ridică din umeri.

— Îmi pare rău dacă vă stric distracţia, *mon capitaine*. Dar aşa pare să fie acum, la început, din punct de vedere pur medical. Veţi primi raportul meu, bineînţeles.

Doctorul Thezan îşi puse toate lucrurile în geantă, făcu agale câţiva paşi pe debarcader, ignoră întrebările celor doi reporteri şi urcă în jeepul ei boţit.

— *Merde*, înjură Blanc încet.

— *Putain*, îl corectă Tonon.

Părea să fie într-o dispoziţie bună şi făcu un semn cu mâna către echipa de criminalişti care veneau în direcţia lor de pe vasul *Amzeri*.

— Ciudată coincidenţă, nu?

— A naibii de ciudată.

Îi spuse locotenentului că aflase despre relaţia dintre Miette Fuligni şi Lucien Le Bruchec. Nu menţionă de la cine aflase.

Tonon ridică din umeri indiferent.

— Auzi una şi alta, mormăi el. Miette nu este o femeie căreia să-i placă să fie neglijată.

Blanc se gândi la propria căsătorie şi spuse încet:

— Şi eu am învăţat lecţia asta.

— Crezi că Le Bruchec i-a tras una-n cap lui Fuligni şi apoi l-a aruncat peste bord? întrebă Tonon. Pe propria barcă?

— Se poate să se fi întâmplat aşa, ca un amant să scape de soţul incomod.

— Şi înainte de asta, Le Bruchec l-a executat pe Moréas şi i-a dat foc? Arhitectul se transformă brusc într-un criminal în serie după şaizeci de ani trăiţi în linişte şi onoare?

— Poate că cele două cazuri nu au nicio legătură unul cu celălalt.

— Poate că nu este deloc un caz, este un accident. Doctorul Thezan măcar ţi-a dat puţină speranţă.

Blanc îi chestionă pe pescarul care recuperase corpul lui Fuligni, dar şi pe comandantul portului, dar nu află nimic ce nu ştia deja. Marius îi dădu un ghiont şi-i arătă o barcă cu motor mică, albă, care se lupta clătinându-se peste valuri până ce ajunse la farul minuscul de pe debarcaderul exterior şi apoi coti în apa mai liniştită a portului. În ciuda urletului mistralului, auziră zgomotul înăbuşit al unui motor exterior greu. Două lansete de

pescuit în larg stăteau lângă motor în ambele colţuri ale pupei. La cârmă, în mijlocul bărcii deschise, înfăşurat în haine impermeabile albastre şi albe, se afla Marcel Lafont.

— Primarul va face acuşi infarct când va afla că vechiul său prieten, cu care vrea să construiască iubita mediatecă, s-a înecat.

Tonon zise asta calm, dar Blanc simţi tensiunea din vocea colegului său.

Lafont observă jandarmii şi jurnaliştii de pe debarcader. Acceleră şi se repezi direct spre ei cu un val mare de probă.

— Ce s-a întâmplat? strigă el înainte să acosteze.

— Coborâţi mai întâi din barcă, *Monsieur le Maire*, răspunse Blanc calm.

Două minute mai târziu, Lafont se uita fix la corpul umed al prietenului său. Nu spuse nimic, dar toată culoarea i se scursese de pe faţă şi buza de jos îi tremura. Jandarmii i-au acordat timp şi s-au retras discret câţiva paşi.

— Ce s-a întâmplat? şopti în cele din urmă primarul, zdruncinat.

— Nu ştim încă, spuse căpitanul cu prudenţă. Este posibil ca domnul Fuligni să fi fost victima unui accident.

Îi relată ceea ce suspecta medicul legist.

— Cu toate acestea, era îmbrăcat cu puţine haine pentru o vreme de mistral. Dumneavoastră sunteţi înfăşurat bine.

Lafont îşi pipăi absent îmbrăcămintea impermeabilă şi grea.

— Am plecat la ora trei dimineaţa, zise el. Ca să pescuiesc, acolo lângă Istres. Îmi place să fac asta înainte de muncă. Nu dorm niciodată mult.

Arătă spre malul deluros, verde, împădurit de vizavi de Saint-César.

— Eram acolo într-un mic golf în spatele capului pe care nu îl poţi vedea de aici. Frumos şi liniştit, peştilor le place să muşte. Atunci era încă linişte, dar la Météo-France au avertizat despre vânt. Pe la ora cinci, vremea a devenit neplăcută şi mi-am tras îmbrăcămintea impermeabilă.

— L-aţi văzut pe domnul Fuligni când aţi ajuns noaptea în port?

Primarul clătină din cap.

— Mercedesul lui, da. Pascal vine deseori aici seara cu maşina şi înnoptează pe barca lui. Este un fel de casă de vacanţă pentru el. Dar pe iahtul lui era întuneric, aşa că nu l-am trezit.

— Deci *Amzeri* era încă la debarcaderul ei la ora trei când aţi ajuns?

— Da, ca întotdeauna. Cine navighează noaptea, mai ales sub ameninţarea mistralului?

— Monsieur Fuligni nu navighează niciodată când bate mistralul?

Lafont vru să răspundă, ezită şi-apoi făcu un gest vag.

— Mă rog, nu pe o distanţă mare. Cu toate acestea, ori de câte ori reparase ceva la bord sau dacă avea o jucărie nouă, nişte vele noi de tipul Genua, o ecosondă nouă, ce ştiu eu, naviga întotdeauna câteva minute în apropiere de port ca să le probeze chiar şi atunci când ploua cu găleata. Poate că în dimineaţa aceasta a ieşit în larg pentru scurt timp pentru a testa ceva.

— Asta ar explica de ce avea atât de puţine haine pe el. Şi de ce a procedat atât de neglijent, spuse Tonon cu empatie, dar şi cu o notă de batjocură.

Lafont se ridică.

— O moarte stupidă şi nevrednică, aveţi dreptate. Dar tot moarte e. Încercaţi să nu-i provocaţi familiei prea multă suferinţă.

— Un incident tragic, dar nu un scandal, asigură Blanc.

Îi era clar că primarul nu dorea ca el să investigheze prea amănunţit acest accident, astfel încât membrii familiei să nu fie împovăraţi şi de anchetă. Oare văzuse şi altceva din barca lui de pescuit, cât era acolo în larg? Sau a vrut doar să-i împiedice pe Miette şi Pascal Fuligni să

intre sub lumina reflectoarelor jandarmeriei cu problemele lor conjugale?

— Ce se va întâmpla cu mediateca dumneavoastră, *Monsieur le Maire*? întrebă el întâmplător.

Politicianul se scărpină în cap, aruncă o ultimă privire către prietenul său mort şi-apoi îşi întoarse privirea către Blanc.

— Va fi construită, mormăi el. Acum mai presus de toate.

— Aceasta nu este o crimă, declară Nkoulou când, mai târziu, cei doi stăteau în picioare în biroul său prezentându-şi ancheta.

— Acest lucru nu a fost încă dovedit, a protestat Blanc. Poate că are legătură cu cazul de omucidere în care Moréas e victimă. Este totuşi o coincidenţă ciudată că...

— Nu complicaţi inutil lucrurile. Vă aruncaţi într-un al doilea caz presupus de crimă, deşi nu l-aţi rezolvat încă pe primul. Cumva pentru că nu-l puteţi rezolva?

Blanc îl fixă cu privirea pe superiorul său. Muşchii maxilarului îi erau atât de tensionaţi, încât îl dureau tâmplele. Cu siguranţă Nkoulou putu să vadă asta. „Relaxează-te.”

— Nu ar fi bine să aşteptăm rapoartele medicului legist şi ale departamentului de criminalistică?

— Desigur. Aceasta este regula.

Comandantul dădu din cap scurt şi le făcu semn să plece.

— Lafont l-o fi sunat din nou pe şef? şopti Tonon când ajunseră la adăpostul biroului lor.

Blanc ridică din umeri.

— Poate. Poate că Nkoulou crede de fapt că suntem nişte rataţi şi astfel nu are încredere în noi să facem mai multe investigaţii în acelaşi timp. Voi vorbi cu judecătoarea de instrucţie.

— Fără să-i spui comandantului?

— I-am promis lui *madame* Vialaron-Allègre că o voi ţine la curent cu toate lucrurile. Şi asta o să fac. Dacă ea consideră, precum Nkoulou, că moartea lui Fuligni e un accident, atunci am ghinion. Totuşi, dacă are altă părere, o să discute despre asta cu stimatul nostru comandant.

— Se pare că eşti pe cale să-ţi faci prieteni. De altfel, *Madame le Juge* lucrează astăzi de acasă.

— Vii cu mine de data asta, Marius?

— Ţi-o las pe doamnă în seama ta.

Blanc apucase deja mânerul uşii când se întoarse din nou.

— Nu ţi se pare ciudat că *monsieur* Lafont a luat cu el două undiţe la ora trei dimineaţa, într-un loc în care peştii

sar la momeală, şi, când se întoarce în port dimineaţa, nu are niciun peşte în găleată?

Tonon îl privi cu milă.

— Fă-ţi o favoare şi nu-i spune judecătoarei de instrucţie că-l consideri pe primarul oraşului ei suspect pentru că peştii nu i-au sărit la undiţă.

Cineva îl sună pe Blanc pe telefonul mobil în timp ce se deplasa spre judecătoare. Trase maşina la marginea drumului la umbra unui pin şi răspunse. Un coleg de la criminalistică. Rafalele smulgeau ramurile uscate şi le făceau să danseze pe asfalt, vârfurile copacilor foşneau atât de tare, încât abia putea înţelege ce spunea specialistul:

— O mulţime de amprente la bordul bărcii *Amzeri*. De la Fuligni şi de la alte câteva persoane. Ar putea fi oaspeţi din vizitele anterioare, colegi navigatori, comandantul portului, soţia sa, oricine. Va fi greu de aflat.

— Semne că ar fi fost o luptă?

— Nu. Nu există urme de sânge.

— Nici măcar pe acea bucată de lemn de la velă?

— Ghiul? Nu. Apropo, la barca aceasta ghiul este făcut din aluminiu.

Căpitanul dădu din cap. Chiar ar fi fost prea frumos. Fuligni avea un cucui, nu o rană deschisă. Se gândi la ceea ce spusese Lafont despre prietenul său.

— Aţi văzut ceva pe barcă, ceva care să arate nou? Întrebă el. Ceva ce Fuligni voia să testeze?

Colegul tăcu o clipă. Blanc auzi un urlet. Omul trebuia să fie la bordul iahtului, mistralul cânta în sarturi.

— Nu. Mă uit din nou în jur. Trinca încă este complet înfăşurată în prelată, vela principală flutură deasupra ghiului, dar vela nu este nouă. Busolă, radio, GPS, totul pare destul de uzat. Se pare că Fuligni a luat micul dejun sub punte, a urcat pentru o clipă pe punte şi, pac, ghiul a căzut şi l-a lovit.

— A luat micul dejun?

— Sunt firmituri de croasant pe masă în salon. În dulap se află o cană veche în care cineva a turnat cafea, zaţul de cafea este încă umed. *Putain!*

Brusc Blanc nu mai putu auzi vocea specialistului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Blanc în continuare.

— Şi în chiuvetă sunt două pahare de cafea.

— Două pahare?

— Sunt un idiot. Ar fi trebuit să observ asta imediat. Vom lua amprente.

— Aştept cu nerăbdare următorul apel.

Blanc închise. Două pahare. Începea să-i placă treaba asta.

În timp ce se pregătea să vireze din nou pe stradă, un Citroën C5 albastru închis se repezi la vale. Femeia de la volan nu văzu maşina de patrulare care oprise la umbra copacilor, dar căpitanul o recunoscu femeie. *Madame le Juge*. Înjură şi acceleră. Însă Aveline Vialaron-Allègre cunoştea mai bine decât el traseul şerpuit şi îngust de pe drumul departamental, iar ea conducea ca o nebună. După trei curbe, o pierdu din vedere. Blanc scoase telefonul mobil în timp ce conducea şi tastă ceva pe el, Mégane-ul albastru se legăna de la o margine de drum la alta, iar pneurile scârţâiau.

— Marius? urlă în telefonul Nokia.

— Brigadierul Barressi, la telefonul locotenentului Tonon.

— *Merde*. Îmi pare rău. Unde este Tonon?

— Nu e aici.

— Era de aşteptat. *Connard*. *Madame* Vialaron-Allègre aşteaptă la dumneavoastră?

— *Madame le Juge* a fost informată despre nefericitul accident al lui *monsieur* Fuligni.

— Nu a fost un accident. Şi cine a informat-o?

— Habar n-am. În orice caz, ea a vrut să-şi facă singură o imagine asupra situaţiei.

— Spuneţi-i că voi fi în biroul ei peste câteva minute şi că îi voi furniza informaţii.

— *Madame le Juge* nu a vrut să intre în birou. Voia să vadă barca. Şi cadavrul nefericitului *monsieur* Fuligni.

Blanc apăsă frâna la timp pentru a intra pe drumul departamental 70D, care ducea la Saint-César. Aveline Vialaron-Allègre a aflat de la cineva despre moartea lui Fuligni. Voia să vadă singură locul morţii şi victima. De ce? Pentru că nu-l credea pe Blanc în stare să lucreze corect? Sau avea un motiv complet diferit?

Câteva minute mai târziu parcă maşina de patrulare în port, lângă C5-ul de culoare întunecată. Pe debarcader, cei din echipa criminalistică stăteau cu halatele albe de lucru deschise şi fumau; îşi puseseră deja echipamentele la loc în genţile lor speciale. Brancardierii de la morgă ridicau o targă acoperită. Judecătoarea de instrucţie stătea într-o parte, pe marginea debarcaderului, şi se uita fix la apă. Blanc trecu repede pe lângă iahturi şi se opri pentru scurt timp la specialiştii de lângă barca *Amzeri*.

— Există detalii noi privind paharele de cafea? întrebă el.

— Nimic.

Tânărul specialist, deja chel, pe nume Hurault, care examinase şi camera lui Moréas, clătină din cap. Căpitanul recunoscu vocea pe care o auzise la telefonul mobil.

— Vom trimite obiectele la laborator, dar mi se par atât de curate, de parcă cineva le-ar fi curăţat în apă fiartă.

— La bordul unei nave cu vele?

Specialistul arătă spre cambuză.

— Acolo e un aragaz cu două ochiuri. Este suficient pentru a fierbe câţiva litri de apă în câteva minute.

— Există indicii că s-a întâmplat acest lucru?

— Asta nu putem determina. Vă pot spune doar că există o butelie obişnuită cu propan, e încă destul de plină şi e conectată. Deci este posibil din punct de vedere tehnic.

— Îţi fierbi ceştile de cafea dimineaţa, *monsieur* Hurault?

Tânărul îl privi surprins şi clătină din cap.

— Pui un strop de detergent, sub jet de apă caldă şi le laşi apoi să se usuce. Toată lumea face asta.

— Cu excepţia cazului în care vrei să ştergi urme, murmură Blanc. Atunci s-ar putea să simţi că nu ajunge să le clăteşti ca un burlac.

— Şi de ce sunt paharele încă în chiuvetă? Dacă cineva vrea să şteargă urme, atunci le pune la loc în dulap.

— Poate că domnul nostru X nu a mai avut timp pentru asta. La urma urmei, trebuie să-i fi luat câteva minute să încălzească apa şi să le spele. Sau poate că i-a fost frică să atingă din nou paharele curăţate pentru că se temea să nu lase şi alte urme?

— Cu siguranţă asta e problema dumneavoastră, replică uscăţivul Hurault, scoţându-şi costumul de protecţie. Vă voi contacta de la laborator dacă apare ceva interesant.

Blanc se apropie de capătul debarcaderului. Ezită să facă ultimii paşi şi preferă să aştepte până când judecătoarea de instrucţie îi simţi prezenţa şi se întoarse spre el. „Plânge”, se gândi el uimit.

— Tocmai veneam să vă văd, spuse el, prefăcându-se că nu observase că se afla în stare de şoc.

— Monsieur Fuligni era un vechi prieten al răposatului meu tată. Făcea oarecum parte din familie, explică ea, întrucât observase cât de surprins era Blanc.

Apoi îşi întinse gâtul şi îi aruncă o privire provocatoare.

— Sunteţi aici pentru că nu credeţi că a fost un accident?

— Îndoiala mea se bazează pe două pahare de cafea remarcabil de curate.

Îi explică ce descoperise.

— Şi acum credeţi că *monsieur* Fuligni nu ieşise deloc în larg pe vremea asta, concluzionă Aveline Vialaron-Allègre. A stat sub punte, a luat micul dejun şi a avut un musafir.

— Un oaspete care ulterior şi-a şters cu atenţie urmele.

— Pentru că l-a doborât pe Pascal, a slăbit frânghiile şi a aruncat victima inconştientă peste bord în faţa portului?

— Ar fi posibil.

— Dar când pescarul a găsit iahtul şi mortul, nu mai era nimeni pe *Amzeri*.

— Poate că făptaşul a sărit în apă şi a înotat la ţărm.

— Pentru asta nu aveţi niciun martor.

— Din păcate nu.

Împotriva voinţei sale, Blanc simţi că îi plăcea felul în care ea îl provoca.

— Şi ce motiv ar trebui să fi avut ipoteticul nostru criminal?

Blanc ezită o clipă şi se întrebă dacă ar fi o idee bună să-i spună judecătoarei de instrucţie că stimabilului ei prieten de familie i-au fost puse coarne de către soţia lui. *Merde alors*. Făcu un rezumat de câteva cuvinte al zvonurilor despre aventura lui Miette Fuligni cu arhitectul Le Bruchec. Aveline Vialaron-Allègre nu părea şocată. Nu era prima dată când auzea această poveste.

— Îl numiţi pe Lucien Le Bruchec suspect în cazul Moréas. Şi câteva zile mai târziu îl numiţi din nou, de data

aceasta ca ucigaşul lui Pascal Fuligni. Se vede că nu sunteţi de aici. Cineva care îl cunoaşte pe Lucien nu ar crede asta vreodată. E absurd să crezi că un om ca el împuşcă mai întâi pe cineva care-i sparge casa şi numai câteva zile mai târziu ucide un rival într-o aventură de dragoste.

— Nu dau vina pe nimeni. Nu vreau să arestez pe nimeni.

Simţi cum pulsul său accelera.

— M-aţi rugat să vă dau un posibil motiv, v-am prezentat un posibil motiv. Cel mai vechi din lume: pasiunea.

— Cel mai vechi motiv al crimei este lăcomia, răspunse rece judecătoarea de instrucţie.

— Nici eu nu exclud asta.

— Dacă există ceva de care să ne agăţăm din ceea ce sugeraţi dumneavoastră, este că ambele crime au fost comise de acelaşi făptaş. Dar nu avem niciun motiv şi niciun suspect pentru asta.

Blanc era cât pe ce să explodeze de furie, dar ea îl reduse la tăcere cu un gest al mâinii drepte.

— Explicaţi-mi diferitele moduri de operare: un om este împuşcat cu un Kalaşnikov şi apoi ars. Nu prea faci asta dacă vrei să ascunzi o crimă. Celălalt este lovit în cap şi aruncat în apă lângă iahtul său care pluteşte în laguna

Étang de Berre. Paharele sunt spălate în apă fiartă. Acesta din urmă e un act prin care cineva încearcă să-şi ascundă urmele. Acesta este opusul a ceea ce s-a întâmplat la groapa de gunoi. Primul arată ca o execuţie, al doilea ar trebui să arate ca un accident.

— Şi totuşi există similitudini: sângele rece. Eficienţa. Făptaşul îşi adaptează metoda în funcţie de circumstanţe. Într-o groapă de gunoi care este zgomotoasă şi plină de praf şi în care există cu siguranţă momente în care aproape nimeni nu trece pe-acolo, o salvă dintr-o armă cu foc rapid este eficientă, rapidă şi relativ discretă. În plus, făptaşul se protejează de o persoană violentă precum Moréas de care este periculos să te apropii: el ucide fără avertisment şi de la o distanţă mai mare. Cu toate acestea, în portul Saint-César, toţi oamenii care dormeau pe bărcile lor s-ar fi ridicat în picioare în cabine după primul foc. O lovitură în ceafă, posibil aplicată sub punte, nu deranjează pe nimeni. Şi aici criminalul îşi asumă un risc cât mai mic atacând din spate. Iar în ambele cazuri, făptaşul nostru îşi acoperă urmele: prima dată prin foc, a doua oară prin înscenarea unui accident.

— Şi prin spălarea paharelor de cafea?

— Are ochi pentru detalii.

Vialaron-Allègre îşi aprinse un Gauloises.

— Ce părere are superiorul dumneavoastră despre asta?

— Comandantul Nkoulou crede că a fost un accident.

— Voi vorbi cu el, spuse ea şi-şi luă la revedere plecându-şi uşor capul.

— Acum arată a investigaţie, nu-i aşa? strigă Blanc confuz în urma ei.

— Desigur, răspunse ea.

Şi pentru o clipă îşi zâmbiră reciproc, de s-ar fi putut spune că sunt prieteni.

Blanc se uită prin telefonul său mobil. De fapt, ar fi trebuit să discute cu Miette Fuligni, să-i transmită veştile cumplite şi, în acelaşi timp, să o tragă discret de limbă ca să afle lucruri secrete. Însă voia mai întâi să-l chestioneze pe arhitectul Le Bruchec, înainte ca detaliile despre moartea lui Fuligni să se răspândească. „Mai bine să-l interoghezi acum când nu are timp să se pregătească.” Aşa că sună mai întâi la jandarmerie, dar Tonon tot nu răspunse. Apoi pe Fabienne Souillard. Nu părea entuziasmată, dar promise că se va deplasa la casa văduvei. Trecu apoi ceva timp până ce ajunse la Le Bruchec. Arhitectul era acasă.

— Vreau să vă mai pun câteva întrebări, anunţă Blanc, deliberat vag.

— Grăbiţi-vă. Sunt pe cale să mă văd cu cineva la tenis.

„Poate cu Miette Fuligni?”, se întrebă Blanc. Pe de altă parte, Le Bruchec nu părea să ştie deja că soţul amantei sale fusese pescuit mort din laguna Étang de Berre.

— Navigaţi, *monsieur* Le Bruchec? întrebă un sfert de oră mai târziu când stătea în curtea casei moderne.

— Ca un adolescent. Cu un 470.

— Sună ca o armă.

Arhitectul a râs.

— Pare să fie şi aşa. 470 este o iolă olimpică de curse. Foarte sportivă. O oră cu vânt bun pe această bestie şi te vei simţi ca un călăreţ de rodeo după spectacol.

— Acum nu mai navigaţi?

Clătină din cap.

— Uneori merg la pescuit cu barca cu motor a unui prieten. Dar sunt prea bătrân pentru iolele mici şi nu am timp pentru un iaht mare. Pentru fiecare oră de navigare, petreci două ore în port. Există întotdeauna ceva de reparat, de cârpit, de curăţat. Groaznic. Mai bine tenis.

Le Bruchec era deja îmbrăcat într-o cămaşă albă de tenis Lacoste, cu nişte pantaloni asortaţi şi doar flip-flops în picioare.

— Care e rostul acestor întrebări?

— Monsieur Fuligni a fost ridicat din apă de lângă iahtul său în această dimineaţă, în faţa portului Saint-César. S-a înecat.

Le Bruchec îl privi o clipă cu privire goală. Apoi faţa i se zvâcni, pleoapa stângă îi tremură.

— *Mon Dieu*[41], mormăi el. Ce s-a întâmplat?

— A fost lovit în ceafă şi a căzut peste bord. Posibil să fi fost un accident tragic.

— Miette ştie deja?

— Colega mea o informează în acest moment.

— Ghiul, spuse arhitectul, mai mult pentru el însuşi, o singură greşeală involuntară şi chestia aia cade. Navigatorii cunosc asta.

— Trebuie luat în calcul că mistralul bate şi există posibilitatea ca *monsieur* Fuligni să nu fi navigat deloc. Poate că cineva i-a cauzat lovitura fatală. Cineva care era la bord cu el, explică Blanc calm.

Arhitectul îl privi iritat.

— De ce spuneţi asta? De ce aţi venit la mine şi îmi puneţi întrebări de genul acesta? repetă el.

— Pentru că aveţi o relaţie cu *madame* Fuligni.

Le Bruchec deschise gura ca şi când ar fi vrut să urle, dar apoi o închise din nou, se ridică şi umblă înainte şi înapoi prin curtea interioară precum un tigru într-o cuşcă.

[41] Dumnezeule (în orig., în fr.) (n.t.).

— Mă acuzaţi de crimă?

— Deci nu negaţi că aveţi o aventură cu *madame* Fuligni?

— Asta nu înseamnă absolut deloc că sunt un criminal.

— Unde aţi fost noaptea trecută? Şi azi dimineaţă?

— E absurd.

Le Bruchec îşi trecu mâna dreaptă peste capul chel care acum era acoperit de picături de transpiraţie.

— Vă rog să-mi răspundeţi la întrebare, spuse Blanc, neclintit.

— Am fost aici. În casa mea. De ieri după-amiază.

— Există martori pentru asta?

Arhitectul îl privi fix.

— Nu. Femeia care face curat a avut liber ieri. Şi nu a venit nimeni în vizită.

Se aşeză.

— Ascultaţi, *mon capitaine*. O cunosc pe Miette de mult, mi-a plăcut întotdeauna. Eram prieteni doar, nimic mai mult. Când soţia mea a murit în urmă cu jumătate de an, atunci...

Îşi pierdu glasul şi tăcu pentru o clipă.

— Ei bine, în orice caz, m-am simţit singur. Miette a avut o experienţă similară. Pascal o neglijează de mult. Romînca aceasta pe care a angajat-o pe post de secretară. Un scandal şi, colac peste pupăză, o situaţie

ridicolă! Miette şi cu mine ne întâlneam în mod regulat la clubul de tenis şi iată că s-a întâmplat într-un final. Dar este doar o aventură, nimic mai mult. Ne-am alinat durerea unul altuia, într-un fel. A fost întotdeauna clar pentru amândoi că Miette nu-şi va lăsa soţul pentru asta. Şi nu am vrut nimic mai mult decât ceva din când în când... – căuta cuvântul potrivit –, o oarecare singurătate în doi, termină el fără putere în glas.

Blanc îl privi fix pe arhitect. Le Bruchec nu avea alibi, avea un motiv pentru crimă, indiferent ce poveste i-ar fi spus. Era încă destul de tânăr pentru a căuta o nouă parteneră după moartea soţiei sale. Dar era cunoscut în regiune. Trebuia să acorde atenţie bunei sale reputaţii dacă dorea să primească în continuare comenzi. O aventură i-ar aduce daune pe termen lung, iar majoritatea oamenilor păreau deja să ştie despre asta. Cu toate acestea, dacă Miette ar deveni văduvă printr-un accident tragic, atunci ar putea oficializa relaţia, ca să spunem aşa. După o perioadă de graţie, ar putea chiar să se căsătorească. În plus, bănuia căpitanul, cineva care joacă tenis de ani buni poate lovi tare, suficient de tare cât să doboare un bărbat cu un baston sau cu alt obiect solid cu o singură lovitură în ceafă.

— Vă rog să-mi spuneţi modelele, culorile şi numerele de înmatriculare ale tuturor maşinilor dumneavoastră, solicită el.

Poate că una dintre maşini fusese văzută în portul Saint-César.

Câteva clipe mai târziu îşi luă rămas-bun. Nu s-a ales decât cu o vagă suspiciune. Cu asta nu ar primi nici măcar un mandat de percheziţie, darămite un mandat de arestare.

— *Au revoir*[42], spuse el într-un fel care ar trebui să pară o ameninţare.

Le Bruchec îi strânse mâna absent şi se uită fix la geanta de tenis din hol, în faţa uşii. Pe faţa lui se putea citi că nu avea să mai joace tenis chiar acum.

În jandarmerie o întâlni pe Fabienne în biroul ei. Tânăra lui colegă era palidă.

— A fost prima dată când a trebuit să transmit cuiva vestea despre moartea unui membru de familie, şopti ea.

Blanc era recunoscător că Fabienne nu părea să-l învinovăţească pe el pentru că nu şi-a asumat el această sarcină.

— Cum a primit vestea *madame* Fuligni?

---

[42] La revedere (în orig., în fr.) (n.t.).

— Era teribil de calmă. Cred că, dacă ar fi ţipat sau s-ar fi prăbuşit la podea, mi-ar fi fost mai uşor. Aş fi putut-o consola sau aş fi chemat ambulanţa sau ceva. Dar stătea pur şi simplu pe loc şi s-a uitat la mine, mi s-a părut o veşnicie. Nu ştiam ce să mai fac.

— Ai putut să-i adresezi nişte întrebări?

— Da, mai târziu. *Madame* Fuligni a vorbit la telefon cu o prietenă veche. Când aceasta a ajuns, *madame* Fuligni s-a trezit din amorţeală. A mărturisit că soţul ei s-a dus la barca lui aseară. Voia să-şi petreacă noaptea acolo, lucru pe care probabil îl făcea adesea. În orice caz, nu i s-a părut neobişnuit, s-a uitat la televizor o vreme şi apoi s-a culcat.

— Martori?

— Ea spune că a fost singură tot timpul.

— Ar fi fost prea frumos dacă ar fi existat martori.

— Crezi că *madame* Fuligni l-a trimis pe soţul ei în laguna Étang de Berre?

— Cu mare plăcere aş fi vrut să exclud această posibilitate pe baza unei mărturii solide şi frumoase. La urma urmei, ea are un motiv. În plus, cunoaşte portul şi barca, astfel încât să se poată mişca acolo discret. Şi este şi sportivă, suficient de sportivă să dea o lovitură în ceafă.

— Statisticile sunt împotriva ta: în nouă din zece cazuri de crimă autorii sunt bărbaţi.

— Dar femeile sunt prinse mai rar.

— Şi paharele de cafea spălate cu apă fiartă? Miette Fuligni ar fi trebuit să pună vasele în dulap. Dacă cineva ar găsi urme ale ei acolo sau oriunde altundeva la bordul iahtului, asta ar fi perfect normal. A fost pe *Amzeri*, aşa şi? Ea este soţia lui, cu siguranţă a fost acolo de o sută de ori.

— Poate că e înnebunită după curăţenie.

Fabienne râse brusc şi îi arătă câteva foi de hârtie scoase de la imprimanta computerului.

— Când erai în port, au venit astea de la criminalistică. Raportul privind gloanţele care au fost folosite pentru a-l ucide pe Moréas.

Blanc fluieră printre dinţi după ce citise primele rânduri.

— Nu provin din arma pe care am scos-o de sub patul lui Moréas, ci de la o armă care lasă dâre de fum, şopti el. Gloanţele cu calibrul de 7,62 milimetri provin de la un Zastava M70, o replică iugoslavă a Kalaşnikovului. Tuburile cartuşelor arată urmele caracteristice ale ejectorului, componenta care scoate tubul gol din puşca de asalt după ce se trage. Unele tuburi de cartuşe prezintă două semne de ejecţie, probabil că au fost deja încărcate o dată, ulterior au fost descărcate din nou, apoi reîncărcate şi trase. Cartuşe cu aceleaşi urme fuseseră găsite cu un an înainte într-unul din cartierele din nordul oraşului Marsilia, în scara unei clădiri în paragină în care cineva împuşcase un traficant din Africa de Nord. Această crimă nu a fost

încă rezolvată până azi. Avem de-a face cu acelaşi făptaş? întrebă el.

Colega lui clătină din cap.

— Pun pariu pe salariul meu lunar că arma a fost vândută ieftin la Marsilia. Asasinii îşi fac rost de o armă nouă după fiecare crimă, Kalaşnikovurile sunt ieftine. Deci, nu se poate dovedi niciodată că ei comit o crimă, chiar dacă e să confiscăm o armă de la ei. În orice caz, colegii din Marsilia nu au putut găsi nicio legătură între traficantul împuşcat şi Moréas. Traficantul de droguri sosise din Alger doar cu trei luni mai devreme. Nu ştia zona, făcea nişte afaceri pe teritoriul unui clan corsican. Probabil că acesta e un motiv suficient să se trimită un ucigaş la casa lui.

— Cine cumpără astfel de arme de la ucigaşi după aceea?

— Profesionişti din Balcani cărora nu le pasă dacă poliţia franceză a înregistrat deja o armă. Sau nişte fanfaroni tineri care iau cele mai ieftine produse pe care le pot găsi. Criminali ocazionali care nu ştiu că sunt duşi de nas cu o armă care lasă dâre de fum.

— Asta restrânge cercul suspecţilor noştri.

— Glumeşti.

— Vorbesc serios: acum putem fi destul de siguri că traficanţii de droguri din Marsilia nu au nimic de-a face cu

problema, chiar dacă ucigaşul le-a copiat tehnica. Poate că a vrut chiar să ne înşele în mod deliberat.

Blanc se gândi brusc la Fuligni mort în laguna Étang de Berre. Şi acest act fusese aranjat în aşa fel încât urmele să indice un anumit mod de operare, deşi probabil totul se întâmplase destul de diferit.

— Cineva chiar îşi dă toată silinţa, mormăi el.

Citi restul raportului: din Kalaşnikovul pe care îl găsiseră în casa Moréas nu s-a mai tras un foc de ani de zile. Niciodată nu fusese remarcat de poliţiştii din Marsilia sau de oriunde din Franţa. O maşină de ucis virgină.

Uşa se deschise şi brigadierul Barressi îşi băgă capul în birou.

— Oamenii cărora le-am dat detaliile cu privire la maşinile lui Le Bruchec au fost trimişi în portul Saint-César.

Jandarmul gras se uită la o listă din mâna lui transpirată şi dădu din cap aprobator.

— Sănii frumoase. Chiar şi eu le-aş fi observat. Dar atât comandantul portului, cât şi celelalte persoane care se aflau pe bărci atunci nu le-a văzut. Deci arhitectul nu a fost în port.

Fabienne Souillard îi aruncă o privire nimicitoare.

— Le Bruchec nu are nicio barcă în port, spuse ea cu răceală, şi astfel nu are vreun cod pentru bariera către parcare. Dacă era în Saint-César, atunci trebuie să-şi fi

parcat una dintre maşini pe aleile din jur. Ai întrebat şi tu pe-acolo?

Barressi dispăru fără să spună un cuvânt.

— Am altceva pentru tine, spuse Souillard. Despre acest pictor german. Posibil să nu conteze deloc.

În acel moment, Tonon intră cu un croasant muşcat în mâna stângă şi un pahar de carton cu cafea în mâna dreaptă.

— Deci, aici te ascunzi, îi spuse el lui Blanc în timp ce o săruta pe Fabienne pe obraz. Este mai plăcut aici decât în camera noastră de burlaci.

Un CD-player portabil, vechi, argintiu atârna de centura pistolului, din care pleca un cablu subţire de căşti până în urechile sale păroase.

— Stimulator cerebral? îl întrebă indignată Fabienne.

Tonon îşi scoase un dop din ureche şi se auzi o muzică seacă ce acoperea zumzetul ventilatoarelor computerelor din cameră. Lui Blanc i se păru că auzise vocea de beţiv a lui Serge Gainsbourg.

— Unul dintre copiii mei îl deţinea la un moment dat. Am uitat care. L-am găsit în timp ce făceam curăţenie.

— Parc-ai fi din anii nouăzeci.

— A fost cel mai bun deceniu al meu.

— Ce ai vrut să-mi spui, Fabienne? întrerupse Blanc discuţia.

Nu era tocmai încântat că partenerul său îşi făcu apariţia abia acum şi se comporta ca şi cum ar fi în concediu.

— A sunat Gérard Paulmier, fostul jurnalist din *La Provence*. A spus că a vorbit din nou cu foştii săi colegi despre vizita domnului Rheinbach. Spune că informaţiile te-ar devasta şi crede că ai vrea să afli mai multe despre asta.

— Un cunoscător de oameni.

— Voi, bărbaţii, sunteţi uşor de citit. Ei bine, în orice caz, acest Rheinbach pare să fi întrebat despre Moréas şi despre implicarea sa în jafurile de maşini asupra turiştilor.

Tonon, care tocmai îşi sorbea cafeaua, se înecă, iar când tuşi, stropi maronii săriră pe birou. Souillard dădu ochii peste cap şi-şi şterse rapid computerul şi iPad-ul cu un şerveţel Kleenex.

— Ce anume voia să ştie domnul Rheinbach?

— La început părea că voia să citească articolele despre seria de jafuri şi despre arestările ce au avut loc după moartea turistei. La acea vreme, erau destul de multe articole despre acest subiect. Chiar şi despre arestarea lui Moréas. Numele său nu a fost menţionat niciodată, s-a vorbit doar despre „suspectul din Caillouteaux”. Dar dacă

ştii povestea, atunci ştii că este vorba de Moréas. Cu toate acestea, după cum s-a dovedit la scurt timp, Rheinbach părea să fi citit deja articolele. De fapt, el a vrut să afle mai multe, aşa cum s-a dovedit ulterior: de exemplu, cine a scris articolele la acea vreme. Se părea că încerca să obţină informaţii care nu erau în ziar în acel moment. Dar jurnaliştii i-au făcut vânt.

Blanc se uită la colegul său. Tonon devenise palid, paharul din carton îi tremura în mână.

— Povestea aceea veche, mormăi el, povestea aceea nenorocită şi veche.

Pentru o clipă, Blanc vru să-l roage pe Tonon să nu se implice în chestiunea asta. Dar apoi reflectă. Marius nu părea încântat să cerceteze vechiul caz.

— Te ocupi tu de asta? o întrebă el pe Fabienne. Încearcă să afli de ce îi pasă unui pictor de puzzle-uri de această chestiune veche şi murdară. De ce se agaţă acest Rheinbach de Moréas. Încerca să-l şantajeze cu chestiunea de atunci? A aflat ceva ce ne-a scăpat nouă din vedere în toţi aceşti ani?

Tonon pufni indignat.

— A încercat Rheinbach să se apere doar pentru că se simţea ameninţat de Moréas? continuă Blanc fără să se descurajeze. Sau îl ameninţa el însuşi pe acest Moréas? Poate că sunt undeva documente care să ateste că dorea

să pună mână pe proprietatea vecină. Poate că una dintre doamnele care a trăit cu Rheinbach doar o perioadă scurtă de timp a căutat să intre într-o legătură cu Moréas într-un fel?

— Moréas pur şi simplu l-a deranjat pe acest artist intimidat în timp ce-şi mâzgălea picturile, mormăi Tonon. Şi apoi s-a informat să vadă cu cine are de-a face. Asta e tot.

— Nu m-am dus niciodată la ziar ca să descopăr chestiuni despre vecinul meu încheiate de ani buni, replică Blanc. E suficient pentru a intensifica ancheta.

— Să o facem discret, ceru Tonon. Foarte discret.

Blanc şi Souillard încuviinţară, deşi amândoi habar nu aveau ce voia colegul lor să ştie într-o manieră atât de discretă în timpul acestei investigaţii.

— Vino să cinăm la mine acasă în seara asta, îl invită Blanc pe Marius când stăteau mai târziu în faţa computerelor învechite din biroul lor.

Tonon părea să fie agitat despre ancheta cu privire la vechile jafuri. „Probabil”, bănuia Blanc, „pentru că a resimţit totul ca pe un reproş: a dat-o-n bară în acel moment şi nu a putut niciodată să-l ţintuiască pe Moréas. Acum, un poliţai parizian şi o tânără lesbiană au venit şi s-

au băgat în toată problema. Dacă ar găsi ceva ce nu găsise el în toţi aceşti ani?”

— Mă duc să aduc nişte lucruri, ca să nu fim nevoiţi să mâncăm din conserve, zise Tonon, încercând să zâmbească.

Nkoulou îşi făcu apariţia.

— Voi doi veţi continua să investigaţi moartea lui Fuligni. Judecătoarea de instrucţie insistă, anunţă el. Aveţi timp până ce raportul de autopsie este redactat. Dacă nu aveţi nimic până atunci, îi voi spune lui *madame* Vialaron-Allègre că cineva de aici a tras o alarmă falsă.

Comandantul trânti uşa în urma lui.

— Se va albi de la furie dacă vei continua aşa, şopti Tonon.

Blanc ridică telefonul.

— Ai numărul medicului legist?

— Apelare rapidă, tasta opt. Vrei să pui presiune pe doctorul Thezan?

— Dimpotrivă: să-şi dedice cât mai mult timp posibil pentru raportul ei.

Dacă Fontaine Thezan fu surprinsă de această solicitare, acest lucru nu se lăsă observat.

— Voi începe autopsia astăzi, anunţă ea. Probabil că nu vom găsi nimic mai mult decât ceea ce ştim deja. Dar pot să trimit mostre de sânge şi de ţesut la laborator în

vederea detectării de droguri şi de alte substanţe asemănătoare. Asta poate dura ceva timp.

— Vă rămân dator cu o cafea, spuse Blanc.

— Beau ceai verde, replică medicul legist şi închise.

Blanc petrecu restul zilei scriind un raport pentru dosar. Tonon dispăru la un moment dat.

— Mă duc să cumpăr ingrediente, anunţă el. Ne vedem diseară. Să spunem ora 20?

Seara devreme, căpitanul închise computerul şi se ridică de pe scaun. Nu mai era nimic de făcut pentru astăzi. Sentiment neobişnuit. Se hotărî să plece acasă, să facă ordine şi să se relaxeze. Telefonul său mobil nu avea semnal în vechea fabrică de ulei, dar putea stabili o conexiune slabă dacă se plimba puţin sub platani. Navigă un pic pe internet, sperând să primească noutăţi de la copiii săi. Pe Facebook primi de fapt o cerere de prietenie de la Fabienne Souillard, pe care a confirmat-o. Alţi trei colegi parizieni dispăruseră deja din lista lui de prieteni care era deja subţire. Iar fiica lui postase ceva: două fotografii de la o petrecere cu nişte oameni pe care nu îi văzuse niciodată. Nimic despre fratele ei. Însă, i-a urat mamei sale multă distracţie în vacanţă în Martinica. Ce făcea Geneviève în Caraibe? Era deja plecată sau voia doar să ia avionul în curând? Era acolo cu noul tip? Îşi

închise din nou nenorocitul de Nokia. Pe malul opus, Serge Douchy huruia prin dreptul casei lui cu tractorul său astmatic şi îl întâmpină cu un semn din cap. Lui Blanc i se părea că fermierul de capre îl batjocorea, dar probabil doar îşi închipuia asta. Îşi ridică şi el mână şi îl salută. „Nu-ţi plânge de milă”, îşi zise.

Un vechi Fiat Marea boţit, model break, viră spre fabrica de ulei. Tonon claxonă şi se chinui să-şi scoată corpul masiv afară din maşină. Purta pantaloni de in de culoare deschisă, o cămaşă havaiană albastră şi galbenă şi îşi ascundea ochii în spatele ochelarilor de soare ultramoderni cu lentile zimţate.

— Ai putea juca în următorul film al lui Dany Boon, îl întâmpină Blanc.

— Pe plan profesional, ar fi o îmbunătăţire, bombăni Marius. Ajută-mă, te rog.

Deschise hayonul.

— Cari cu tine un tun?

— Un grătar.

— Arată de parcă ar trebui aruncat la containerul de deşeuri voluminoase.

— E al tău acum.

Tonon aşează dispozitivul masiv şi ruginit în faţa fabricii de ulei şi apoi luă din Fiat un sac de cărbune, o pungă de

plastic din care picura grăsime, o plasă de vinete şi un sac mic de cartofi.

— Te invit la masă şi tu cari toate lucrurile după tine! se plânse Blanc cu jumătate de gură.

Îi chiorăiau maţele de foame.

— Egoism pur. Nu am încredere în abilităţile tale de bucătar.

În cele din urmă, ca prin minune, Marius scoase o altă sticlă de Ricard dintr-o pungă de plastic pe care erau imprimate cuvintele *Géant Casino*.

— Te relaxezi mai bine cu pastís decât cu yoga.

Blanc scoase afară din casa o masă şi două scaune, târâindu-le, în timp ce colegul său turna cărbunele în grătar şi aprindea focul. Turnară pastís de lăţimea degetului în două pahare de apă, adăugară gheaţă şi apoi apă deasupra. Tonon ridică paharul în cinstea lui Blanc. Blanc mirosi parfumul migdalelor şi luă o înghiţitură, pastísul îi clăti gura. Avea gust de lemn dulce şi alcool şi îi potoli setea. Tonon îşi goli paharul dintr-o singură înghiţitură şi îl umplu din nou.

În următoarea oră, Tonon prăji o duzină de cârnaţi Merguez pe care îi scosese din punga cu grăsime de pe grătar. Împunse o furculiţă în cârnaţii de miel. Grăsimea se scurse la scurt timp din găurile formate de furculiţă şi se evaporă şuierând la contactul cu cărbunele; cârnaţii

Merguez se transformară în beţe tari şi negre. Marius înveli vinetele şi cartofii în folie de aluminiu în care puse şi nişte cimbru şi rozmarin şi îi aruncă pe grătar. Tonon îi spuse lui Blanc că avea doi copii adulţi.

— Băieţii sunt atât de stângişti, încât le este ruşine că tatăl lor este poliţai! repeta mereu râzând.

Nu era deloc clar dacă ţineau legătura. Blanc se gândi la copiii săi şi la faptul că Facebookul era singurul lor cordon ombilical şi decise mai degrabă să nu-i ceară lui Tonon prea multe detalii. Luă înghiţituri mici din paharul său de pastís, în timp ce mirosul de carne şi mirodenii îi dădu o stare de euforie uşoară. Sticla Ricard era deja goală. Deschise o sticlă de vin rozé de la Bernard şi se întrebă cum va conduce colegul său mai târziu când va pleca acasă.

Savurară cârnaţii Merguez picanţi, apoi vinetele, cartofii, o baghetă cu brânză, vinul.

— Nu se dau stele Michelin pentru asta, dar spune-mi, ai mâncat vreodată mai bine la Paris? întrebă Tonon.

— Eşti un artist, recunoscu Blanc şi umplu paharele.

Ar putea improviza cumva un pat de oaspeţi pentru Marius. Vor mai goli încă o sticlă de rozé şi cu siguranţă nu vor mai merge nicăieri în această seară.

Deodată se auzi sunetul de apel din telefonul Nokia care rămase afară. Souillard.

— Fabienne, nu-mi spune că lucrezi şi-acum? exclamă Blanc, simţindu-se uşor cu conştiinţă vinovată.

— De fapt, doar am navigat puţin pe internet la birou, deoarece prietena mea nu e acasă astăzi, a răspuns ea încet. Dar tocmai a apărut o femeie.

— Pe internet?

— Nu, aşteaptă în biroul de alături. O menajeră care a făcut curat în casa şefului ei în această după-amiază. De ani buni, şeful ei îi lăsa mereu banii într-un plic pe masa din bucătărie, dar de data asta nu. Frigiderul a fost decongelat, lipseau unele geamantane. Nu a văzut niciodată aşa ceva cât a lucrat acolo. S-a mirat, dar şi-a făcut treaba în continuare. Mai târziu, a vrut să ia legătura cu şeful ei cel puţin la telefon, acasă la ea, în birou, de pe telefonul ei mobil. Doar mesageria vocală. În seara asta a vorbit cu soţul ei despre asta, iar acesta a convins-o să meargă mai degrabă la jandarmerie şi să dea o declaraţie despre persoana dispărută.

Blanc bănuia ce avea să urmeze.

— Cine este acest şef dispărut? întrebă el, încercând să rupă pâcla alcoolului din capul său.

— Arhitectul Lucien Le Bruchec.

Ultimul SMS

— Trebuie să mergem la jandarmerie. Conduc eu, strigă Blanc către colegul său.

Tonon îşi goli calm paharul de vin.

— Sper că nu o să vedem ceva care să-mi scoată din nou cârnaţii din stomac.

Se aşezară în Espace, dar acesta scoase doar un scheunat când Blanc întoarse cheia în contact.

— Ai uitat să pui benzină? întrebă Tonon.

— Am luat mai mult decât suficient combustibil în seara asta, mârâi Blanc. O să mergem cu rabla ta.

Colegul său îi azvârli cheia, dar aruncă la câţiva metri distanţă de el, astfel încât trebui să bâjbâie pe jos, înjurând în întuneric, până când o găsiră din nou. Blanc se chinui să intre în maşina scundă, se aşeză pe scaunul şoferului şi reglă oglinzile retrovizoare.

— De unde se aprinde lumina?

Dar Marius stătea deja întins pe scaunul pasagerului cu capul lăsat în spate şi sforăia. *Merde*. Pipăi dispozitivele din maşină până găsi întrerupătorul. I se păru că trecuse o jumătate de oră de la apel, când ajunseră în cele din urmă pe strada principală. Conducea pe mijlocul drumului departamental pentru că nu voia să aterizeze în şanţ. Mai târziu, parcă în faţa jandarmeriei şi-l scutură pe Tonon. Abia atunci şi-a dat seama că acesta nici măcar nu

întrebase despre motivul pentru care era necesar să se întoarcă acolo la acea oră.

— Le Bruchec a dispărut! strigă direct în urechea locotenentului. Deschide ochii şi porneşte-ţi creierul!

Îl întâmpină pe brigadierul de serviciu din tura de noapte şi se grăbi să ajungă în biroul lui Souillard, trăgându-l pe adormitul de Tonon ca pe o remorcă.

— Am trimis-o pe menajeră acasă, e târziu deja, i-a salutat ea pe amândoi. *Mon Dieu*, dar ia te uite cum arăţi, Marius!

— Am făcut un grătar, răspunse Blanc.

— Ce facem? Îl dăm în urmărire pe Le Bruchec?

— Nu, nu avem suficiente dovezi pentru asta. Şi durează prea mult pentru a obţine o hotărâre judecătorească. Trimitem notificare de persoană dispărută şi prezentăm descrierea persoanei căutate tuturor secţiilor de jandarmerie şi de poliţie din departament. Şi la secţiile de la frontiera cu Italia, Elveţia şi Spania. Şi în aeroportul din Marsilia şi în marile gări feroviare. Avem o fotografie cu el?

— Există zeci de fotografii pe internet. Voi descărca una şi apoi voi redacta raportul. Eşti sigur că asta e o cale legală?

— Din declaraţia menajerei vom face un anunţ de dispariţie, apoi va arăta oficial, răspunse Blanc. Mergem pe scurtătura canalelor oficiale.

— Nu e de mirare că cei de la Paris te-au luat în şuturi!

— Între timp, vom arunca o privire prin casa lui Le Bruchec.

— Am rugat-o pe menajeră să-şi lase cheia acolo.

— Te voi propune pentru promovare!

— Judecând după cum se uită Nkoulou la tine, orice laudă de-a ta înseamnă sărutul morţii pentru cariera mea. Vrei să-l iei pe Marius cu tine?

Fabienne arătă spre Tonon care aţipise pe un scaun.

— Te deranjează dacă stă acolo?

— Atâta timp cât nu sforăie, poate să rămână.

Blanc dădu din cap recunoscător.

— Nu voi sta mult. Apoi mă voi întoarce şi voi fi şofer de taxi pentru Marius.

Fabienne îşi aţintise din nou privirea în monitor când Blanc ieşi din birou.

Ramurile dansau purtate de mistral. Blanc vedea doar umbre. Freamătul din jurul lui semăna cu zgomotul din centrul unei cascade. Pădurea era plină de demoni. În timp ce se apropia de casa lui Le Bruchec, luminile cu halogen instalate în podea se aprinseră, declanşate de senzori de

mişcare invizibili. Acestea scăldau casa într-o lumină albă. Blanc se gândi la nava spaţială din „Întâlnire de gradul trei”. Deschise uşa de la intrare, apăsă pe comutatorul de lumină şi se plimbă din cameră în cameră. Curat. Ordonat. Prea ordonat. Găsi dormitorul. Un dulap mare prins pe cel mai lung perete, un monument din aluminiu şi oglinzi. Uşile glisante alunecau uşor fără zgomot în timp ce le mişca uşor cu un deget. Rafturi cu tricouri polo frumos împăturite, pantaloni, lenjerie intimă. Unele teancuri de tricouri erau mai puţin înalte decât altele. Un rând de valize în compartimentul inferior, un spaţiu între ele. Noptieră goală. La prima vedere nu exista telefon mobil în casă, nici notebook, nici documente, nici numerar, nici carnet de cecuri, nici ochelari. În bucătărie, uşile unui imens frigider american erau deschise, interiorul era decongelat.

Blanc se duse la garajul de vizavi şi deschise porţile. Văzu Range Roverul, un Porsche, un BMW. Un loc de parcare era gol. Căpitanul îşi scoase telefonul mobil şi o sună pe Fabienne.

— Trimite-mi lista tuturor maşinilor lui Le Bruchec.

Câteva clipe mai târziu ştia că arhitectul luase cea mai mică şi mai discretă maşină din parcul său de maşini, maşina soţiei sale decedate. Un VW Polo. Roşu. Blanc îşi aminti ce declarase fermierul care fusese la groapa de

gunoi în ziua morţii lui Moréas: era parcată acolo o maşină roşie şi mică. Apoi, însă, îşi aminti că acest fermier îl văzuse pe Le Bruchec cum urcase răcnind în Range Rover. „Am băut prea mult vin”, îşi spuse Blanc. După o oră, termină de cercetat casa şi garajul şi porni cu maşina lejer şi lent, de frică să nu ajungă în şanţ.

La jandarmerie, Fabienne îi zâmbi când îl revăzu. Era încă alarmant de vioaie.

— Jumătate din Franţa îl urmăreşte cu atenţie pe Le Bruchec.

— Iar cealaltă jumătate doarme, mârâi Blanc, arătând spre colegul său, care nu se mişcase de pe scaun.

Îi ordonă brigadierului să vină şi cu ajutorul său îl târî pe masivul Tonon, mirosind a pastís, rozé şi sudoare, în Fiat, pe scaunul din faţă de lângă şofer.

— Mergeţi înainte la casa locotenentului Tonon, ordonă Blanc.

Urmări maşina de patrulare până la Saint-César, unde parcară la umbra unuia dintre stâlpii puternici care se ridicau deasupra oraşului şi care propteau viaductul peste acoperişuri la o înălţime absurdă. Casa lui Tonon era îngustă şi părea să fi fost inserată ulterior între două clădiri vecine mai mari: două etaje, o uşă veche, obloane din lemn, tencuială uşoară de o culoare indefinibilă.

— Şandramalei ăsteia i-ar prinde bine o renovare, gâfâi brigadierul în timp ce îl conduceau pe locotenent spre uşă.

Blanc găsi cu greu cheia din buzunarul colegului său şi reuşi să deschidă uşa fără să-i dea drumul braţului acestuia. După alte câteva minute de înjurături, Marius era întins pe pat în uniformă, dar fără pantofi.

— Acum am să-ţi arăt o casă care chiar are nevoie de renovare, îi spuse Blanc brigadierului. Duceţi-mă la Sainte-Françoise-la-Vallée.

Când ajunse în sfârşit în faţa vechii fabrici de ulei şi când văzu luminile roşii ale maşinii de patrulare stingându-se, îşi dori doar să doarmă. În întuneric behăiau nişte animale din turma vecinului său, unul dintre ele lovi cu picioarele o poartă de lemn. Tresări când auzi o voce răguşită de pe malul celălalt al râului Touloubre:

— Data viitoare să aveţi mai multă grijă de blestemaţii de cărbuni! Grătarul încă străluceşte. Bate mistralul pe-aici, *putain*! O scânteie şi toată valea este în flăcări.

— Atunci vom avea capre la grătar! strigă Blanc înapoi.

Nenorocitul de Douchy. Intră înapoi în casă, clătinându-se. Cocoşul lui Douchy îl trezi. Mistralul zguduia unul dintre obloane. Dimineaţa, într-o sâmbătă, în iulie. Ar trebui să doarmă acum până târziu într-un pat mare şi moale. Ar trebuie să inspire parfumul lui Geneviève şi să-i simtă pielea moale sub vârful degetelor. În schimb, se ridică de

pe salteaua de camping care, fiind plasată pe un cadru de fier, era cam la fel de confortabilă precum o canapea dintr-o închisoare preventivă. Un duş rece. O cafea tare. După aceea, celulele creierului său se vor trezi la viaţă, bâlbâindu-se.

Mai târziu se târî în Espace, care porni imediat. Totuşi, Blanc era încă prea obosit pentru a fi uimit de această schimbare de mentalitate a maşinii. După două sau trei curbe, sună telefonul mobil. Viră spre marginea drumului, bâjbâi în buzunare, frână, şi-apoi Nokia lui căzu în spaţiul dintre pedale. Înjură, pescui telefonul dintre pantofi şi nici măcar nu se uită pe ecran pentru a vedea de la cine ratase apelul. Mai târziu. Merse cu maşina la jandarmerie, unde Fabienne îi zâmbi, arăta atât de revigorată de parcă ar fi dormit zece ore. Tonon nu era de găsit pe nicăieri.

— Tocmai am încercat să te sun, îl salută ea.

— Telefonul meu mobil şi-a căpătat independenţa la mine în maşină.

— Le Bruchec a fost găsit.

Blanc se trezi instantaneu.

— Unde? Cine?

— La staţia Péage de pe A7, în afara Lyonului, în jurul orei 3 dimineaţa. S-a întâmplat să fie acolo o patrulă pe motociclete de la *Sécurité routière*. Ofiţerul a observat, VW-ul Polo roşu. Le Bruchec nu părea surprins când

colegul nostru i-a făcut semn să iasă afară din vehicul. Se află în drum spre secţia noastră şi ar trebui să ajungă aici într-o jumătate de oră. Voiam doar să mă asigur că şi tu vei fi în birou până atunci.

— Îmi merge minunat, minţi Blanc. Nkoulou ştie deja despre asta?

— Comandantul abia aşteaptă să afle rezultatul interogării tale.

Să o sune şi pe *madame* Vialaron-Allègre? Se hotărî să nu facă asta. Mai bine să-l interogheze mai întâi pe arhitect. „Să vedem ce-o să iasă din treaba asta.”

— O jumătate de oră este suficient pentru o cafea, exclamă el şi merse la unul dintre barurile din Gadet pentru a se delecta cu al doilea drog din acea zi.

Exact treizeci şi şase de minute mai târziu, stătea în faţa lui Le Bruchec. Arhitectul era palid şi nebărbierit şi părea cu zece ani mai în vârstă faţă de ultima lor întâlnire. Blanc adusese trei căni de cafea de la bar şi una dintre ele i-o dădu arhitectului. A doua i-o servi lui Fabienne care redacta procesul-verbal. A treia ceaşcă o luase pentru Marius, dar acesta nu apăruse încă. Aşa că dădu el pe gât minunatul amestec amar.

— Cu siguranţă aţi făcut lucruri mai inteligente în viaţă decât să vă treziţi taman acum să vă faceţi dispărut, începu Blanc.

— Aţi observat bine. Ar trebui să raportaţi la poliţie, replică Le Bruchec.

Cafeaua părea deja să funcţioneze pentru el.

— Unde aţi vrut de fapt să plecaţi? În străinătate?

— Prostii. Spre Paris. Am prieteni acolo din facultate. Voiam doar să... – căută cuvântul potrivit – să-mi trag răsuflarea. Să-mi limpezesc mintea. Doar nu e interzis aşa ceva.

— Desigur că nu. Dar dumneavoastră trebuie să fi ştiut că acest gen de plecare ne va alarma: aţi dispărut pur şi simplu fără să-i spuneţi un cuvânt, nici măcar menajerei dumneavoastră.

— Am vrut să am linişte.

— Monsieur Le Bruchec, să ne întoarcem la duminica în care l-aţi întâlnit pe Charles Moréas la groapa de gunoi.

Arhitectul oftă.

— Asta e ca la dentist.

— Dentistul nu vă poate aresta, spuse Blanc cu blândeţe. Aşadar: susţineţi că l-aţi întâlnit pe Moréas acolo în jurul orei 15 şi că aţi schimbat doar câteva cuvinte cu el. După un sfert de oră aţi părăsit groapa de gunoi, iar Moréas era încă acolo.

— Pot dovedi asta, zise Le Bruchec pe un ton mai degrabă resemnat decât încrezător.

— Ultima dată aţi declarat că nu există niciun martor pentru afirmaţia dumneavoastră.

— Ultima dată nu ştiaţi nimic despre viaţa mea privată. *Madame* Fuligni era cu mine. M-a sunat în timp ce eram încă la groapa de gunoi. Soţul ei plecase cu maşina la barca lui cu vele. Ne-am dat întâlnire la ora 15:30.

Blanc mâzgăli o notă pe o bucată de hârtie şi o împinse către Souillard: „*Verifică datele telefonului mobil ale lui Le B. şi M.F. Conversaţia de duminică, în jurul orei 15:15?*" Colega lui dădu din cap şi se întoarse spre computer.

— Cât timp a rămas *madame* Fuligni cu dumneavoastră?

— Până cu puţine minute înainte de ora 20. Voia mereu să fie înapoi la timp pentru ştiri. În cazul în care soţul ei se-ntorcea.

Căpitanul închise ochii. Simţea cum îi zvâcneau tâmplele, stomacul îi ardea de la cantitatea mare de cafea băută şi se simţea totuşi încă obosit.

— Acesta este mistralul, spuse Le Bruchec cu o notă de bucurie răutăcioasă în voce. E la fel ca vinul: unii oameni îl suportă, în timp ce alţii se capătă cu o durere de cap.

Blanc îşi adună gândurile. O să verifice povestea arhitectului. Dacă e adevărat, ar avea un alibi până la ora 20 pentru ziua de duminică. Poate că asta va fi suficient pentru a-l scoate de pe lista suspecţilor. Cu siguranţă va fi

suficient ca să fie eliberat. Niciun judecător nu va emite un mandat de arestare după aceea, iar *madame* Vialaron-Allègre i-ar scoate ochii chiar şi dacă ar sugera aşa ceva. Privind cel de-al doilea deces, nu au făcut oricum niciun pas înainte: nimic nou în cazul lui Pascal Fuligni.

— Puteţi pleca. Vă rog să scuzaţi neplăcerile, spuse el istovit. Cu toate acestea, am fi recunoscători dacă data viitoare ne-aţi informa despre viitoarele dumneavoastră călătorii, atât timp cât acest caz nu a fost încă soluţionat. Este posibil să avem nevoie de mai multe dovezi de la dumneavoastră, în calitate de martor. S-ar putea să fiţi ultima persoană pe care Charles Moréas a văzut-o în viaţă. Înainte de criminalul său.

Căpitanul se gândi pentru o clipă să-i ordone unui brigadier să-l ducă la casa lui Fuligni cu maşina. Dar apoi decise că era suficient de în formă pentru a sta el însuşi la volan. Luă Espace-ul pentru că nu voia să meargă la o femeie care tocmai devenise văduvă în Mégane-ul albastru al jandarmeriei. Interogatoriul avea să fie suficient de dificil.

Când ajunse cu maşina în faţa casei, văzu cum cineva parcă un taxi. Şoferul ridica o valiză veche şi o pungă de plastic albastră de la Ikea pentru a le pune în portbagaj. Nastasia Constantinescu stătea lângă maşină, îmbrăcată

cu o bluză subţire şi o fustă scurtă din piele neagră. Ochelarii ei mari de soare ascundeau parţial faptul că plânsese.

— Părăsiţi casa, *mademoiselle*?

Încercă să schiţeze un zâmbet.

— Acum că Pascal..., că *monsieur* Fuligni nu mai e printre noi, nimeni nu ştie ce se va întâmpla cu compania. În orice caz, *madame* nu mai are nevoie de mine. Mă duc la sora mea din Toulon.

Blanc îşi notă numele şi adresa. Nu credea că tânăra românică are vreo legătură cu cele două decese, dar mai bine să fie sigur.

— *Au revoir*, spuse el, făcându-i semn de rămas-bun cu mâna.

Uşa era deschisă. Bătu şi intră. În casă o întâlni pe Miette Fuligni într-o bucătărie mare; ea stătea la o masă de stejar deschisă la culoare. Dintr-un bol se ridicau aburii unei *café au lait*, iar într-un alt bol se aflau iaurt şi cireşe care fuseseră amestecate înainte. Fructele trasaseră dungi roşii prin cremă, arătau ca nişte pete de sânge. *Madame* Fuligni purta pantaloni de in de culoare albastru deschis şi sandale din piele; unghiile de la picioare erau vopsite în roşu. Cei doi nasturi din partea superioară a scurtei bluzei albe erau deschişi, dezvăluind curba sânilor ei perfect

formaţi. „Bun chirurg estetician”, se gândi Blanc privind afară.

Salută cu o aplecare a capului.

— Regret că trebuie să vă pun câteva întrebări delicate, începu el.

— Sunteţi rafinat în exprimarea de modă veche, *mon inspecteur*. Lucien m-a avertizat totuşi în privinţa asta.

Arătă spre un iPhone de pe masă.

— Tocmai m-a sunat, mi-a zis că a fost musafirul dumneavoastră.

Blanc îşi drese glasul.

— Asta mă scuteşte de explicaţii plictisitoare, mormăi el.

În acelaşi timp, era supărat pe el însuşi. Cei doi avuseseră timp să convină asupra unei poveşti.

— Aţi fost duminica trecută la *monsieur* Le Bruchec?

— Sper că standardele dumneavoastră morale nu sunt la fel de demodate ca modul de exprimare.

— La ce oră?

Ea ridică din umeri.

— După-amiază, zise ea gândindu-se la asta. Lucien a spus că se va întoarce pe la trei şi jumătate. Deci atunci trebuie să fi fost. Am stat cu el până cu puţin înainte de ştiri. Aşa ne-a fost înţelegerea.

Nu părea a se simţi deloc jenată.

— Aţi stat cu *monsieur* Le Bruchec şi joi seara? Şi vineri dimineaţă?

— Vrei să ştii dacă am fost alături de amantul meu când a murit soţul meu?

— Asta ar simplifica unele lucruri.

— Nu. Eram singură. L-am sunat pe Lucien joi în jurul prânzului. Dar nu avea timp. Trebuia să termine o comandă, mi-a spus el. Aşa că am jucat tenis la club şi apoi am stat acasă în faţa televizorului.

Blanc se forţă să-şi ignore durerea de cap. Dacă Lucien Le Bruchec şi Miette Fuligni ar fi planificat împreună să-l lichideze pe Pascal Fuligni, atunci aceasta ar fi fost ocazia ideală de a născoci un alibi: *madame* Fuligni, care ştia deja că poliţaiul fusese informat despre afacerea lor, ar fi trebuit doar să pretindă că a petrecut timpul în cauză cu amantul ei. Astfel ar fi avut fiecare un alibi pentru celălalt. Cum să contracarezi asta? Într-adevăr, niciunul dintre ei nu a avut un martor pentru ceea ce făcuseră împreună de joi seara până vineri dimineaţă. Ceea ce, paradoxal, ar putea fi un indiciu că niciunul dintre ei nu avea nimic de ascuns. Aşadar, să fi fost un accident la urma urmei? Sau un alt făptaş complet diferit s-a amestecat aici? I se făcu rău.

— Doriţi o *café au lait*, *mon inspecteur*? Sau mai degrabă un pastís?

Miette îl privi puţin îngrijorată, puţin în batjocură. Chiar şi în acel moment ea era încă o femeie seducătoare.

— Cafeaua mi-ar provoca un infarct miocardic, iar pastísul un infarct cerebral, răspunse el. Dar vă mulţumesc oricum pentru ofertă.

— *Inspecteur!* strigă după el când ajunse la uşă. Când va fi eliberat corpul soţului meu de către cei de la medicina legală?

— De ce vreţi să ştiţi asta?

— Ca să pregătesc înmormântarea.

— *Pardon*, se bâlbâi el, jenat brusc. Voi întreba şi voi solicita să se încheie examinările cât mai curând posibil.

Este uimitor cât de uşor este să minţi când capul îţi bubuie şi vrei doar puţin aer curat. În acel moment cineva îl sună pe mobil.

— *C'est moi*[43], auzi vocea lui Fabienne Souillard. Am aflat repede misterul despre apelul pe mobil: duminică a fost efectuat un apel de pe telefonul mobil al lui *madame* Fuligni către numărul lui Le Bruchec, la ora 15:11, durata: un minut şi jumătate. Acest lucru sporeşte credibilitatea lui Le Bruchec.

— Din păcate.

— Nici următoarea veste nu te va bucura: niciuna din maşinile arhitectului nu a fost văzută vineri în Saint-César.

[43] Sunt eu (în orig., în fr.) (n.t.).

Cea mai mare parcare din apropierea portului, care poate fi folosită de oricine, se află în faţa *Office du Tourisme*, o biserică veche transformată. Au o cameră video acolo. Pe înregistrările de joi seară până vineri dimineaţă nu apare niciuna dintre maşinile care ne interesează.

— Imaginile de la o singură cameră nu sunt o dovadă. Ar fi putut parca în altă parte fără ca cineva să observe. Iar un arhitect, în special, va acorda atenţie unor detalii precum camerele de supraveghere montate pe clădiri. Nu şi-ar fi parcat niciodată maşina acolo.

— Totuşi, nu avem nimic care să atace declaraţia lui Le Bruchec, dimpotrivă. Dovezile sunt mai degrabă de partea lui.

— Nu poţi fi întotdeauna norocos.

— Nu credeţi că soţul meu a fost victima unui accident, nu-i aşa? îl întrebă Miette Fuligni când Blanc încheiase conversaţia.

Ea stătea în prag. Căpitanul, aflat deja la doi paşi afară, simţi că mistralul trăgea de jacheta lui.

— Nu exclud nimic, *madame*, răspunse el precaut.

— Soţul meu nu avea duşmani. Chiar şi eu l-am iubit, în ciuda căsătoriei noastre... dificile.

Părea brusc epuizată, ca o actriţă care fusese pe scenă prea mult timp.

Blanc făcu încă un pas mai aproape.

— Soţul dumneavoastră nu se simţea ameninţat?

— Deloc. Acest Moréas îl enerva. Şi era teribil de furios pe dumneavoastră după ce l-aţi acuzat mai mult sau mai puţin că îl ucisese pe individ la groapa de gunoi.

Blanc încercă să o contrazică, însă ea îl opri cu un gest.

— Pascal a fost întotdeauna aşa: irascibil şi nedrept. Dar totdeauna uita de ranchiună foarte repede.

— Vi s-a părut ceva neobişnuit în zilele dinaintea morţii sale?

— Ce înseamnă *neobişnuit* pentru dumneavoastră? Că Pascal îi spunea pe faţă vorbe dulci stricatei lui din România în casa noastră şi că trebuia să mă şi uit la spectacol? Aşa au decurs lucrurile timp de câteva săptămâni.

— Soţul dumneavoastră era agitat? Neliniştit? De exemplu, petrecea mai mult timp pe barca sa cu pânze decât de obicei? A stat departe de casă mai mult decât de obicei?

— Rutina sa zilnică a fost aceeaşi ca întotdeauna. Foarte previzibilă.

Blanc îşi aminti că Miette Fuligni punea capăt întotdeauna întâlnirii cu Le Bruchec în aşa fel încât să fie acasă la timp pentru ştirile de seară. O viaţă de familie regulată, într-o anumită măsură.

— A primit dumneavoastră vreun vizitator neobişnuit în ultima vreme?

Ea clătină din cap.

— Prietenii obişnuiţi. Lafont. Câţiva navigatori. Antreprenori constructori.

— Obiecte neobişnuite trimise prin poştă? Vreun pachet? Vreo scrisoare?

— Cine mai scrie scrisori astăzi? Nu, cel puţin nu ştiu nimic despre asta.

Căpitanului îi trecu prin minte priveliştea din port după ce îl chestionase pe Fuligni pentru prima dată: antreprenorul în construcţii vorbise cu cineva pe mobil. Însă echipa de la criminalistică nu găsise vineri nicăieri telefonul mobil. Posibil să fi căzut peste bord cu el şi acum se afla undeva pe fundul noroios al lagunei Étang de Berre.

— Telefonul mobil al soţului dumneavoastră este aici? întrebă el la noroc.

— Poate, spuse Miette Fuligni într-o doară. Pascal îl uita mereu. Îi spun de fiecare dată că...

Se opri, dându-şi seama că nu va mai putea vorbi vreodată cu soţul ei.

— Mă voi uita pe noptieră, şopti ea şi dispăru în interiorul casei.

După câteva clipe, se-ntoarse cu un iPhone în mână.

— E al lui, afirmă ea.

Blanc îi luă iPhone-ul din mână. Era blocat.

— Cunoaşteţi din întâmplare codul?

— 0308, răspunse ea. Ziua nunţii noastre.

Ea se clătină deodată.

Blanc văzu cum îi curgeau lacrimile.

— M-aţi ajutat enorm, *madame*, spuse el repede.

Fu inundat de un val de afecţiune, ceea ce îl surprinse de-a dreptul. Afecţiune pentru această femeie care, în felul ei, a luptat în tăcere şi curaj împotriva bătrâneţii, împotriva umilinţei, împotriva singurătăţii şi acum împotriva durerii.

— Totul va fi clarificat, spuse el, referindu-se la moartea soţului ei, precum şi la reproşurile nerostite aduse amantului ei.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Încercă să zâmbească şi-i făcu semn cu mâna înainte de a închide uşa.

Blanc plecă de-acolo fără să se uite în oglinda retrovizoare. Nu putea, însă, să reziste de nerăbdare până la secţia de jandarmerie; parcă după câţiva metri pe marginea drumului şi scoase telefonul mobil al lui Fuligni. Codul era corect. Se uită prin lista apelurilor primite, dar numerele nu însemnau nimic pentru el. Ar trebui ca Marius să se ocupe de asta. Sau Fabienne, aşa ar fi mai rapid.

Mesajele SMS: o întâlnire, aparent cu un consilier bancar. O adresă la care un anume Luca trebuia să ducă un încărcător frontal. O comandă pentru o grilă de fier forjat de trei metri lungime şi un metru şaizeci înălţime. Trei sau patru mesaje vulgare către o doamnă pe care Fuligni o numea *ma chatte*[44], un termen de alintare în spatele căruia aproape sigur nu se ascundea *madame* Fuligni. Şi un ultim SMS, trimis joi după-amiază, la ora 16:25, câteva rânduri către Marcel Lafont: *Totul va ieşi la lumină. Va curge sânge până ce tot portul va fi inundat.*

Blanc se uită multă vreme afară, prin parbriz. Primarul din Caillouteaux. Vântul rupea ramurile pinilor cu o forţă constantă, astfel încât părea că vârfurile copacilor dansau înainte şi înapoi într-un balet absurd. Vechiul prieten. Aerul era atât de limpede, încât fiecare culoare – maroniul taluzului, griul asfaltului, roşul macilor – strălucea de parcă era acoperită cu vopsea transparentă. E omul care fusese în laguna Étang de Berre la ora morţii lui Fuligni, aşa cum spunea el, ascunzându-se pe malul opus. Un corb zbură dintr-un stejar schilodit, bătu din aripi cu furie împotriva mistralului şi se prăbuşi înapoi în desiş.

Porni motorul şi lăsă Espace-ul să se deplaseze agale. Avea nevoie de timp pentru a-şi planifica următorii paşi.

---

[44] Pisicuţa mea (în orig., în fr.) (n.t.).

La secţia de jandarmerie o salută pe Fabienne Souillard cu o aplecare uşoară a capului. La Paris, chiar şi la sfârşit de săptămână, se simţea ca şi cum toţi colegii săi îşi ştiau locul şi poziţia. Acum era singur alături de un brigadier adormit la poartă şi de tânăra colegă.

— Trebuie să dau două telefoane, îi explică ei, zâmbind cu scuze. Apoi am o poveste pentru tine.

Închise uşa biroului său şi se uită fix la telefon. Pe cine să sune mai întâi? Pe judecătoarea de instrucţie, apoi pe şeful lui. Ar trebui să menţioneze ultimul SMS de pe iPhone-ul lui Fuligni? Se lupta cu el însuşi. Asta era o pistă. Dar avea deja atât de multe probleme, ca şi când ar fi avut plumb în pantofi, încât nu mai voia să se ia la harţă şi cu primarul. Mai întâi trebuie să afle mai multe. Discret.

Formă numărul judecătoarei de instrucţie. Răspunse un bărbat. „Weekend”, gândi Blanc, „*merde*”. Era secretarul de stat. Se prezentă şi întrebă dacă se poate vorbi cu *madame* Vialaron-Allègre.

— O sunaţi pe soţia mea sâmbătă la amiază?

Vocea nazală era la fel de indignată, pe cât era de batjocoritoare.

— Este vorba despre cazul pe care îl investigăm.

— Spuneţi.

Gândurile lui Blanc se repezeau în toate direcţiile. E ceva confidenţial. Dar dacă ar refuza să vorbească, cel mai

probabil ar fi mutat în Lorena în curând. Relată cât de succint posibil despre cele două decese şi despre arhitectul care dispăruse şi reapăruse în staţia Péage.

— Situaţia pare confuză. Vă descurcaţi?

Vialaron-Allègre părea că ar cunoaşte deja răspunsul, dar nu ar vrea să-l audă.

Blanc simţi cum îi accelerează pulsul. „Nu te lăsa provocat!”

— Trebuie să discut următorii paşi cu *Madame le Juge*. L-am percheziţionat pe Le Bruchec, l-am reţinut la secţie, apoi l-am eliberat. Nu am vrut ca doamna judecător să afle aceste lucruri abia luni. Eventual din ziar.

Tăcere la celălalt capăt al liniei.

— Aveţi dreptate, spuse din nou secretarul de stat, chiar dacă din vocea acestuia reieşea că ar fi preferat să spună contrariul. Soţia mea va veni imediat la telefon.

Blanc se simţi relaxat când auzi vocea judecătoarei de instrucţie. Absurd. Rămase cu ochii-n patru şi relată pentru a doua oară faptele dezvăluite în ultimele ore.

— Nu avem destule dovezi pentru a-l aresta pe *monsieur* Le Bruchec, spuse ea cu certitudine.

— Nu.

— A fost corect că l-aţi dat în urmărire. Dar a fost la fel de bine că l-aţi eliberat pe Lucien repede.

— Mai există şi alte piste pe care le urmăresc.

— La sfârşit de săptămână?

— Din păcate.

— Sunaţi-mă când aveţi ceva nou.

Urmă o pauză scurtă.

— Şi vă mulţumesc că m-aţi ţinut la curent chiar şi într-o zi de sâmbătă.

Blanc închise telefonul şi privi pe fereastră. „Putea să iasă rău treaba asta”, gândi el, „mult mai rău”.

Era uşor euforic şi, prin urmare, mai puţin atent decât de obicei, în timp ce tasta al doilea număr. Nkoulou. Blanc vru să dea un raport scurt de tip militar, luă o gură de aer, auzi vocea de la capătul celălalt şi nu fu în stare să rostească niciun cuvânt când o femeie întrebă: „*Allô?* ”. O voce tânără. Un accent pe care Blanc nu reuşi să-l clasifice, cuvinte estompate, de parcă cineva ar vorbi cu o limbă grea. Alcool, droguri, un handicap?

— Cine e la telefon? întrebă ea indignată. *Putain*, e sâmbătă!

— Căpitanul Blanc la telefon. Este acesta numărul comandantului Nkoulou?

Blanc simţea că e un idiot mare de tot.

Se auzi un pocnet, de parcă cineva ar arunca telefonul.

— Hei, Nicolas! se auzi comandatul, ca şi cum vorbea de la mare distanţă.

Destul de vulgar. Blanc se gândi la vorbăria colegilor săi despre viaţa privată inexistentă a lui Nkoulou şi la pariul în care fusese implicat, aşa cum cerea datoria, încă din a doua zi în jandarmeria din Gadet. „Se pare că am o şansă”, îşi spuse. Şi în acelaşi timp nu putea face nicio legătură de vreun fel între superiorul său excesiv de corect şi această femeie nepoliticoasă.

— Nkoulou.

Părea un pic fără suflare, ca şi cum ar tremura. Poate simţea frică. Poate furie.

Pentru a treia oară, Blanc povesti despre dispariţia şi reapariţia lui Le Bruchec.

— Şi mă sunaţi pentru motivul ăsta de rahat?

Blanc ţinu receptorul departe de ureche. Nu se gândise că şeful ar putea să urle aşa.

— Omul îşi dezgheaţă frigiderul şi dumneavoastră îl daţi în urmărire în toată Franţa?

— Nu a fost vorba de o urmărire, ci...

— Cum numiţi dumneavoastră această acţiune mă interesează la fel de mult ca produsul intestinului meu gros! Fără un motiv întemeiat aţi oprit pe autostradă un cetăţean respectat ca pe un jefuitor de bancă fugar! L-au cărat 280 de kilometri noaptea într-o maşină de patrulare şi l-au pus într-o cameră de interogare! Ca apoi să-i dea

drumul după cinci minute? *Pardon*, oare a fost totul doar o neînţelegere?

— Ar fi trebuit să nu fac nimic după ce am aflat despre dispariţia lui Le Bruchec?

— Nu ar fi trebuit să mergeţi cu plugul prin Franţa ca armata germană! Se poate opera mai elegant. Ce facem dacă domnul Le Bruchec face plângere împotriva noastră?

„Face plângere la secretarul de stat Vialaron-Allègre, probabil”, se gândi Blanc resemnat. „Nu ar înţelege niciodată Midi-ul.”

— Mă voi ocupa de asta.

O propoziţie cu care promise totul fără să fie nevoie să se ţină de cuvânt în nicio privinţă. Blanc nu avea chef să se scuze faţă de Le Bruchec. Nu-l scosese încă de pe cârlig.

— Nu-mi stricaţi weekendul, *mon capitaine*, ca am să vă stric fiecare nenorocit de weekend din următorii douăzeci de ani de serviciu!

Se auzi un pocnet uscat, Nkoulou trimisese apelul în nirvana. Blanc ascultă tonul de apel, apoi lăsă receptorul în furcă atât de atent, de parcă ar fi conţinut nitroglicerină. Se întrebă dacă accesul de furie al şefului său are de-a face doar cu progresul mediocru al anchetei. Sau cu faptul că s-a întâmplat să discute cu o femeie cu care nu ar fi trebuit niciodată să vorbească.

— Arăţi de parcă ai fi mâncat mâncare chinezească, îl salută Fabienne când intră în biroul ei.

— Ai tură de weekend? mormăi el.

— Ore suplimentare voluntare. Imediat mă voi cocoţa pe motocicleta mea Ducati.

— Poate a ta pasăre a tunetului să mai aştepte încă cinci minute?

Blanc scoase telefonul mobil al răposatului Fuligni şi îi arătă colegei lui ultimul SMS al antreprenorului de construcţii.

— Poezia lui nu este la fel de convingătoare precum arhitectura sa, şopti ea. *Va curge sânge până ce tot portul va fi inundat*. Are vreo legătură asta cu locul de acostare pentru barca lui sau pentru barca lui Moréas?

— Dar ce nu ar trebui să iasă la lumină? Şi de ce trimite acest SMS către Lafont?

— Nu ştim ce înseamnă acest mesaj. Şi nu ştim dacă are vreo legătură cu moartea lui Fuligni. Este foarte posibil să fi fost un accident, să nu uiţi asta.

— Ai primit vreodată un SMS în care să scrie că sângele se va revărsa în tot portul? Şi nu este o întâmplare ciudată faptul că, ceva mai târziu, expeditorul acestor rânduri plutea mort în apa unui port?

— Nkoulou ştie deja despre asta?

— Şeful nu vrea să fie deranjat. Are o întâlnire.

Ea îi aruncă o privire nimicitoare, motiv pentru care el îşi ridică mâinile în semn de scuze şi explică în câteva cuvinte că avea undă verde de la comandant ca să avanseze.

— Vom păstră telefonul mobil al lui Fuligni ca dovadă, conchise el. Vom pune SMS-ul la dosar. În afară de noi doi, nimeni nu ştie asta încă.

— Asta înseamnă că dacă Nkoulou te va freca la melodie, o păţesc şi eu odată cu tine?

— Este atât de reconfortant gândul că nu trebuie să merg singur în Lorena.

Souillard râse.

— Cu Ducati-ul meu ajung în Metz înaintea maşinii de familie! strigă ea, întinzându-şi mâna spre cască. Ne vedem luni. Distrează-te cu dosarul tău secret.

După ce-şi termină treaba, Blanc se urcă la volanul Espace-ului şi conduse fără ţintă prin împrejurimi. Alături, pe un drum departamental, se ridicau cu o demnitate sfidătoare ruinele unei case ţărăneşti odinioară splendide. Pereţii galbeni de piatră erau acoperiţi de viţă sălbatică, printre grinzile înnegrite şi despicate ale şarpantei acoperişului se forţau să intre crengile unui stejar precum degetele unui prizonier dintr-o temniţă. La Radio Nostalgie

se dădea un cântec de la Bee Gees şi apoi *Joe Le Taxi*. Înăbuşi vocea de Lolită a Vanessei Paradis închizând radioul. Lăsă fereastră jos, dar mistralul sufla atât de glacial, încât îl dureau urechile. Parcă la umbra în formă de sabie a unui chiparos şi privi albastrul grandios de deasupra lui. Lumină. Vânt. Ţinutul pictorilor. Chiar şi un van Gogh şi-ar pierde minţile aici, d-apăi un poliţai? Blanc îşi dădu seama că se temea că weekendul nu-i va aduce nimic.

Nu avea de gând să facă glume cu copiii săi în seara asta şi să planifice o excursie duminicală. Nu va lua masa cu prietenii. Nu avea de gând să se scufunde în pat lângă o femeie. *Merde*, nici măcar nu s-ar uita la un film prost pentru că nu avea televizor în ruina sa şi probabil că nu ar prinde niciun semnal dacă ar fi avut unul. Casă dărăpănată. Casa lui s-ar transforma în cele din urmă într-o grămadă de pietre, dacă ar înceta să mai lucreze la ea precum lucrase înainte. Şi mai erau de făcut mult mai multe. „Mai bine aşa decât să stai într-un monovolum şubred şi să te holbezi prin parbriz.”

Blanc continuă să ţină curba de-a lungul drumului până ce ajunse la un sens giratoriu ale cărui indicatoare îi arătau drumul spre Salon. După zece minute ajunse la o periferie care era despicată precum un zid de o şosea folosită pentru circulaţie rapidă. Un supermarket gigantic.

Traficanţi auto de ambele părţi. Şi într-o fundătură sărăcăcioasă de lângă autostradă: *Bernard Philibert – Matériaux et Bricolage*, o clădire verde-galben-albă cu o gamă largă de pietre, gresie şi saci de beton lângă parcare.

— „*Voilà*”, mormăi el, „weekendul meu este salvat”.

Blanc se opri în faţa magazinului de bricolaj, înşfăcă un cărucior de cumpărături, îl împinse printre culoare şi puse în el lucruri alese aproape la întâmplare. O bormaşină care arăta la fel de malefic precum o mitralieră. Un ciocan cu care ai fi putut răpune un bou. Şurubelniţe care arătau ca nişte lănci. Un cleşte lung cât un antebraţ. Glazură pentru lemn sau lac pentru lemn? Pur şi simplu cără ambele găleţi de tablă de zece litri în maşină. Bidinele de toate dimensiunile. Folii de plastic. Un sac prăfuit de mortar. Mistrii. Blanc nu renovase niciodată o cameră în viaţa sa. Femeia grasă de la casa de marcat, care nu mai era tocmai tânără şi care vorbea atât de încrezătoare cu meşteri murdari de vopsea şi cu pensionari duri, ca şi cum ar fi construit singură deja o duzină de case (ceea ce probabil era şi adevărat), se uită la cumpărăturile sale debordante ca şi cum ar fi fost o câştigătoare a Turului Franţei şi avea în faţa sa bicicleta ultra-uşoară de curse a unui ciclist amator care dă ture după serviciu.

— Nu aţi uitat nimic, *monsieur*?

Îmbufnat, apucă un metru pliant de pe un raft de lângă casa de marcat şi îl puse deasupra. Plăti cu un cec de la banca sa din Paris. Trebuia să schimbe sucursala. Ar trebui să facă asta în timpul săptămânii. Cândva. *Merde*.

Când se-ntorsese în Sainte-Françoise-la-Vallée, îşi depozită prada în bucătărie. Oare să lustruiască podeaua? Să cureţe şi să vopsească pereţii? Tavanul? Ce poţi face oare cu un tavan vechi de lemn? Sau mai degrabă să reparare ramele ferestrelor? Să verifice cablurile electrice? Se simţi epuizat, umilit, învins. Până la urmă simţi ameninţarea unui weekend plictisitor.

Deodată auzi sunetul unui motor de maşină. Ieşi pe uşă şi clipi. Vechiul Peugeot 504 albastru se opri în faţa casei sale şi Bruno Micheletti coborî geamul lateral.

— Hei, vecine! strigă el. Ce-ai spune dacă ai lua cina cu noi poimâine seară?

Blanc se bucură instant precum un copil.

— Ce să aduc?

— Să n-aduci vin! răspunse Micheletti râzând şi acceleră.

Mai târziu, Blanc stătea întins în pat şi se gândea. Primarul Lafont. Vechiul prieten al lui Fuligni. Omul care se aflase în apropiere de el în dimineaţa morţii sale. Ce ar trebui să însemne acest SMS? Un avertisment? O

ameninţare? Şi această frază despre portul inundat? A fost doar metafora eşuată a unui scriitor neexperimentat? Sau chiar are ceva de-a face cu portul Saint-César? Portul, însă, nu aparţinea deloc comunităţii lui Lafont. Toate acestea l-au adus oare cu un pas mai departe în ancheta cazului Moréas? Nu. Acestea au fost totuşi cele mai importante investigaţii. Iar Nkoulou îl avea deja în vizor. Dacă ar face o treabă de mântuială, familia Micheletti nu ar mai avea şansa de a-şi invita noul vecin.

A doua zi dimineaţă, telefonul mobil îl trezi dintr-un somn profund. Era duminică, dar uitase să-şi dezactiveze alarma. Apăsă pe ecranul tactil până când melodia încetă şi observă că ieri primise un SMS, atunci când făcea cumpărături ca un maniac la magazinul de bricolaj. Era de la Fabienne: *Scuze că te deranjez. Am avut o stare de nelinişte şi, drept urmare, m-am agăţat de vechile cazuri de jaf, după cum s-a discutat. Ştiu numele turistei moarte. Ar trebui să vorbim. Mâine?*

O turistă moartă şi o maşină roşie

Espace-u nu porni. Blanc deschise capota şi se uită la desişul de metal, cabluri şi furtunuri de cauciuc. Ieri cumpărase instrumente care ar fi putut fi folosite pentru a

construi o fortăreaţă, dar niciunul dintre ele nu era suficient de uşor de mânuit pentru a fi introdus în acest spaţiu misterios. Să nu mai vorbim de faptul că nici nu ştia unde să meşterească. Auzi deodată motorul unui vehicul vuind din stradă şi îi mulţumi lui Dumnezeu pentru această coincidenţă. Alergă, învârtind ciocanul grotesc de mare, pe drumul departamental şi se opri gesticulând sălbatic în faţa vechiului Alpine albastru care frână cu pneurile scârţâind la câţiva centimetri de tibia sa.

— Aţi schimbat partea? gâfâi Jean-François Riou. De la poliţist la ucigaş cu ciocanul? Sau vreţi să vă sinucideţi? Atunci mai degrabă aruncaţi-vă în faţa trenului decât în faţa maşinii mele de epocă!

Blanc inspiră mirosul de ulei fierbinte şi de benzină pe care-l emitea maşina sport.

— Încercam doar să imit faptele dumneavoastră eroice, mărturisi el.

— Aveţi de gând să reparaţi un Renault Espace?

Riou râse de parcă ar fi fost cea mai bună glumă pe care o auzise în ultimii ani.

În timp ce vecinul său se scufunda în măruntaiele monovolumului, Blanc se uită la maşina Alpine cu o anumită invidie, deşi această mică meschinărie îl făcu să se ruşineze.

— Aveţi un hobby extravagant, observă el.

Riou ridică privirea, încuviinţă din cap şi zâmbi jenat.

— În fiecare duminică dimineaţă mă duc să fac o mică plimbare cu maşina asta uzată. Astfel nu-i stau soţiei în cale cât timp găteşte prânzul.

— O oră mergeţi cu maşina, apoi lucraţi încă una cu şurubelniţa.

— O, nu, zise vecinul cu adevărat revoltat. Acele maşini vechi sunt mult mai fiabile decât computerele pe roţi care vă sunt impuse astăzi. Şi, de fapt, sunt destul de ieftine. Cel puţin mai ieftine decât maşinile care se conduc pe-aici.

Blanc era pe cale să răspundă cu nişte cuvinte pretenţioase care să-l facă să tacă pe Riou, când îi apăru în minte Range Roverul lui Le Bruchec. Şi Audi-ul Q7 al lui Lafont.

— Alpine-ul este mai ieftin decât aceste vehicule noi de teren imense?

— *Bien sûr*[45]. Monştrii cu patru roţi pot costa cu uşurinţă o sută de mii de euro dacă le mai pui şi câteva accesorii. În toate privinţele, îţi devastează portofelul mai mult decât un Alpine bine îngrijit. Şi atunci trebuie întotdeauna să-ţi mai cumperi o maşină mai mică. Pentru că nu te încadrezi cu ele în parcările din Marsilia sau din Aix-en-Provence. Trebuie să ai un şef care să îţi scrie un cec de salariu foarte generos. Sau să tranzacţionezi cocaină în Marsilia.

[45] Bineînţeles (în orig., în fr.) (n.t.).

Blanc nu mai spuse nimic, dar se uită peste umărul lui Riou şi încercă să vadă ce şuruburi învârtea vecinul său.

— Bun. Gata. Până la următoarea defecţiune.

Riou se şterse pe mâini şi trase în jos capota dotată cu mecanism cu resort. Treizeci de secunde mai târziu era aşa de departe, încât Blanc nu-l mai putu vedea; în urmă rămăsese doar o urmă în pietriş şi un miros de benzină în aer.

— Mereu mă scoate din sărite! zise Paulette Aybalen, domolindu-şi calul care fornăia neliniştit înainte de a-l lăsa să meargă la trap spre casa lui Blanc.

În spatele ei, alte două animale, pe care stăteau fiicele Paulettei, tropăiau pe marginea drumului. Ca o trupă de amazoane care galopează printr-o fereastră în timp dintr-o epocă arhaică în secolul al XXI-lea, gândi Blanc.

— Nu faceţi jogging în pădure azi?

— Trebuie să merg la serviciu.

— Niciodată nu sunteţi în uniformă.

— Trebuie să fac câteva ore suplimentare neplanificate.

Căpitanul încă mai avea în minte cuvintele lui Riou despre vehiculele de teren scumpe. Vecina lui, pe de altă parte, ştia discuţiile din oraş; la urma urmei, ea fusese prima care îi povestise despre relaţia dintre Miette Fuligni şi Lucien Le Bruchec.

— Pot să vă pun o întrebare?

— Oficială sau personală?

— Oficială.

Pentru o secundă, o umbră de dezamăgire traversă faţa Paulettei Aybalen, apoi dădu din cap, parcă mirată de ea însăşi, şi se-ntoarse spre fiicele ei.

— Mergeţi înainte. O să vă ajung din urmă.

Fata mai mare râse.

— Eşti prea lentă pentru noi, *maman*!

— Atunci aşteptaţi-mă pe deal lângă pinul ars.

Fetele plecară de-acolo.

Paulette Aybalen se ridică din şa şi se uită la Blanc cu o privire cercetătoare.

— Sunteţi un vânător, constată ea. Un copoi. Ceva nu vă dă pace. Acesta este motivul pentru care şi duminica sunteţi pe drumuri. Aţi fost transferat aici de la Paris pentru a rezolva un caz deosebit de dificil?

— Am fost transferat pentru că la Paris am rezolvat un caz deosebit de dificil. Aşa ceva nu ar trebui să se mai întâmple acolo.

Ea tăcu o clipă şi apoi zâmbi.

— Întrebarea dumneavoastră, *mon capitaine*?

— Ce face *monsieur* Lafont pentru a-şi câştiga banii?

Paulette Aybalen îl privi câteva secunde, poate uluită, poate speriată; Blanc nu-şi dădea seama care din două.

— Vreţi să îl măcelăriţi pe cel mai mare taur de pe păşune? Nu e de mirare că vi s-au făcut complimente când aţi părăsit capitala.

— Nu vreau să măcelăresc pe nimeni. Pur şi simplu pun o întrebare.

— Aici lumea vorbeşte încet şi cu respect despre Marcel Lafont sau nu vorbeşte deloc despre el. Cel mai bine deloc.

— Se pare că e naş.

— E primar din ce-mi amintesc. A făcut multe pentru Caillouteaux. Locul ar fi putut, de asemenea, să cadă în paragină. Aruncaţi o privire la Berre din când în când: a fost un orăşel minunat direct lângă lagună. Astăzi, acest corp de apă nu ar mai fi numit după această localitate, ar fi penibil. Berre este acum copleşit de tancurile gigantice ale rafinăriilor, focurile ard cu vălvătaie prin coşuri toată noaptea, iar aerul este atât de greu de la vaporii de benzină, încât ţi se face rău. Toate acestea s-ar fi putut întâmpla şi aici. Lafont a găsit o cale mai bună.

— Deci toată lumea este mulţumită de el.

— Este mereu reales.

— Poate că n-o să mai fie.

Auzind asta, Paulette Aybalen făcu un pas mai aproape. El inspiră mirosul ei, iar ea îşi coborî vocea.

— În comparaţie cu Lafont, această prostănacă de la Frontul Naţional este dirijoarea unui cor de copii. Se

zvoneşte că stimatul nostru primar a avut o tinereţe foarte sălbatică.

— În Corsica? În Marsilia?

— Nimeni nu ştie exact. Dar una nu o exclude pe cealaltă. Poate că are prieteni vechi în Corsica şi în Marsilia?

— Prieteni care ar fi extrem de nepoliticoşi dacă l-aş călca pe domnul Lafont pe picioare?

— M-am obişnuit cu tine. Chiar ar fi păcat dacă aţi pleca de-aici aşa repede, spuse Paulette Aybalen.

Fără să zâmbească îi atinse mâna în semn de rămas-bun, o mişcare foarte formală. Apoi sări pe spatele calului Camargue.

— Să nu faceţi prea multe ore suplimentare, *mon capitaine*. Lumea nu face asta în Midi.

Lovi cu călcâiele în burta animalului şi plecă.

Blanc o privi plecând şi încercă să se concentreze asupra a ceea ce îi spusese. Dar peste aceste gânduri se transpuneau imagini cu Paulette Aybalen sărind pe cal cu o indiferenţă de felină. Nu ar fi întâlnit niciodată o femeie de genul acesta la Paris.

Blanc îl sună pe Marius în timpul scurtei călătorii înapoi. Auzi piuitul unui robot telefonic. Lăsă un mesaj scuzându-se şi îl rugă să vină la birou. Nu putea decât să spere că

Tonon îşi va verifica mesageria vocală la un moment dat în timpul zilei. Când intră în secţia de jandarmerie, brigadierul de serviciu nu-l privi în ochi. În clădire dăinuia o linişte ieşită din comun, în acelaşi timp Blanc simţi aproape fizic o tensiune în aer, ca într-o criptă în care stă la pândă o fantomă. Pe holul de la primul etaj toate uşile biroului erau închise, cu excepţia camerei în care se instalase *madame* Vialaron-Allègre. În mod surprinzător, se simţea încântat s-o vadă pe judecătoarea de instrucţie pe neaşteptate în weekend, se apropie şi-şi băgă capul pe uşă.

— Sunteţi prea curios de-o să vă fie rău, *mon capitaine*.

Secretarul de stat.

Blanc s-ar fi luat singur în şuturi de furie.

— Mă aşteptam să o văd pe *Madame le Juge* în biroul ei, spuse el cu blândeţe.

— Soţia mea taie trandafirii din grădina noastră. Îi place să decapiteze flori frumoase.

Căpitanul nu ştia ce să răspundă la o astfel de remarcă, se uită doar la persoana de vizavi şi tăcu.

— Acum, că sunteţi aici, aşezaţi-vă, continuă Vialaron-Allègre.

Blanc luă loc şi simţi că se află pe partea greşită a mesei de interogare.

— Eu şi soţia i-am făcut aseară o vizită prietenului nostru, Marcel. Nu l-am putut consola.

— Primarul Lafont?

„Totul merge în direcţia greşită”, se gândi Blanc alarmat.

— El face parte din familie, ca să zic aşa. Şi este un prieten de partid.

Vialaron-Allègre urmări să vadă efectul cuvintelor sale. Nu prea părea mulţumit.

— În curând vor fi alegeri. Marcel este puţin îngrijorat. Griji complet nefondate, cred, dar aşa e Marcel: un om precaut care se teme întotdeauna de ceea ce e mai rău. Eu voi face tot posibilul pentru a preveni ca acest lucru îngrozitor să se întâmple. Cel puţin atât pot face ca prieten, într-o astfel de situaţie.

— Monsieur Lafont se poate considera norocos să aibă un astfel de prieten.

Pleoapele secretarului de stat tremurară o clipă, după care acesta zâmbi rece.

— Ştiţi cu siguranţă că ridicarea unei mediateci ar îmbunătăţi semnificativ perspectivele electorale ale lui Marcel.

— Primarul a transmis acest lucru fără niciun dubiu.

— *Bon*. Din păcate, din cauza unui accident tragic, chiar omul care trebuia să înfiinţeze această mediatecă a fost

scos din peisaj. Marcel trebuie acum să găsească rapid un înlocuitor. Şi asta în mijlocul verii şi la începutul campaniei electorale. Ca să nu mai vorbim de faptul că sarcinile sale obişnuite îl ţin suficient de ocupat.

— *Monsieur le Maire* nu-şi ia concediu?

— În aceasta situaţie? Nu sunteţi un om de politică, *mon capitaine*.

Secretarul de stat îşi drese glasul.

— Oricum, sper că Marcel nu trebuie, în cadrul acestei situaţii delicate, să piardă timp şi energie pentru investigaţiile inutile ale poliţiei.

— Cercetările noastre nu sunt niciodată inutile.

— De fapt, mă aştept ca Marcel să rămână neatins. Ne-am înţeles, *mon capitaine*?

— Absolut, *monsieur* Vialaron-Allègre.

Blanc se bucură când i se permise să părăsească biroul. Se întrebă dacă *Madame le Juge* bănuia că propriul soţ blochează investigaţiile poliţiei. Abia de stătuse pe scaun în biroul său cinci minute, când uşa se deschise şi Tonon intră. Purta un tricou de la Olympique Marseille, al cărui albastru original se estompase într-un fel de turcoaz după prea multe ore de expunere la soare şi prea multe cicluri de maşină de spălat. Mai purta nişte pantaloni trei sferturi de culoare kaki cu buzunare laterale largi şi încălţăminte

de navigaţie cu tălpi rupte în călcâie. Părea că dormise îmbrăcat aşa.

— Sper că ai un motiv bun să-mi faci asta într-o zi de duminică, mormăi el.

În mâna dreaptă ţinea o pungă cu croasanţi parfumaţi; punga subţire prinse o culoare întunecată de la grăsimea lor. Nu-i oferi niciun croasant colegului său.

— Rămâne de văzut dacă motivul este suficient de bun, mărturisi căpitanul.

Închise uşa biroului pe care Tonon o lăsase deschisă.

— Am fost vizitaţi, explică el, de către secretarul de stat.

— *Putain!* Încă un motiv ca să nu-mi fac apariţia aici!

— Vialaron-Allègre vrea să-l lăsăm în pace pe Lafont. Eu, însă, aş vrea să-l iau la rost pe primar.

— N-ar fi trebuit să-mi verific rahatul de robot.

— Lafont miroase a bani murdari.

— Aşa miros toţi politicienii aici. Dar tu nu investighezi cazuri de corupţie. Rezolvăm o crimă. Sau două crime, dacă cineva l-a lovit pe Fuligni peste cap pe iahtul său.

— Păi asta e! Ultimul mesaj text al antreprenorului a fost trimis către Lafont: *Totul va ieşi la lumină. Va curge sânge până ce tot portul va fi inundat*.

Marius se gândi o clipă.

— Mesajul unui om care se descurcă mai bine cu mistria decât cu cuvintele.

— Ameninţarea unui om care se simte la strâmtoare. Sau cel puţin un avertisment drastic. Ceva l-a îngrijorat pe Fuligni atât de mult, încât i-a scris un SMS lui Lafont. Ce va ieşi la lumină? A ameninţat Fuligni că va scoate el ceva la lumină? Sau se temea de asta? Oricum, la câteva ore după trimiterea acestui mesaj către primar, Flugni plutea mort în laguna Étang de Berre. Şi primarul nostru apare imediat de după colţ în barca lui cu motor.

— Poţi să-i trimiţi citaţie lui Lafont. Cel mai bine astăzi, când secretarul de stat este încă aici. Oraşul Gadet va fi zdruncinat din temelii cum n-a fost niciodată. Şi, la final, plutim ca nişte norişori de cenuşă peste Touloubre.

— Tocmai de aceea ţi-am stricat duminica. Aşa procedam la Paris: de îndată ce observi că o persoană foarte puternică intră în vizorul tău, trebuie să te coordonezi discret cu colegii tăi. Trebuie să fii atent.

— De aceea ai avut atât de mult succes.

Blanc ignoră ironia.

— Trebuie să ne ţinem scai de Lafont, continuă el implorând. Numai că el nu trebuie să ştie asta. Nimeni nu are voie să ştie. Cel puţin nu acum. Săpăm pe ascuns până găsim o mină de aur.

— Este mai probabil să găseşti rahat îngropat la Lafont.

— Ce au în comun Lafont şi Fuligni? Ce secret îi leagă pe cei doi?

— Mediateca. Cei doi au construit jumătate din Caillouteaux. Noul proiect este cea mai bănoasă sarcină pe care Lafont i-a dat-o vreodată pe sub mână prietenului său.

— Da, dar acesta este un proiect public. Oricine poate afla detaliile tranzacţiei dacă vrea: o comandă de opt milioane de euro pentru Fuligni. O clădire de prestigiu pentru Lafont, care îi dă siguranţa că va fi reales. Poate că bugetul este puţin prea ridicat, poate că sincronizarea este puţin suspectă, dar întregul proiect este legal. Nu ar exista nici un motiv pentru care una dintre cele două părţi implicate ar trebui să-i trimită celeilalte un SMS morbid.

— *Eh bien*?

— Aşadar, trebuie să fi existat o altă poveste între Lafont şi Fuligni. Poate ceva în port, la urma urmei, amândoi au o barcă în Saint-César. Sau poate un alt proiect de construcţie? Precum renovarea primăriei, când Lafont a înşfăcat toate antichităţile publice? Sau poate o altă afacere? Fuligni nu ratează nicio ocazie. Nici soţia lui nu duce lipsă de distracţii. Poate că nu doar o secretară românică şi un arhitect văduv au dansat în acest cerc, ci şi un primar? Sau soţia lui?

Tonon îi aruncă o privire compătimitoare şi începu să tasteze pe computer.

— *Voilà*, anunţă în cele din urmă. Carole Lafont.

Blanc văzu un articol mai vechi din ediţia online a ziarului *La Provence* despre o serbare la şcoala primară din Caillouteaux. Într-o fotografie apărea soţia primarului alături de nişte copii zâmbitori şi două tinere profesoare cu priviri dezorientate. *Madame* Lafont era o matroană în vârstă de cincizeci şi cinci de ani, cu părul cenuşiu prins, cu obraji cărnoşi şi sâni imenşi.

— Nu e tocmai tipul lui Fuligni, dacă e să vorbesc cu atenţie, mormăi Tonon.

— Nu e o doamnă cu care vrei să ai probleme, replică Blanc, care nu voia să se lase descurajat. Poate că Lafont s-a folosit de nişte servicii ale secretarei romînce a lui Fuligni. Fuligni a tolerat acest lucru pentru a nu-şi pune în pericol sarcinile de lucru. Dar, la un moment dat, devine prea mult pentru el. Ameninţă să-i divulge aventura lui Lafont soţiei acestuia, după care primarul, pentru a evita un scandal, vine pe iaht seara şi...

— Poţi trimite scenarii la televizor cu povestea asta. Fuligni a fost prea vanitos pentru a-şi împărţi tânăra amantă cu încă cineva. Şi Lafont poate avea multe defecte, dar nici măcar cei mai înverşunaţi adversari

politici ai săi nu au afirmat în ultimii treizeci de ani că aleargă după fustele altor femei.

Blanc se uita în continuare la fotografie. Ceva din fotografie îl alarmă, dar nu putea să-şi dea seama ce anume: Carole Lafont? O doamnă opulentă în costum gri, cu o eşarfă de culoare roşu aprins şi un zâmbet simpatic. Profesoarele intimidate şi copiii? Examină cu atenţie fiecare chip. Nu-i văzuse niciodată. Ce se putea observa la clădirea şcolii? Un perete galben tencuit, cu o placă de bronz a cărei inscripţie era ilizibilă în fotografie. O poartă din fier forjat deschisă, în fundal o parcare cu un Peugeot 106 boţit, un Mini roşu, o camionetă albă de transport. Ramura cu frunze a unui copac care intra în imagine din partea dreaptă, probabil un platan. O bucată de cer de un albastru profund. Blanc mări fotografia până când tot ecranul se umplu de pixeli monstruoşi. Plăcuţa era încă ilizibilă. Se uită la feţele tuturor, la mâini, chiar şi la pantofi. Totul inofensiv, normal, nimic care să atragă atenţia. Blanc ridică din umeri resemnat şi închise fotografia printr-un click.

— Şeful ştie despre cercetările tale? dori să ştie Tonon, care îl privise tot timpul cu plictiseală, timp în care îşi mâncase ultimul croasant.

— Am vorbit cu Nkoulou la telefon. Dar părea să aibă alte griji. Ar fi bine să nu-l deranjăm cu asta.

— Măcar aici suntem de aceeaşi părere.

De-afară se auzi un motor duduind, zgomotul crescu în intensitate când cineva apăsă pedala de acceleraţie şi apoi motorul se-necă. Blanc se duse la fereastră: o motocicletă se mişca în faţa jandarmeriei, rezervor roşu tipic de Ferrari, ghidon mic, jante vechi din sârmă. Două siluete în costume de piele neagră, căşti integrale, vizoare întunecate, păreau personaje din filmul *Survivor*. Şoferul îşi scoase casca şi îşi scutură părul lung şi castaniu în vânt. Fabienne. În spatele ei, o stătea o femeie înaltă şi subţire care îşi dădu şi ea casca jos. Părul ei era blond şi ras.

— Aşa ar trebui să arate o lesbiană, murmură Marius, care venise lângă colegul său.

— Ar trebui să i-o spui în faţă.

— Ca să-mi spargă faţa? Garantat face karate sau alte arte marţiale sângeroase.

— Te pricepi la femei.

— Cel puţin la fel de bine ca tine.

Fabienne ajunse la ei câteva clipe mai târziu.

— Roxane Chelle, zise ea, făcându-le cunoştinţă cu prietena ei.

Avea ochii de culoarea unei piscine şi un maxilar precum *Gânditorul* lui Rodin. Nu-i salută pe bărbaţi cu un sărut pe obraz, aşa cum făcu Fabienne, ci le strânse

mâinile atât de puternic, încât Blanc suspectă că Marius ar putea avea dreptate.

— Să mergem la computerul din biroul meu, zise colega lor. Este mai rapid decât televizoarele astea mici şi vechi pe care le aveţi voi.

Puţin jenată, îi explică lui Tonon, care o urmă confuz pe hol, că în noaptea precedentă se ocupase de vechile jafuri de maşini în care fusese implicat Moréas.

Marius se făcu palid.

— Ce înseamnă asta? Crezi că poţi faci progrese în cazul ăsta nenorocit dacă navighezi un pic pe internet înainte să te duci la discotecă?

— Ai făcut tot ce ai putut, interveni Blanc, liniştindu-l. Dar, uneori, o privire din afară ajută la depistarea unor noi contexte.

— Sună de parcă aş sta întins pe canapea la psihiatru.

— Dezumflaţi-vă ego-urile, spuse Fabienne conciliant.

Prietena ei zâmbi batjocoritor, iar Tonon părea atât de intimidat, că renunţă să mai dea un răspuns.

— Mai bine aruncaţi o privire la asta, continuă colega lor, arătând spre monitor. Turista care a fost atunci lovită cu maşina şi ucisă era cetăţean german: Claudia Meier. Poţi verifica asta chiar şi în vechile articole din ziare. Am fost naivă şi la început am căutat numele pe Google. Dar

jumătate din toate femeile de pe partea cealaltă a Rinului par să aibă acest nume.

— Oricum nu contează, mârâi Tonon. Turista a murit într-o vreme în care internetul nu exista cu adevărat.

— Internetul absoarbe trecutul. Când am constatat că obţin un milion de accesări atunci când caut pe Google numele „Claudia Meier”, condusă de un impuls modest de ingeniozitate, am introdus pur şi simplu şi numele „Lukas Rheinbach” în motorul de căutare. Amândoi sunt germani, nu-i aşa? Şi pictorul s-a interesat de accidente, nu-i aşa? *Voilà*, dintr-odată apar doar câteva rezultate, majoritatea sunt de doi bani. Dar ajungi şi aici: aceasta este o pagină în care poţi să-ţi cauţi foştii colegi de şcoală. Pui online fotografii vechi din şcoală. Ca de exemplu aceasta.

Făcu imaginea mai mare.

— Iată o fotografie a clasei absolvenţilor de liceu de la o şcoală din apropiere de Köln.

Blanc văzu în jur de o sută de tineri, femei şi bărbaţi, îmbrăcaţi într-un stil de care îşi amintea vag; toate persoanele stăteau aliniate în faţa unei clădiri urâte din beton. Avu nevoie de doar câteva clipe până când îl recunoscu în fotografie pe pictorul german, pe vremea când avea douăzeci de ani. Sub imagine se afla o listă de nume şi acolo era şi numele „Claudia Meier”, a opta persoană din stânga. Blanc numără persoanele: o fată

drăguţă cu părul lung, blond închis, care strălucea în fotografie. Stătea chiar lângă Lukas Rheinbach. Avea braţul în jurul umărului ei.

— *Putain*, înjură Tonon.

— Ar trebui să ne mai uităm o dată cu atenţie asupra vechilor dosare de anchetă ale jafurilor auto, murmură Blanc, simţindu-se inconfortabil.

— Sunt toate aici, răspunse încet colegul său, arătând spre un dulap de dosare din colţ. Mereu îmi sunt la îndemână.

Câteva momente mai târziu răsfoiau pagini îngălbenite: rapoarte ale ofiţerilor de poliţie şi ale medicilor legişti, încă dactilografiate pe maşini de scris. Fotografii alb-negru. Fişe cu amprente. Schiţe de la locul crimei. Fotografii ale victimei: o fotografie de paşaport, fotografii de la locul crimei, documentaţii de pe masa de autopsie din spitalul din Salon. O serie de hârtii care documentau cu o logică de coşmar transformarea unei femei drăguţe într-o masă de carne şi oase. Blanc luă dosarul care conţinea copia paşaportului şi îl ţinu lângă monitorul computerului, deşi acest lucru nu mai era necesar: victima era leită fata pe care Lukas Rheinbach o ţinea de mijloc în fotografie.

Căpitanul răsfoi în continuare: Lukas Rheinbach se aflase şi el în maşina care fusese jefuită, un 2CV de modă veche cu numere germane de înmatriculare. Existau, de

asemenea, şi o copie a paşaportului său, detalii despre adresa sa, profesia sa („student la Facultatea de Artă”), ultima sa adresă în Franţa: un hotel în Bonnieux, el şi Claudia Meier închiriaseră împreună o cameră. Rheinbach fusese audiat în calitate de martor, după care nu mai apărea în niciun document.

— Îmi datorezi o explicaţie, Marius, spuse în cele din urmă Blanc. Se presupune că l-ai vânat pe criminalul Charles Moréas timp de douăzeci de ani. Dar când ne prezentăm la fostul prieten al victimei şi la singurul martor al faptei, nu spui niciun cuvânt. Sincer să fiu, nu părea că l-ai mai văzut vreodată pe *monsieur* Rheinbach sau că i-ai mai auzit numele vreodată.

— Nu eram acolo când martorul a fost audiat. Nu mi-a pasat. Era doar un turist străin. Ştiam cine comisese crima. Voiam doar să-l prind pe acest Moréas. *Mon Dieu*, am văzut-o pe fată moartă pe stradă!

Tonon nu se uită la el, ci mergea prin birou.

— Numele tău nu apare în acte. Nu ţi s-a ordonat să te implici în anchetă, constată Blanc.

Spuse acest lucru într-un mod foarte prietenos, însă nu putea duce pe nimeni în eroare, nici măcar pe prietena lui Souillard, care nu era poliţistă: discuţia se transformă acum într-un interogatoriu.

Tonon îşi trecu mâna peste ochi.

— *Putain*, înjură el încet, nu scap niciodată de chestia asta?

Trase adânc aer în piept şi îl privi în cele din urmă pe Blanc.

— Tocmai fusesem suspendat din funcţie, mărturisi el obosit. Am primit ordin să mă deplasez la locul crimei în acea noapte. Cineva sunase la poliţie de la o fermă, un şofer de camion de cursă lungă, cred, care trecuse pe-acolo. Am mers rapid acolo cu câţiva colegi şi am văzut mai întâi femeia decedată. Apoi, maşina avariată a tâlharilor. Unii dintre ei fugiseră, însă câţiva indivizi erau încă acolo. Băieţii aceştia erau buimăciţi, dar au opus rezistenţă. Era întuneric. Nimeni nu ştia exact ce s-a întâmplase, de fapt. Un alt accident? Un jaf? M-am apropiat de maşină cu oamenii mei. Dintr-odată s-a tras cu arma. Ei bine..., ezită căutând cuvintele potrivite. Am tras şi noi. Adică: eu am tras cu arma. Băusem deja unul sau două pahare de vin rozé. Era cât pe ce să-l nimeresc pe unul dintre colegii mei. Ca să fiu mai precis: l-am nimerit. Doar o rană superficială, din fericire. Ceilalţi colegi i-au doborât pe indivizi, au asigurat locul crimei, procedura standard. Am fost tras deoparte şi suspendat temporar din serviciu în acea noapte. Mi s-a permis să mă prezint la jandarmerie doar câteva săptămâni mai târziu când chestiunea fusese dată uitării. Nu a existat nicio anchetă

oficială împotriva mea. Dar pentru tot restul vieţii mele voi rămâne locotenent şi voi sta aici în cătunul acesta, unde mi se dau doar cazuri în care pot cauza cât mai puţine daune. Dar când colegii mei încetară să se mai ocupe de jafurile de maşini pentru că nimeni nu făcuse niciun progres, am înşfăcat dosarele ca să nu mucegăiască. Nu m-am uitat niciodată înăuntru. Dar am continuat să-l vânez pe acest Moréas. Colegii mei mă lasă să fac asta, sunt fericiţi când nu au de-a face cu mine. *Voilà*, ăsta e un fel de hobby de-al meu.

— Dar *monsieur* Rheinbach nu ţi-a atras niciodată atenţia de-a lungul anilor?

— Acest lucru nu m-a interesat deloc! zise Tonon scărpinându-se în cap. Moréas era făptaşul, nu? Dar pe baza vechii anchete nu a fost ţintuit, nu? Aşa că am ales o altă cale: am vrut să-i înscenez individului ăstuia o altă crimă, oricare-ar fi, nu contează care. *Putain*, tipul trebuie să fi fost ocupat cu o grămadă de afaceri necurate! La un moment dat, speram că îl voi prinde eu cu ceva, cu orice, indiferent ce anume. Principalul scop era să îl bag la închisoare pentru totdeauna. Am lăsat dosarele pur şi simplu aici, astfel încât să le pot scoate la iveală la momentul potrivit. Dacă l-aş fi prins pe Moréas cu ceva, aş fi prezentat judecătorului şi vechea poveste. L-am avut pe individul acesta în vizor de ani de zile şi mi-am notat

fiecare mic detaliu. Rahatul de tatuaj. Medalionul cu cobra. Casa dărăpănată din pădure. Ameninţările sale aruncate oamenilor nevinovaţi care se plimbau. Chiar şi depăşirea vitezei regulamentare cu motocicleta sa avariată e un fapt ridicol. Am vrut să-l prind pe nenorocitul ăsta!

— Dar...

— Lasă-o moartă, Roger, îl întrerupse cu blândeţe Fabienne. Nu are rost să răscoleşti întâmplări uitate. În sfârşit, avem o pistă în prezentul caz. Asta contează. Lasă-l pe Marius în pace.

Blanc se uită îndelung la fotografiile alb-negru ale Claudiei Meier. Pozele vechi. Pozele noi. În cele din urmă dădu din cap.

— Deci *monsieur* Rheinbach, mormăi el.

— Ne ocupăm de el chiar acum? întrebă Fabienne.

El auzi că ea era dezamăgită fiindcă trebuia să-l interogheze pe pictor până la urmă, victima ideală, străinul, de care nimănui nu-i păsa.

— Poţi tăia curbele cu prietena ta, răspunse Blanc. Nu vom trimite citaţie nimănui în acest weekend.

Cu o aplecare a capului arătă spre hol.

— Nu atât timp cât avem aici un musafir de la Paris.

— Lui Vialaron-Allègre nu-i pasă pe cine interogăm, replică ea.

— Lui nu-i pasă de nimic. E aşa de linişte în secţia de jandarmerie, încât va observa dacă îl aducem aici pe *monsieur* Rheinbach. Se va amesteca în chestiune, va dori să ştie pe cine interogăm şi de ce. Secretarul de stat vrea să-i facă o favoare lui Lafont, colegul său de partid. Dacă îl prezentăm pe pictorul german ca suspect, secretarul va insista asupra arestării sale. Pentru primar, enervantul caz de crimă cu Kalaşnikovul este rezolvat, rivalul său din FN are un subiect mai puţin de dezbătut. În plus, nu-i mai respirăm în ceafă. Nkoulou va fi fericit dacă secretarul de stat este fericit. Cazul ar fi închis. Deocamdată nu este încă.

— Dacă individul ăsta corupt va săpa în vechiul caz de crimă comis de Moréas, s-ar putea să afle că am dat-o-n bară la vremea respectivă, adăugă Tonon posomorât. Cariera mea e de multă vreme în pom, dar cel puţin am fost lăsat să mă ofilesc în Midi. Totuşi, dacă secretarul de stat află despre vechia *connerie*, mă poate transfera. Şi doar pentru a-i face o favoare lui Nkoulou.

— Deci, acum mergem cu toţii acasă şi aşteptăm ca secretarul de stat să se întoarcă la Paris. Ne vedem luni, hotărî Blanc.

Blanc îşi petrecu restul duminicii târând din casă cele câteva piese de mobilier de la primul etaj şi apoi se

năpusti asupra pereţilor. Zgârie şi frecă straturile de vopsea veche în ulei şi tapetele care erau chiar mai vechi, decoji interiorul clădirii până ce ajunse la ziduri: pietre mari, oarecum sfărâmicioase, galbene, albe, gri, îmbinări umplute cu mortar de culoare ocru. Jumătate din sculele sale cumpărate la un preţ substanţial erau fie prea mari, fie prea mici, cealaltă jumătate era complet inutilă şi oricum nu cumpărase cele mai importante materiale. Dar la un moment termină totuşi, acoperit de sudoare, cu durere în umeri. „Arată bine”, îşi spuse. A fost primul gând conştient pe care-l avuse în ultimele câteva ore, lucrase ca într-o frenezie, complet devotat renovării. Corvoadă şi zen.

Doar după ce făcu un duş, îmbrăcat doar în chiloţi, ghemuit pe partea de sud a casei sale, unde pereţii îl protejau de mistral, după ce bău un pahar de rozé şi după ce privi rândunelele călărind rafalele de vânt pe cerul înalt, îşi îngădui să se gândească din nou la dimineaţa trecută. „Aşadar, *monsieur* Rheinbach.” Cumva se opuse gândului de a-l aresta pe pictorul german. Dar prea multe lucruri se potrivesc, la naiba: Rheinbach avea puţin noroc cu femeile, această Claudia Meier a fost poate nu doar o simplă aventură din tinereţe, ci dragostea vieţii sale. Individul care o avea pe conştiinţă trăia în apropiere de el, nestânjenit, deşi se comporta ca un bădăran. Oare ştia Rheinbach din start că Moréas fusese suspectat? Numele

său nu fusese menţionat niciodată în ziar. Însă Rheinbach fusese acolo atunci, fusese audiat ca martor, poate chiar văzuse ceva în acea noapte fatidică. Nu se interesase oare la redacţia ziarului *La Provence* despre vechea crimă? Şi de ce a stat atât de mult în arhivele Caillouteaux? Ştia cine este Moréas.

Atunci Blanc îşi aminti mărturia fermierului care fusese la groapa de gunoi în amiaza zilei când crima a fost comisă. El menţionase în treacăt că o mică maşină roşie parcase acolo. Rheinbach mergea cu un Clio de culoare bordo. „Va trebui să ne explici multe, artistule”, mormăi Blanc. „În caz contrar va trebui să-ţi pictezi imaginile de puzzle din memorie pentru următorii câţiva ani.”

Şi totuşi…

Le Bruchec. Lafont. SMS-ul lui Fuligni. Ciudata moarte a lui Fuligni. Nu exista oare nicio legătură cu moartea lui Moréas? Mistralul nu era singurul lucru care îl neliniştea: Blanc trecuse cu vederea peste ceva decisiv, simţea asta. Ar fi vrut să se consulte cu cineva acum. Obişnuise să-i spună lui Geneviève despre investigaţiile sale atunci când nu mai putea avansa. Nu era voie aşa ceva, dar ce rost are? Ea nu vorbea prea mult. De fapt, Blanc bănuia acum că ea nici măcar nu-l ascultase în toţi aceşti ani. În fine. Îi făcuse bine să vorbească despre astfel de lucruri. Îşi putea

face ordine în gândurile sale şi apoi se simţea mai ordonat în spirit. Şi de multe ori îi veneau idei noi.

Dar acum? Ar trebui să o sune pe Fabienne? Era amabilă şi gândea repede. Dar era încă atât de tânără şi plină de sete de viaţă. Avea dreptul să se distreze în weekend şi să nu trebuiască să asculte poveştile unui coleg care fusese transferat cu forţa. Marius? El trebuia să lupte împotriva propriilor demoni, avea nevoie de orice, cu excepţia îndoielilor şi întrebărilor lui Blanc. Şi, în plus, nu reuşi aproape deloc să reducă la tăcere o voce joasă, urâtă, care îi şoptea undeva în cap: şi dacă totuşi a fost Tonon? Un poliţai care, după douăzeci de ani de investigaţii frustrante, apucă un Kalaşnikov confiscat de jandarmerie şi îl ucide pe individul care i-a distrus cariera? Un poliţai căruia i s-a ars siguranţa la un moment dat. Tonon nu conduce o maşină roşie, ci una albă. Nimeni nu-l văzuse la groapa de gunoi, nu existau alte dovezi în direcţia lui şi cu siguranţă nu era nimic care să-l fi putut conecta cu moartea lui Fuligni. Şi totuşi...

Blanc se dispreţui pentru simplul motiv că-şi suspecta colegul, dar nu avea altă opţiune decât să accepte că nu se poate încrede sută la sută în Marius.

Nu se culcă până când nu goli sticla. Nu se simţea beat, doar obosit şi abătut. Deodată îşi aminti de cineva cu care ar fi vrut să vorbească: judecătoarea de instrucţie.

Madame Vialaron-Allègre l-ar fi ascultat, l-ar fi înţeles, cu mintea ei ascuţită ar fi făcut ordine printre reflecţiile sale confuze. Dintr-odată, îi auzi vocea în ureche, faţa ei îi apăru în faţa ochilor, îşi aminti de zâmbetul scurt pe care i-l oferise. Blanc adormi gândindu-se la acea femeie despre care nu ştia dacă îl va ajuta sau dacă va deveni la un moment dat o ameninţare pentru el.

Un artist fără alibi

Luni dimineaţă. Mistralul încă scutura obloanele. Blanc fusese atât de epuizat noaptea trecută, încât cărase înapoi în casă doar cele mai esenţiale piese de mobilier. Acum vântul răsturnase două scaune. Şi o faţă de masă veche atârna ca o velă zdrenţuită într-un platan de pe malul celălalt al râului Touloubre. Ridică din umeri. O să-şi cumpere alta nouă de la piaţă. Cândva.

La secţia de jandarmerie, majoritatea ofiţerilor erau nedormiţi din cauza mistralului care bătuse mai mult de trei zile şi erau într-o dispoziţie atât de proastă, ca şi cum Olympique Marseille ar fi pierdut acasă împotriva lui Paris Saint-Germain. Cel puţin secretarul de stat dispăruse. Soţia lui lucra în biroul ei. Blanc ar fi vrut să o informeze despre ceea ce aflase duminică. Dar ea vorbea la telefon

când îi bătu la uşă şi când intră în birou. Ea notă ceva pe o bucată de hârtie pe care i-o împinse peste masă în timp ce-l asculta pe interlocutorul de la telefon: *Programare urgentă la Aix. Voi avea timp în această după-amiază*. Scrisul ei de mână era mare şi extravagant, cu litere cu bucle largi, ca o scrisoare renascentistă. El se simţi dezamăgit, îşi plecă uşor capul ca să-şi ia rămas-bun şi închise cu grijă uşa biroului în spatele lui, însă luase bucata de hârtie cu el.

Nkoulou lucra alături, rece şi corect, ca întotdeauna. Comandantul salută cu o mână pe frunte, dar nu rosti niciun cuvânt. De parcă apelul telefonic din weekend, vocea vulgară feminină şi accesul lui de furie nu existaseră deloc. Blanc se simţi uşurat, dar rămase precaut. Câteva minute mai târziu sosi Fabienne Souillard. Purta o uniformă proaspăt apretată cu amidon şi părea cu zece ani mai în vârstă şi cu zece centimetri mai înaltă. Blanc privi scurt spre tocul pistolului şi-apoi îşi întoarse repede privirea. „Sper să nu-şi piardă cumpătul”, se gândi el. A fost nevoie să-l aştepte aproape o jumătate de oră pe Tonon. Când ajunse în sfârşit, arăta groaznic. Vene mici îi izbucniseră în ochi şi formaseră o pânză roşiatică peste cornee. Nu era bărbierit, uniforma îi era la fel de şifonată ca faţa. Cel puţin tocul său de pistol era gol.

— Să-l vizităm pe pictor, spuse Blanc, luându-şi cheile maşinii în mână.

Nkoulou se uită după ei prin uşa deschisă a biroului, dar tot nu rosti niciun cuvânt.

— M-am gândit eu că vă veţi întoarce, zise Rheinbach obosit, în timp ce le deschidea uşa.

Blanc se simţi uşurat că bărbatul nu le făcea probleme. Scoase fotografia veche pe care i-o imprimase Fabienne.

— Aş dori să aud o poveste din tinereţea dumneavoastră, replică el.

— Nu este o poveste fericită.

Artistul îi invită în casă şi le puse nişte scaune la dispoziţie. Părea speriat şi, în acelaşi timp, oarecum uşurat să poată spune în sfârşit această poveste.

— În fiecare vară, părinţii mei ne duceau la un camping lângă Saintes-Maries-de-la-Mer. Amintirile de-acolo rămân toată viaţa. În orice caz, am iubit întotdeauna sudul Franţei, chiar înainte să ştiu că vreau să devin pictor. Şi chiar înainte să o cunosc pe Claudia. Iubire de şcolar. După absolvirea liceului, am început amândoi facultatea. În pauza semestrială, am mers prin Provence cu maşina mea veche pentru a picta. Presupun că ştiţi deja cum s-a încheiat această vacanţă.

Se uită pe fereastră.

— Ştiaţi cine v-a făcut asta? îl întrebă Fabienne.

Rheinbach clătină din cap.

— Bărbaţii erau mascaţi. Mai târziu am depus declaraţia. După aceea au venit părinţii mei să mă ia şi am rezolvat formalităţile.

— Formalităţi?

— Pentru transportarea cadavrului în Germania.

Toată lumea tăcu o vreme până când Blanc îşi drese vocea.

— Este uimitor că v-aţi întors în Provence. După o astfel de experienţă.

Pictorul zâmbi obosit.

— Şi prietenii mei mi-au spus asta atunci. De mulţi ani nu mai fusesem în Midi. Mi-am terminat studiile, m-am căsătorit, mi-am croit un drum ca artist independent şi am încercat să uit această poveste veche. Dar căsnicia mea s-a destrămat rapid, cariera mea a eşuat şi mai repede. Aşa că, la un moment dat, m-am mutat aici, unde măcar pot să răzbat ca artist utilitar de rangul doi. Mai bine decât să fii taximetrist în Köln.

— Şi încercaţi să ne convingeţi că este o coincidenţă că aţi ajuns să locuiţi tocmai lângă Charles Moréas?

Rheinbach ridică mâinile.

— Nu vreau să vă conving de nimic. Am cumpărat această casă dărăpănată pentru că era singura casă

suficient de ieftină încât să mi-o permit. La un moment dat mi-am dat seama că vecinul meu nu era tocmai genul de om pe care să-l inviţi la cină, dar numele lui nu însemna nimic pentru mine. Aşa a fost situaţia ani de zile. Până când celălalt vecin al meu, arhitectul, a venit de curând la mine.

— Le Bruchec a fost la dumneavoastră acasă?

— Ne vedeam din când în când şi ne salutam. Dar trăiam amândoi în lumi diferite, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Câştigă într-o oră cât câştig eu într-o lună. Aşa că am fost uşor surprins când a bătut la uşa mea acum câteva săptămâni.

— După moartea soţiei sale?

— Da. Îşi făcea griji că vecinul nostru comun ar putea să-i spargă casa. Mi-a spus că umbla în jurul casei sale. M-a întrebat dacă pot să fiu cu ochii pe proprietatea lui din când în când. Şi dacă nu cumva ar trebui să mergem împreună la jandarmerie ca să depunem o plângere. Nu am vrut să mă amestec şi i-am dat un pretext. Dar apoi Le Bruchec a spus că vrea „să-l vadă pe acest tâlhar, Moréas, în închisoare”. Într-un fel, legătura întâmplătoare dintre cuvintele „tâlhar” şi „Moréas” m-a alarmat inconştient fără ca eu să pot spune de ce. Probabil că auzisem numele „Moréas” o dată, în timpul interogatoriului de acum douăzeci de ani, şi îl uitasem la scurt timp după aceea.

Apoi arhitectul mi-a relatat vechile poveşti despre Moréas. Zvonurile despre jafuri. De frică, mi s-a făcut rău şi a trebuit să-l conving mai mult sau mai puţin grosolan pe Le Bruchec să plece. După aceea, nu mi-a mai vorbit niciodată despre Moréas. Dar am început să cercetez.

— În arhivele primăriei. La echipa de redacţie *La Provence*.

— Nu se poate spune că cineva a fost foarte vorbăreţ acolo. Dar am aflat totuşi câteva lucruri. Suficient în orice caz pentru a pune povestea cap la cap.

— Aţi găsit piesele lipsă ale puzzle-ului.

Rheinbach se strâmbă.

— În orice caz, la un moment dat stăteam aici, unde stau şi acum, şi ştiam că, printr-o coincidenţă teribilă, criminalul Claudiei trăia la doar câteva sute de metri distanţă, complet nederanjat. Nici măcar nu se ascunde, m-am gândit, şi cu siguranţă nu-l apasă conştiinţa. Aleargă pe aici, ţipă la toţi oamenii şi se comportă ca un bătăuş. Poate chiar a uitat complet de moartea Claudiei. Dar eu, eu nu am uitat niciodată acest lucru!

— Şi atunci l-aţi omorât.

Pictorul trase aer în piept ca şi când cineva l-ar fi lovit în stomac.

— Au fost momente când mi-ar fi plăcut să fac asta. Dar nu am fost eu.

— Unde aţi fost duminică, în ziua de 30 iunie?

Rheinbach scutură din cap resemnat.

— E clar că vă gândiţi la asta. Am vrut în cele din urmă să vorbesc cu Moréas despre toate. Am vrut să-l pun faţă în faţă cu chestia asta. Să-mi spună măcar în faţă că a ucis-o pe Claudia.

Râse amar.

— Ce naiv am fost! Pe drumul dintre cele două alei ale noastre, individul trecu pe lângă mine pe motocicletă ca şi cum ar fi fost un tunet. M-am întors şi l-am urmărit ca într-un film. Cu excepţia faptului că Moréas era pe o motocicletă bună de dat la fier vechi şi eu într-un Clio care abia de mai mergea la cât de vechi era. Nu era chiar atitudine de Steve McQueen. Toată povestea s-a încheiat la groapa de gunoi de pe autostradă. Am oprit în locul de parcare, chiar în spatele drumului spre autostradă, iar Moréas a condus până la unul dintre containere. Nici măcar nu ştia că îl urmărisem. Am stat la volan o oră sau mai mult şi nu ştiam ce să fac. Cât de absurd a fost totul, individul acesta şi cu mine, în căldura amiezii, la o groapă de gunoi împuţită. Ce trebuia oare să fac? Eram aproape gata să plec cu maşina de-acolo pe ascuns. Apoi, brusc, Le Bruchec a urcat în marele său vehicul de teren cu o remorcă plină de moloz. El şi Moréas au vorbit între ei. Ce anume au vorbit nu am putut înţelege. Dar nu a fost o

discuţie foarte prietenoasă. A fost ca o piesă de teatru nebună.

— Cei doi s-au certat multă vreme?

— Poate câteva minute. Nu ştiu exact. Le Bruchec şi-a descărcat resturile şi apoi a plecat de-acolo cu maşina în trombă.

— V-a observat vreunul dintre ei?

— Nu cred.

— Şi apoi?

— Apoi mi-am luat inima-n dinţi, am ieşit din maşină şi m-am dus direct la Moréas.

Rheinbach închise ochii. Blanc îşi dădu seama că era atât de ruşinat, încât nu a vrut să se uite la niciunul dintre poliţai.

— Individul a rânjit la mine ca un bădăran, continuă Rheinbach în şoaptă. Ştia exact cine sunt. Ştia de-a lungul anilor că eu sunt cel pe care el şi tovarăşii lui l-au scos din maşină cu forţa împreună cu Claudia. Şi a văzut că în sfârşit ştiam şi eu. Şi doar a râs.

Inspiră adânc.

— De fapt, am vrut să vorbesc cu el. Am vrut să-l dojenesc, să-l privesc în ochi. Să-l zdrobesc moral, mă-nţelegeţi? Am crezut că se va zvârcoli, că se va ruşina, că va nega totul. Ce idiot am fost. Nu i-a fost ruşine de nimic, doar a râs de mine.

— Moréas era bolnav mintal, spuse Tonon cu compasiune. Îi făcea plăcere să facă astfel de lucruri.

Pictorul zâmbi dureros.

— Oricum, nu am putut scoate un sunet. Pur şi simplu am stat în faţa acestui individ şi m-am uitat la el, iar el se uita înapoi la mine şi, la un moment dat, a trebuit chiar să mă uit în altă parte. M-am întors şi am vrut să mă întorc la maşină. M-am simţit mai rău ca niciodată în viaţa mea, nici măcar după noaptea aceea de acum douăzeci de ani. Deodată, m-a cuprins o furie nebună. Nu am putut să mă mai gândesc la nimic.

Tăcu.

În acel moment, Blanc ştia că *monsieur* Rheinbach nu era ucigaşul pe care-l căuta. Omul trist din faţa lui spunea adevărul. Nu ar atinge niciodată o armă şi nu şi-ar goli gloanţele din magazie şi, cu siguranţă, nu ar da foc unui cadavru.

— Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă el obosit.

— Eram furios, mărturisi Rheinbach. M-am aplecat, am luat de pe jos prima piatră şi am aruncat-o spre Moréas.

— L-aţi nimerit?

— Da. Cred că nu se aştepta să opun rezistenţă.

— L-aţi lovit în cap? A leşinat?

— Nu, nu. Cred că în şold. A ţipat şi a înjurat, dar trebuie să fi văzut stele pentru că nu m-a atacat imediat. S-a clătinat, apoi chiar a căzut.

Blanc îşi aminti ce îi raportase doctorul Thezan: fostul accident de motocicletă, articulaţia artificială a şoldului. Lovitura trebuie să-i fi provocat lui Moréas o durere îngrozitoare.

— Nu l-aţi fi putut lovi mai bine, mormăi el.

— Presupun că asta mi-a salvat viaţa. Moréas era teribil de furios şi m-a ameninţat în timp ce se zvârcolea pe jos. Dar era prea afectat ca să mă atace. Am fugit la maşină şi am plecat de-acolo. Timp de o noapte m-am baricadat în casa mea şi mă aşteptam în fiecare minut ca Moréas să vină peste mine ca un monstru. A doua zi mi-am spus că nu are rost să aştept ca acest individ să mă prindă. Mi-am împachetat şevaletul şi câteva vopsele pentru a picta în altă parte timp de câteva zile, astfel încât Moréas să nu mă găsească. După aceea aţi venit dumneavoastră...

Blanc se uită prin fereastră spre cerul senin. Îl vor duce pe pictor la secţia de jandarmerie pentru a consemna mărturia lui. Nkoulou va insista ca bărbatul să fie arestat preventiv. Ceea ce germanul tocmai spusese putea fi înţeles şi ca o jumătate de adevăr. Trebuia doar să scoţi cealaltă jumătate de la el. Şeful lor nu le va permite să-l trimită pe Rheinbach înapoi acasă. Nu cât timp politicienii

pun atât de multă presiune pe el. În cazul în care comandantul l-ar prezenta pe pictor ca suspect, niciun secretar de stat sau primar nu s-ar plânge de asta.

— Monsieur Rheinbach, spuse el resemnat, vă rog să veniţi cu noi.

Câteva ore mai târziu rezolvaseră toate formalităţile. Un pictor de puzzle-uri străin stătea acum în singura celulă a secţiei de jandarmerie din Gadet, unde, în mod normal, doar beţivii dormeau în stare de delir sau hoţii proaspăt prinşi aşteptau să fie transferaţi la Aix-en-Provence sau la Marsilia. Dacă Rheinbach ar fi într-un final prins de roţile morilor justiţiei, atunci ar ajunge în curând la penitenciar. În cazul acesta Blanc nu l-ar mai vedea probabil niciodată, şi-ar fi dovedit valoarea în primul său caz în Midi şi cel puţin nu i-ar mai oferi lui *monsieur* Vialaron-Allègre vreun pretext pentru a continua să fie intrigant împotriva lui. Însă, în loc să închidă dosarul şi să ia prânzul cu Marius şi Fabienne sub platani, se-ngropă în biroul său până când aproape toţi colegii săi plecară la restaurant. Apoi a mers alături la *Madame le Juge*.

Fuma şi se uita întrebător la el din spatele unui voal de fum de ţigară.

— *Mon capitaine*, toţi poliţiştii lui Gadet vă invidiază pentru reuşită, doar dumneavoastră nu arătaţi ca un vânător după o împuşcătură bine executată.

— Este foarte posibil ca potârnichea greşită să fi zburat în dreptul armei mele.

— Comandantul Nkoulou crede că acest caz este ca şi închis. Părea foarte uşurat. El chiar v-a lăudat.

— Poate că lauda a fost un pic prematură.

— Vreţi să mă rugaţi să nu pregătesc încă acest caz pentru a fi judecat.

— Acoperiţi-mi spatele. Doar câteva zile. Vă rog.

Cu ţigara ei îl invită să se aşeze pe scaunul vizitatorului.

— Înţeleg acum de ce anumiţi oameni din Paris preferă să vă vadă spatele.

Zâmbi, şi Blanc îşi dădu seama apoi că *madame* Aveline Vialaron-Allègre îi spusese asta ca un compliment. În acel moment decise în cele din urmă să aibă încredere în ea.

— Să reconstituim evenimentele din ziua când Moréas a murit, continuă el. Duminică, 30 iunie: până în prezent nimeni nu ştie cum şi-a petrecut Moréas dimineaţa până la momentul amiezii. Poate că a stat singur în casa lui sau pe unul din loturile sale. Medicul legist a găsit ceva alcool în sânge. Este posibil să fi băut cu o zi înainte şi să fi dormit până târziu. Situaţia devine interesantă de la începutul

amiezii: Moréas ajunge în portul Saint-César şi stă pe barca lui o vreme. Antreprenorul în lucrări de construcţii Pascal Fuligni vorbeşte cu el despre locul de acostare al bărcii şi îi oferă cinci mii de euro pentru asta. Moréas râde de el, cei doi intră într-o altercaţie zgomotoasă. La scurt timp, Moréas pleacă de-acolo, Fuligni rămâne în port, cel puţin conform propriei declaraţii. Nu avem niciun martor pentru asta.

Se pare că Moréas merge direct din port spre groapa de gunoi. Pentru că la amiază sau la începutul după-amiezii ajunge acolo, lângă containerul pentru fier vechi. Probabil pentru a colecta obiecte utile pe care alţii le aruncă acolo. Avem mai multe declaraţii care confirmă acest lucru, inclusiv cea a unui fermier care a adus moloz acolo. Apare Lucien Le Bruchec, vecinul care îl suspectează pe Moréas de spargere şi planifică să depună o plângere, încă nu a depus-o totuşi. Un schimb scurt şi neprietenos de cuvinte, apoi arhitectul dispare din nou. Spune asta el însuşi. Şi asta susţine şi *monsieur* Rheinbach care a ajuns la groapa de gunoi în acelaşi timp cu Moréas. Fără să-l vadă nimeni, stă ghemuit în maşina lui roşie şi mică şi observă scena. Fermierul cu moloz a văzut şi o maşină roşie şi mică, chiar dacă nu era niciun pasager la bord. Noi am întrebat din nou despre acest aspect. Nu-şi aminteşte să fi văzut pe nimeni.

Bon, acum există o confruntare între Rheinbach şi Moréas, la începutul după-amiezii, la sfârşitul căreia se presupune că Moréas cade la pământ, înjură de durere, în timp ce artistul nostru aruncător de pietre pleacă de-acolo. Colegii de la criminalistică îi răstoarnă în prezent casa cu susul în jos. Au găsit multe imagini şi culori, dar până acum nici cel mai mic indiciu al unui Kalaşnikov din Marsilia din care să se fi tras recent. Cum ar fi trebuit ca domnul Rheinbach să pună mâna pe o astfel de armă? Pentru a fi în siguranţă, i-am întrebat pe colegii din Marsilia dacă germanul a apărut vreodată pe radarul lor. Nimic. Cu excepţia vechii sale mărturii, el nu apare în niciun dosar al poliţiei franceze. Am trimis o cerere colegilor mei germani. De asemenea, nimic. Pictorul este curat ca o călugăriţă.

— Nu l-aţi fi luat în custodie?

— Comandantul Nkoulou a insistat. Şi el are dreptate într-un punct: după altercaţia cu Rheinbach, nu mai există nimeni care să-l fi văzut pe Moréas în viaţă. Nu există martori, ceea ce nu este deosebit de surprinzător, pentru că cine stă la o groapă de gunoi într-o după-amiază fierbinte de duminică? Abia luni dimineaţa devreme, un şofer a descoperit cadavrul din care încă ieşea fum. Deci: cine mai este la groapa de gunoi după Rheinbach? Numai criminalul.

— Asta dacă nu cumva pictorul este făptaşul.

Blanc îşi deschise carneţelul de notiţe şi începu să-l răsfoiască.

— Vineri, la cinci zile după crimă, antreprenorul în construcţii Pascal Fuligni este găsit mort în laguna Étang de Berre. Nu există nicio legătură între el şi Rheinbach.

— Nici între cele două decese nu există nicio legătură. Cel puţin oficial, îi aminti Aveline Vialaron-Allègre. Nu îl veţi salva pe Rheinbach susţinând că nu ar putea fi criminalul într-un alt caz nerezolvat care s-a soldat cu victime.

Blanc ezită o clipă. „Ai încredere în această femeie”, îşi spuse. „Ce altceva ţi-a mai rămas?”

— Mai este ceva...

Îi întinse peste birou foaia de hârtie pe care notase ultimul mesaj-text de la Fuligni: *Va curge sânge până ce tot portul va fi inundat*. Îi explică despre ce era vorba.

Judecătoarea de instrucţie se uită lung la acest bileţel.

— L-aţi întrebat pe Marcel despre asta? dori ea să ştie în cele din urmă.

Îşi mai aprinse o ţigară.

— De aceea nu l-am căutat încă pe prietenul dumneavoastră.

— Marcel este prietenul soţului meu. Un prieten de partid.

Blanc se lăsă pe spate. Ar fi vrut să se-nveselească, însă se forţă să nu arate nicio emoţie. „Ea îmi acoperă spatele”, se gândi el, „chiar îmi acoperă spatele”.

— Nu ştiu ce înseamnă aceste rânduri, mărturisi el. Dar refuz să cred că nu înseamnă ceva important. Că totul este doar o coincidenţă. Că moartea lui Fuligni este o nenorocire. Că două decese în cinci zile sunt doar un lanţ de circumstanţe fatale.

— Vreţi să vă petreceţi puţinele zile pe care mi le cereţi pentru amânare ca să faceţi o anchetă de omucidere împotriva lui Marcel Lafont? Împotriva aceluia care este primar în Caillouteaux de treizeci de ani? Împotriva binemeritatului tovarăş de drum al soţului meu, secretarul de stat?

— Voi proceda extrem de discret.

— Totuşi, doriţi să vă acopăr. Şi să nu-i spun niciun cuvânt nici măcar propriului meu soţ.

— Nu aş fi putut să formulez mai precis.

— Şi dacă nu vă acopăr, veţi investiga în continuare?

— Deja mă cunoaşteţi suficient pentru a vă răspunde singură la această întrebare, *Madame le Juge*.

Aveline Vialaron-Allègre uitase de ţigara ei.

— Vreţi să mă faceţi complice în investigaţii clandestine, chiar de-a dreptul ilegale, murmură ea. Aţi procedat întotdeauna aşa? În Paris?

— Noi, poliţaii, formam uneori echipe mici, discrete. Dar uneori eram şi un fel de luptător singuratic. Dar nu am compromis niciodată un judecător de instrucţie.

— Atunci asta este o premieră pentru amândoi.

Auzind asta, Blanc ştiu că putea să-l investigheze pe primarul Lafont nestingherit cel puţin câteva zile.

Blanc se-nchise în biroul său pentru restul zilei de lucru şi îşi tortură vechiul computer. Primarul nu fusese niciodată cercetat de poliţie, nici măcar nu fusese audiat vreodată ca martor. Pe de altă parte, existau nenumărate accesări pe internet: „Monsieur Lafont la o deschidere a podului.” „Monsieur Lafont la deliberările cu «Midi Provence».” „Monsieur Lafont la congresul de partid când fusese selectat ultimul candidat la preşedinţie.” „Declaraţii ocazionale ale opoziţiei.” „Retorica politică obişnuită.” Doar cine citea foarte atent şi doar cine ştia ce ştia acum Blanc putea descifra unele afirmaţii ca acuzaţii de corupţie. Cu siguranţă, nu s-ar fi ajuns prea departe. În urmă cu trei ani, Marcel Lafont fusese distins cu Crucea de Ofiţer a Legiunii de Onoare. Iar un comentator din *La Provence* speculase cu puţin mai mult de o lună în urmă că Lafont ar putea fi promovat în curând într-o funcţie la Senat. Sau că ar putea fi numit preşedinte al „Midi Provence”. Sau amândouă. Comentariul a apărut a doua zi după o conferinţă de presă în care Lafont şi-a prezentat

pentru prima dată în public planul pentru o mediatecă. Exista şi o fotografie a evenimentului: lângă el, pe podium, stătea ghemuit Fuligni.

— *Merde*, mormăi Blanc.

Această nenorocită de mediatecă nu a fost doar biletul lui Lafont pentru a fi reales în funcţia de primar, aşa cum a recunoscut el însuşi, ci a fost şi deschizătorul de uşi ale cămărilor cu bunătăţi. Simţi că în lunga carieră a lui Lafont trebuiau să existe colţuri întunecate pe care nimeni nu le explorase vreodată. Dar ştia, de asemenea, că şi o echipă experimentată de poliţai care efectuează investigaţii regulate ar avea nevoie de mai mult timp decât câteva zile, mult mai mult timp. Ca să nu mai vorbim de un luptător singuratic care operează pe ascuns.

— Există autorizaţie de construcţie pentru asta? ţipă Douchy din tractor, în timp ce Blanc parca în faţa casei sale seara devreme.

Vecinul arătă cu degetul spre un munte de tapet şi alte dărâmături pe care le ţintuise de pământ cu câteva pietre pentru a le proteja împotriva rafalelor de vânt.

— Răzuiesc tapetul de pe pereţi. De când e nevoie de autorizaţie de construcţie pentru asta? strigă Blanc.

— E nevoie de autorizaţie dacă vrei să-ţi extinzi casa, răspunse cu fermitate Douchy. Altfel mă plâng la primărie.

— Atunci transmiteţi-i lui *monsieur* Lafont cele mai bune salutări. Din când în când am chestii de rezolvat cu primarul.

Odată cu menţionarea numelui lui Lafont, toată pofta de ceartă se scurse brusc din fermierul uscăţiv. Fără să salute, se-ndepărtă cu tractorul său hodorogitor. „Cât de uşoară poate fi viaţa în Midi”, gândi Blanc.

Nu uitase că familia Micheletti îl invitase la cină. Bernard. „Să nu aduceţi vin.” În trecut, Geneviève s-ar fi ocupat de cadourile pentru gazdă. „E timpul să te obişnuieşti cu noua ta viaţă.” În Sainte-Françoise-la-Vallée era o mică întreprindere horticolă când veneai de la Gadet, prima casă din dreapta, un gard viu verde gros o despărţea de un câmp plin de măslini. Trecuse cu maşina pe-acolo de câteva ori deja. Blanc se oprise de data aceasta şi cumpărase un hibiscus mare şi, în memoria cuvintelor lui Paulette Aybalen, o tufă de cimbru într-o oală de teracotă de culoare roşu aprins. Spre surprinderea lui, observă cât de entuziasmat era. Se-mbrăcă mai prezentabil şi urcă înapoi la volan.

Întrucât intrarea în Domaine de Bernard se afla pe drumul spre Saint-César, trebuia să meargă cu maşina de-a lungul unui arc larg pentru a ajunge la podgorie, care, ascunsă între stejari şi pini, se afla de fapt la doar câteva sute de metri în spatele fabricii sale de ulei. În pădure,

nişte cicade curajoase bâzâiau împotriva mistralului zgomotos. Puţinii conducători auto care se mai aflau pe drumul departamental treceau în viteză ca nişte nebuni. Blanc începu să tânjească după una dintre acele zile de toamnă pariziene mohorâte, dar fără vânt. Coti către un drum de pietriş şi nisip împrăştiat de culoare maronie-roşie. Vântul era mai liniştit între stejari. În timp ce cobora în depresiunea în care creştea viţa-de-vie, aerul deveni brusc domol şi cald. Se linişti.

Bruno Micheletti stătea ghemuit pe un tractor albastru antic dotat cu anvelope înalte şi înguste, pe care îl conducea cu grijă prin spalierul de viţă-de-vie. În spatele lui, un dispozitiv dintr-un rezervor de plastic stropea peste frunze un lichid de culoare deschisă ca o ploaie fină. „Asta nu e apă”, gândi Blanc, încercând să nu tragă aer în piept prea adânc.

— Ia-o înainte până la casă, strigă Micheletti peste bâlbâitul motorului de tractor. Drumul se termină acolo.

Urmă curbele şi se căţără din povârniş în povârniş. Păunii mergeau ţanţoşi prin vie. Câţiva din ei stăteau cocoţaţi pe ziduri joase de piatră în care era înmagazinată căldura soarelui, alţii erau pe jumătate ascunşi pe ramurile cele mai joase ale pinilor. Proprietatea era mult mai mare decât crezuse el. Nu prea se pricepea la estimări, dar trebuia să fie de câteva hectare; se întâmplase doar să

vadă un colţ în timp ce alerga prin pădure. În cele din urmă, ajunse pe o ridicătură de pietriş şi asfalt vechi care arăta ca un mic deal pe care era situat un castel deasupra unei mări de viţă-de-vie. Un turn rotund de porumbei, probabil de cinci metri înălţime, stătea pe vârful dealului, iar dedesubt se afla o anexă dinspre a cărei poartă din lemn încuiată venea un miros pătrunzător de vin, lemn şi acid. Alături se afla o mică grădină, iar peluza proaspăt udată strălucea în faţa unei case de piatră maronie, din secolul al XIX-lea. Pe o terasă amplasată pe partea ferită de vânt a conacului, se afla o masă lungă din lemn sub o umbrelă galbenă, pahare şi tacâmuri care străluceau în lumina oblică a soarelui.

Blanc parcă prudent în spatele unui păun care păşea ţanţoş şi solemn pe pietriş şi care nu se simţi deranjat în niciun fel de imensa maşină care se apropia amenințător. Una dintre penele sale lungi din coadă i se rupse brusc, fu ridicată de o rafală şi dansă apoi spre vârful stejarului ca o linie de argint şi violet pe cer.

— Acesta e sezonul, explică râzând Sylvie Micheletti, care stătuse pe treptele de piatră ce duceau spre terasă şi care acum venea spre el. Masculii îşi pierd penele din coadă în timpul verii. Le legăm în buchete şi le dăm clienţilor noştri. Cel puţin clienţilor care nu s-au săturat încă de pene lungi de un metru.

Îl sărută pe obraz şi Blanc se simţi ciudat că este onorat cu acest salut prietenos. Deschise hayonul şi luă cadourile. Sylvie era atât de fragilă, că mistralul ar fi putut să o ridice pe sus. Ezită să-i plaseze cele două oale în mâinile ei mici. Însă ea râse şi luă plantele de la el.

— Asta e ceva pentru trup şi suflet! exclamă ea.

Bruno urcă pe cărare, sări de pe tractor şi dispăru într-o intrare laterală a clădirii. Blanc o urmă pe Sylvie pe terasă. Patru tacâmuri pe masă. Înainte ca el să se poată mira de acest lucru, Paulette Aybalen îşi făcu apariţia prin uşa de la terasă, ţinând în braţe un castron mare de salată. „Ce coincidenţă”, gândi Blanc, mai degrabă amuzat decât alarmat.

De fapt, soţii Micheletti păreau hotărâţi, cu o amabilitate implacabilă, să-i cupleze pe cei doi vecini singuri la o masă bună. Blanc zâmbi, fu imediat de acord să o tutuiască pe Paulette şi era hotărât, cu acelaşi tip de amabilitate implacabilă de a se comporta impecabil. După douăzeci de ani de căsătorie fără aventuri, credea că ar fi mai înţelept să testeze piaţa iubirii şi a pasiunii.

Mâncară pepeni din Carpentras şi şuncă, iar în paharele lor sclipea un vin alb deschis. Apoi Bruno scoase din cuptor un vas ceramic în care se afla carne de o culoare întunecată.

— Porc mistreţ. Eu l-am împuşcat, declară el cu mândrie. Avem aici o turmă care ară jumătate de pădure în fiecare noapte.

— Marinat în vin roşu? întrebă Blanc, amintindu-şi vag de o reţetă.

— Vinul roşu se bea, acesta nu e un sos! exclamă gazda. Un pic de ulei de măsline, puţin cimbru şi un cuptor fierbinte, *voilà*!

Sylvie servi cuşcuş şi ratatouille rece. Erau acum la vinul rozé. Soarele dispăruse de mult în spatele vârfurilor copacilor când rupseră bagheta groasă cât un braţ şi pasaseră unul altuia un platou vechi de lemn cu zece tipuri diferite de brânză. Apoi băură vin roşu. Blanc se-ntrebă repede dacă ar fi o idee bună să meargă mai târziu înapoi acasă cu maşina. Observă că Sylvie era singura din grupul lor care nu luase nicio gură de vin, iar soţul ei nici măcar nu-i oferise. Înainte să mănânce brânză, printr-un gest de rutină, ea aduse o cutie de lemn din bucătărie şi luă din ea patru sau cinci pastile de diferite culori pe care le înghiţi. Bruno şi Paulette nu reacţionară şi atunci îşi ridică şi el repede paharul ca să-şi ascundă privirea.

Aproape de miezul nopţii, când erau cu toţii sătui şi cu capul greu de la vin şi când toţi se ridicară de la masă, Blanc se simţi mai fericit decât nu fusese de foarte mult timp. „Sosit”, se gândi el, „am sosit”. Constată că Paulette

Aybalen venise până acolo pe jos. Bineînţeles că o va duce cu maşina acasă. Mutare de şah inteligentă. Petrecură în Espace câteva minute în tăcere, fără să le fie însă jenă. Blanc opri maşina în faţa casei ei şi o însoţi câţiva zeci de metri până la uşă. Se aplecă spre ea. Părul ei lung mirosea a pini. Cu buzele aproape de chipul ei, ezită o clipă, apoi o sărută pe ambii obraji.

Era atât de întuneric, încât nu-şi dădea seama dacă Paulette era dezamăgită sau dacă se bucura că el nu se precipitase.

— Noapte bună, vecine, şi mulţumesc, şopti ea.

Cel puţin nu i se părea că vocea ei era tristă.

Blanc păşi agale înapoi şi simţi că pluteşte. „Am sosit”, se gândi din nou. Vântul foşnea atât de tare în bolta platanilor din faţa casei ei, încât aproape că nu auzi că îi suna telefonul. Pe ecran era un număr care nu însemna nimic pentru el şi văzu că încercase să-l contacteze toată seara. Nu-şi închidea niciodată telefonul, dar părea să nu existe semnal la Bernard în mijlocul pădurii. Preluă apelul.

— Vă târâţi prin peşteri? Parcă aţi dispărut de pe faţa pământului de ore-ntregi.

Blanc avu nevoie de câteva clipe pentru a recunoaşte vocea.

— *Madame le Juge!* exclamă el.

— Ultima noastră conversaţie nu mi-a dat pace, continuă ea, ignorând exclamaţia lui. Am studiat câteva documente.

— Şi eu, zise el. Lafont este o piuliţă care va fi greu de spart.

— Nu despre Lafont, spuse Aveline Vialaron-Allègre nerăbdătoare. Despre Moréas. Individul este cauza tuturor problemelor dumneavoastră, nu-i aşa?

Blanc se opri şi abia îndrăzni să respire.

— Aţi găsit ceva?

— O copie din dosarele de la primărie. Un document despre care Marcel nu v-a spus nimic când l-aţi interogat pentru prima dată în Caillouteaux. Şi pe care, evident, nu l-aţi fi putut găsi a doua oară când aţi fost acolo, poate pentru că cineva l-a rătăcit în mod inteligent. Cu toate acestea, l-am descoperit în dulapul cu cărţi interzise al soţului meu, care, desigur, nu are voie vreodată să afle de cercetarea mea.

— Dulap cu cărţi interzise?

— Un dulap cu documente pentru orice eventualitate. Aşa se face carieră în politică, *mon capitaine*. Soţul meu colectează copii ale documentelor referitoare la prietenii săi de partid. Toţi prietenii de partid, mari şi mici, tineri şi bătrâni. Sunt documente publice, este perfect legal să pui aşa ceva într-un dosar. Dar cine face asta oare? *Eh bien*,

am găsit şi planul de dezvoltare a mediatecii în documentele despre colegul de partid Lafont.

— Jobul de opt milioane de euro.

— Uitaţi de cele opt milioane. Aceia erau bani alocaţi lucrărilor de construcţii. Dar pentru asta trebuie să fiţi capabil să construiţi. Mediateca va fi construită într-un colţ de la marginea platoului, trebuie pusă acolo sus, pentru că nu ar mai fi loc nicăieri în acest oraş vechi. Cea mai mare parte a terenului aparţine comunităţii. Dar o bucată de pământ crucială este proprietate privată.

Blanc se sprijini de trunchiul unui platan se simţi brusc înfrânt.

— Ce idiot sunt, şopti el.

— Îmi voi nota această mărturisire, răspunse rece judecătoarea de instrucţie.

— Moréas a moştenit cinci parcele de pământ de la părinţii săi, spuse Blanc obosit. Teren pe care nu l-a folosit. Patru parcele în pădure de unde îi alunga pe drumeţi şi unul...

— ...în oraş, la marginea platoului. Cel mai bun teren de fundaţie, de exemplu pentru o mediatecă.

— Dar un antisocial precum Moréas nu ar vinde niciodată acest teren. Fuligni poate să-şi ia adio de la cele opt milioane de euro alocate costurilor de construcţie. Şi *monsieur* Lafont vede proiectul său favorit cum se

prăbuşeşte, precum şi şansele sale de realegere şi o poziţie importantă în Senat. Şi nimeni nu-l poate obliga pe individ să vândă pământul.

— În mod evident, Marcel a fost sub atât de multă presiune, încât a divulgat presei planul mediatecii înainte ca problema construcţiei să fie clarificată. Poate că spera că presiunea publică ar putea să-l oblige pe Moréas să vândă. Sau pur şi simplu l-a subestimat pe pustnicul încăpăţânat, pentru că venea atât de rar în oraş, încât abia dacă îl cunoştea.

— Sau *monsieur* Lafont ştia deja că Moréas va muri la momentul potrivit.

— Să fiţi mâine dimineaţă devreme la jandarmerie. Acum va fi necesar să vă găsiţi unul sau doi colegi în care să aveţi încredere. Vă las pe dumneavoastră să decideţi asta. Mâine dimineaţă am o întâlnire la Palatul de Justiţie pe care nu vreau să o anulez pentru a nu atrage atenţia în mod inutil. Veniţi mâine la amiază la casa mea din Caillouteaux. Vom stabili atunci ce paşi vom urma în continuare.

— Va fi plăcerea mea.

— Să nu veniţi cu maşina de patrulare până la piaţa bisericii de lângă casă. Nimeni nu trebuie să vadă că sunteţi la mine.

— Ceva tot am învăţat eu la Paris.

— *Mon capitaine?* Faceţi-mi o favoare şi răspundeţi data viitoare mai repede la telefon.

O aventură inoportună

Marţi, a cincea zi de mistral. Nu doar din cauza vântului, Blanc nu reuşise să doarmă aproape deloc. Era înfierbântat de pofta de vânătoare. Fabienne sosise devreme la secţia de jandarmerie şi, din fericire, Marius se trezise atât de devreme, încât nu trebui să-l aştepte mult. Blanc închise uşa biroului şi le relată colegilor săi despre fâşia de teren care bloca ridicarea mediatecii.

— De unde ai obţinut informaţiile acestea? întrebă Tonon.

Ezită o clipă, întrucât nu dorea să o compromită inutil pe Aveline Vialaron-Allègre.

— De la o sursă de încredere.

— Cu siguranţă o femeie simpatică, glumi Fabienne, neştiind cât de aproape de adevăr era.

— O să-l luăm la rost pe Lafont, spuse Blanc.

— Trebuie să-l informezi pe şef înainte de a da lovitura, interveni Tonon.

— Crezi că Lafont l-a împuşcat pe Moréas cu mâna lui? Doar pentru a obţine o bucată de teren, întrebă Fabienne neîncrezătoare.

— Pentru a-şi salva cariera. Fie a făcut-o el însuşi, fie unul dintre prietenii săi din Corsica sau Marsilia. Dar, de fapt, cred că a fost el. În felul acesta nu există niciun complice care ar putea la un moment dat să-l deranjeze cu solicitări neplăcute.

— Dar avea totuşi un complice: Fuligni.

— Poate că Fuligni ştia. Poate că a presimţit.

— Atunci de ce îi trimite lui Lafont SMS-ul cu sângele în port?

Blanc ridică mâinile.

— Sar peste întrebare. Poate că a vrut să-l şantajeze.

— După ce prietenul său, Lafont, i-a dat pe sub mână o comandă de opt milioane de euro?

Tânăra sa colegă îl privea încă îndoielnic.

— Uneori, opt milioane nu sunt suficiente. Poate că firma de construcţii a lui Fuligni avea probleme. Poate că aventurile sale cu femei erau foarte, foarte scumpe.

— Romăncele sunt ieftine, mormăi indignat Marius.

— Totuşi, cred că Lafont l-a redus la tăcere pe prietenul său în portul Saint-César. Lafont ştia predilecţia lui Fuligni de a dormi singur în iahtul său noaptea, a recunoscut-o el însuşi. Era în laguna Étang de Berre în noaptea când

Fuligni a murit, cu propria barcă de pescuit. Îl vizitează pe Fuligni la bord şi bea cu el ceva, apoi îl loveşte în cap. O lovitură surdă, nimeni nu aude nimic. Lafont desprinde barca lui Fuligni cu pânze de pe chei, iese din port, îl aruncă pe Fulgni inconştient în apă şi îl lasă să se înece de-a dreptul. Se urcă pe propria sa barcă, dispare într-un golf, se întoarce a doua zi dimineaţă şi o face pe prietenul şocat când aude vestea. *Voilà!*

— Cazul este prea la cald, Lafont este prea puternic, insistă Tonon. Primarul a depus deja plângere la Paris. L-a presat pe comandant. Crede că nu o să mai fie deranjat de-acum. Dacă va afla că ne ţinem scai de el în continuare, va exploda. Mai bine să-l avertizezi pe Nkoulou. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-i spunem oricum.

— Ce facem dacă şeful ne interzice să investigăm?

— Atunci mergi la prietena ta, la judecătoarea de instrucţie. Dacă şi ea spune nu, atunci mergem la prânz şi ne plângem de răutatea lumii. Vă invit eu.

Părea că Marius se aştepta ca în câteva ore să stea învinşi şi liniştiţi sub platani.

— *Madame* Vialaron-Allègre ne dă voie să operăm cum credem de cuviinţă, răspunse Blanc.

Fabienne îi aruncă o privire strâmbă.

— *Eh bien*, atunci ar fi mai bine să mergem la şef.

Alarmat, Nkoulou ridică privirea când trei dintre subalternii săi păşiră în biroul lui în acelaşi timp.

— Închideţi uşa, ordonă el, înainte ca oricare dintre ei să spună ceva.

Blanc trase adânc aer în piept. Următoarele câteva minute aveau să determine dacă profesia sa se va duce pe apa Sâmbetei. În cuvinte seci, Blanc relată superiorului său rezultatele anchetei din ultimele zile.

Nkoulou îl ascultă în tăcere; hainele sale erau apretate, călcate, totul era perfect, cu excepţia unui inel de mărgele de sudoare care se înfăşurase în jurul frunţii sale întunecate ca o mică diademă.

— Sunteţi conştient cu cine vă confruntaţi? întrebă el în cele din urmă, când căpitanul îşi termină raportul.

Vocea lui avea un ton neutru.

— Monsieur Lafont este un om puternic.

— Nu este vorba doar despre el. De zeci de ani, Lafont a cultivat prietenii, a făcut favoruri şi a oferit tot felul de cadouri. Zeci, dacă nu sute, de oameni onorabili au beneficiat de pe urma lui: fermieri, comercianţi, medici, profesori.

— Antreprenori de lucrări de construcţii..., adăugă Tonon.

— Ar rămâne şocaţi cu toţii dacă îi trimitem citaţie lui *monsieur* Lafont. Dacă în vreun fel îl prezentăm ca parte implicată într-o crimă, continuă Nkoulou, neclintit. E vorba de vecinii dumneavoastră, *mon capitaine*, *mes lieutenants*, brutarii de la care vă cumpăraţi baghetele. Medicii care vă prescriu Doliprane. Profesorii copiilor voştri. Electricienii care vă schimbă siguranţele arse.

Un mic zâmbet sarcastic.

— Vreau să vă fie limpede acest lucru. Limpede precum cristalul.

Blanc se gândi la cuvintele lui Paulette Aybalen, conform cărora despre Lafont se vorbeşte cu voce joasă sau mai bine deloc.

— Poate că vor fi câteva persoane ici şi colo care nu vor fi chiar atât de nefericite, replică el.

Comandantul îi aruncă o privire lungă şi cercetătoare.

— *Monsieur* Lafont m-a sunat în ultimele zile mult mai des decât v-am spus, anunţă el. Era foarte politicos. Foarte respectuos. Dar, cum să vă spun: şi foarte perseverent. Viaţa mea ar fi mai uşoară dacă v-aş arunca pe toţi trei afară din biroul meu şi am uita de solicitarea dumneavoastră.

Comandantul tăcu pentru o perioadă de timp insuportabil de lungă. Trăsăturile sale faciale erau încă rigide. Mărgelele de sudoare sclipeau, iar Blanc simţi

nevoia absurdă de a scoate o batistă şi de a i le şterge înainte de a se prelinge pe tâmplele omului.

— Dar urăsc când amatorii se bagă-n treburile mele, continuă Nkoulou în cele din urmă. Există reguli. Prevederi. Legi. Poate că or fi plictisitoare. Dar aici stă înţelepciunea generaţiilor. Am depus un jurământ cu privire la aceste legi. Este obligaţia mea să aplic aceste reguli. Şi nu să le-ncalc doar pentru că îmi sună telefonul. Investigaţi, aşadar, în continuare!

Se ridicară şi se grăbiră spre uşă.

— *Madame, messieurs!* strigă Nkoulou în urma lor. Să nu spuneţi nimic vreunui coleg! Nu vreau ca cineva de-aici să dea mai departe informaţii privind astfel de investigaţii sensibile. De exemplu lui *monsieur* Lafont.

— Nici eu nu vreau asta, *mon commandant*, spuse Blanc.

— Uneori este un avantaj că Nkoulou este un formalist pedant, şopti Tonon, uşurat şi puţin neîncrezător, când ajunseseră din nou pe hol şi se asigurase că uşa biroului şefului era închisă.

— Prima dată când l-am interogat pe Lafont în primărie despre Moréas, e posibil ca el să fi ascuns documentele despre pământul lui Moréas, contemplă Blanc când se retrăseseră în biroul lui. Însă nu se poate ca documentele

privind construcţia mediatecii să fi dispărut complet. Nu în cadrul unui proiect atât de spectaculos şi recent.

— Te-ai uitat deja în arhive, îi aminti Marius în mod inutil.

— Da, dar am căutat doar documente în care apărea numele lui Moréas. Lafont le pieptănase cu grijă în prealabil acolo unde era posibil. Mai avea câteva ore libere. Dar dacă facem căutarea după cuvântul „mediatecă”, atunci ar trebui să găsim documente, deoarece niciun primar nu poate modifica toate dosarele unui proiect comunitar atât de important. Apoi avem documente tangibile, nu informaţii de mâna a doua de care trebuia să ne mulţumim până acum.

— Aşadar, o să te îngropi din nou acolo? întrebă Fabienne.

Blanc zâmbi ca şi cum s-ar scuza.

— De data asta te vei ocupa tu de asta. Cei de la arhivă mă cunosc deja, iar Lafont va fi cu siguranţă alarmat când voi scormoni din nou prin dosare. Pe tine nu te cunoaşte nimeni acolo. Du-te acasă, îmbracă-te în haine civile şi nu-i trezi pe birocraţii din primărie cu Ducati-ul tău. Lasă-ţi rabla la periferie şi du-te pe jos. Foloseşte-ţi numele real, dar nu-ţi divulga identitatea de poliţai. Gândeşte-te la un pretext.

Blanc îşi aminti de propriile sale încercări de renovare.

— Spune-le că e posibil să vrei să cumperi o casă, dar ai auzit de mediateca ce urmează să fie construită în vecinătatea clădirii alese. Că ai vrea să vezi planurile de construcţie, astfel încât să nu te trezeşti că stai lângă o parcare la un an după ce ai cumpărat casa. Prefă-te naivă, dar fii insistentă.

Fabienne ridică sprânceana stângă.

— Măcar ai spus „naivă” şi nu „proastă ”, zise ea.

— Indiferent de modul în care vei proceda, în cele din urmă avem nevoie de un document care să demonstreze că o fâşie de teren ce aparţine lui Moréas se află exact în locul unde urmează să fie construit castelul de vis al lui Lafont.

Blanc şi Tonon trebuiră să aştepte două ore chinuitoare înainte ca tânăra lor colegă să apară din nou. Fabienne îşi trăsese pe ea o rochie de un galben deschis discret, se-ncălţase cu pantofii plaţi şi îşi pusese un lanţ de perle la gât, arăta serioasă şi puţin plictisitoare şi cu siguranţă nu ameninţătoare. Apoi îşi puse o cască pe cap şi în acea ţinută gonise ca o nebună cu motocicleta pe deal până la Caillouteaux şi intrase în primărie cu cel mai fermecător zâmbet al ei. Fusese destul de uşor să o convingă pe angajata dezinteresată de-acolo să-i pună la dispoziţie toate documentele şi să-i facă nişte cópii ale acestora. După aceea, mersese cu motocicleta la Gadet în aceeaşi

viteză, iar acum, fără suflare, dar triumfătoare, se lăuda cu grămada de pagini xeroxate.

— Un extras din registrul de cadastru cu inventarul proprietăţii prietenului nostru carbonizat, anunţă ea. Şi o ofertă oficială din comunitatea Caillouteaux de a cumpăra acel teren. Dar nu există un răspuns de la Moréas în dosare.

— Probabil că a răspuns oral. Chiar îmi pot face o idee la ce ar fi putut să spună, mormăi Tonon cu un ton lugubru.

— Şi, desigur, nu există un contract de vânzare-cumpărare. Proprietatea i-ar aparţine în continuare lui Moréas, dacă nu ar fi fost trimis pe lumea cealaltă.

— Eşti grozavă! exclamă Blanc involuntar.

Ea îi zâmbi batjocoritor.

— Sună mai bine decât „naivă”. De altfel, sunt mult mai grozavă decât îţi poţi imagina, *mon capitaine*.

Spunând asta, întinse copiile de pe masă.

— Doamna de la arhivă nu prea putea să-şi ridice pleoapele. Întrucât am mai fost o dată acolo, m-am gândit că ar trebui să profit de nevoia ei de odihnă şi am scotocit puţin pe un raft pe care încă nu se acumulase praf. Dacă nu ai rude, proprietatea ta va ajunge la stat după ce mori. De obicei, procesul durează mult: notarii îl caută pe celebrul nepot din America până când sunt siguri că nu

există. Durează luni sau ani. La Moréas, însă, procedura de licitaţie a început luni, 1 iulie.

— În ziua în care crima a devenit cunoscută! strigă Tonon.

— Când noi am ajuns la Caillouteaux, era deja trecut de ora 17. Primăria era pustie, nimeni nu era acolo, în afară de Lafont, adăugă Blanc.

— Poţi găsi procedura de licitaţie, în mod surprinzător, nu sub numele lui Moréas în arhivă, ci la procesele administrative ale comunităţii. Pare cea mai plictisitoare rutină. Şi mai am chestii şi mai bune: prin intermediul acestei proceduri, comunitatea Caillouteaux afirmă un drept de preemţiune, deoarece proprietatea este importantă pentru dezvoltarea urbană. De asemenea, o chestiune complet plictisitoare. Şi perfect legală.

— Din punct de vedere strict legal, proprietatea încă nu aparţine comunităţii, interveni Blanc. De fapt, comunitatea o controlează deja ca şi cum ar fi a sa, contemplă el. O scoate din ochii publicului, ca şi când acolo nu ar fi existat niciodată o fâşie de pământ în numele lui Moréas. Pe de altă parte, dacă nişte poliţai ca noi pun întrebări despre această chestiune, nu vor găsi nici măcar un document privind un schimb de proprietate, pentru că aşa ceva nici măcar nu a existat. Destul de discret, destul de inteligent.

Pare manevra cuiva care are multă experienţă cu astfel de trucuri.

— Cine a iniţiat licitaţia şi a indicat dreptul de preemţiune? întrebă Marius.

— Ambele documente sunt semnate chiar de *Monsieur le Maire*. De Lafont! L-am prins pe individ! *Mon capitaine*, acum mă poţi săruta pe ambii obraji şi mă poţi invita la prânz.

Blanc o sărută şi, pentru o clipă, regretă că tânăra sa colegă era interesată doar de femei.

— Avem laţul, spuse el după aceea, dar, din păcate, capul lui Lafont nu este încă în el. Singura încălcare a legii pe care i-o putem dovedi acum este procesul de licitaţie pripit. Dar cine s-ar deranja să caute rude oriunde în lume pentru un tip neplăcut ca Moréas? Şi chiar dacă cineva ar depune plângere: apoi procesul este oprit din nou, e o bagatelă. Pentru Lafont, în cel mai rău caz, ar fi la fel de incomod precum primirea unei amenzi pentru parcare ilegală. Doar cu asta nu putem dovedi că el l-a ucis pe Moréas. Şi cu siguranţă nu putem dovedi că l-a ucis pe Fuligni.

— Judecătoarea de instrucţie ne va opri în ciuda acestor documente? îl întrebă Fabienne deziluzionată.

— Să sperăm că nu, dimpotrivă. Poate că aceste dovezi o vor convinge până în punctul în care ni se va da voie să-i

trimitem citaţie lui Lafont. Că îi putem întoarce casa cu susul în jos, să putem facem orice ca să progresăm.

— Este un miracol faptul că femeia asta, Vialaron-Allègre, ne lasă să scotocim în latrinele unor notabilităţi, spuse Marius sceptic. Dar chiar vrei să-i relatezi că eşti de părere că un onorabil primar a ucis doi oameni cu sânge rece? Că vrei să deschizi o anchetă oficială împotriva lui în mijlocul campaniei electorale? Şi totul din cauza licitaţiei organizate în grabă a gunoaielor pe care Moréas le-a acumulat în cursul vieţii sale mizerabile? Sau pentru că o comunitate cumpără o bucată de pământ despre care oricine crede că aparţine ei oricum? Judecătoarea ta va arunca flăcări din cer după noi. Şi dacă nu, o va face soţul ei jegos de la Paris.

— Vom vedea, anunţă Blanc şi se ridică.

Parcă Espace-ul lângă două terenuri de tenis publice, care fuseseră amenajate pe coasta dealului, în apropierea localităţii Caillouteaux. Locuri foarte noi, foarte bine întreţinute. „Şi asta trebuie să fi costat o sumă frumuşică de bani”, gândi Blanc. Îşi trase şapca de baseball mult pe frunte şi îşi lăsă pe nas ochelarii mari de soare. Cu toate acestea, mereu ar atrage atenţia aici: străinul înalt, cu piele deschisă, în ţara băştinaşilor mici, de culoare măslinie. O luă pe o alee care îl duse pe partea dealului

vizavi de biserică. Casele foarte mult apropiate potoliră mistralul, brusc se făcu linişte, pietrele străluceau, pământul mirosea a gudron. I se părea că paşii lui se auzeau extrem de tare. Nimeni în jur, obloane închise, amiază. Cu toate acestea, simţi că este urmărit de o mie de oameni gata să-l ambuscheze.

Blanc ajunse la marginea dealului, unde vântul foşnea şi acele de pin goneau prin aer de jos, din vale, până aici, ca nişte rachete mici. În continuare, nimeni prin preajmă. Undeva, o uşă de lemn se lovea de cadru în bătaia vântului. O zonă plină de buruieni, prăfuită, cu o plăcuţă în mijloc: *Chantier – Interdit au Public*[46]. Văzu acolo schiţa de arhitect a mediatecii care arăta ca un OZN ce se prăbuşise într-o abaţie romanică. Câţiva metri pătraţi de nisip cu ciulini care valorau mai mult decât o viaţă de om.

În cele din urmă, el nu se apropie de casa judecătoarei de instrucţie din partea unde se afla biserica, ci din direcţia opusă. Rue du Passe-Temps. Se mai întoarse pentru ultima dată, nu văzu pe nimeni şi apăsă butonul soneriei. Îşi scoase şapca şi ochelarii de soare şi se uită direct în camera video de deasupra intrării. După câteva secunde, Aveline Vialaron-Allègre îi deschise uşa.

— Nimeni nu m-a urmărit, zise el salutând-o.

---

[46] „Şantier – Interzis publicului” (în orig., în fr.) (n.t.).

— Nu e nevoie să şoptiţi, zise judecătoarea de instrucţie.

Purta o rochie de lungime medie de culoare crem şi mergea desculţă prin casă. Unghiile de la picioare erau date cu ojă roşie. Blanc inspiră parfumul Chanel nr. 5 şi pe cel al ţigărilor Gauloises, în timp ce mergea în urma ei. Aveline Vialaron-Allègre încuiase cu grijă uşa din faţă. Dezactivase soneria, îşi puse telefonul fix şi pe cel mobil pe mod silenţios şi nu-l poftise în birou, ci într-o încăpere mică, la etaj, cu vedere spre curtea interioară.

— Camera de oaspeţi, explică ea. Nimeni nu poate privi pe fereastră de pe stradă, niciun vecin nu vă poate vedea aici. Relaxaţi-vă, *mon capitaine*.

Îi oferi un loc pe o canapea extensibilă, în timp ce ea se aşeză pe singurul scaun din cameră.

Blanc avea impresia că nu era prima dată când gazda lui primea vizitatori secreţi. În loc să se relaxeze, şi mai multă adrenalină începu să-i curgă prin corp.

— I-am informat pe cei doi colegi despre acest lucru, începu el, şi lui Nkoulou. Avem documentele care dovedesc că Charles Moréas este proprietarul terenului. Şi mai avem ceva.

Nu avu nevoie de mult timp să rezume rezultatele anchetei. Camera era plăcut răcoroasă şi semi-întunecată. Auzi doar foşnetul mistralului parcă de la mare distanţă.

Lamelele obloanelor filtrau lumina de la amiază, nişte dungi uşoare acopereau rochia lui Aveline Vialaron-Allègres şi formau un tipar care tremura uşor. Blanc trebuia să se forţeze să nu se holbeze la gambele ei goale. Şi nici la unghiile date cu ojă. Vizitator secret într-un loc interzis. Singur cu o femeie frumoasă. Imaginaţia lui o luă razna.

— Aveţi un motiv, spuse judecătoarea de instrucţie, privindu-l.

Blanc crezu pentru o clipă că vorbea despre el şi nu despre caz.

— Pentru uciderea lui Moréas, răspunse el puţin prea repede. Mediateca nu trebuie doar să asigure realegerea lui Lafont, ci este şi biletul său către Senat şi către lăzile cu comori din „Midi Provence”. Un bilet pe care nu îl poate valorifica, în timp ce un antisocial precum Moréas se agăţa de o fâşie de praf şi buruieni care se întâmplau să fie ale lui. Aţi avut dreptate: lăcomia este cel mai vechi motiv din lume. Setea de putere şi setea de câştig îl transformă pe Lafont într-un criminal.

— L-a îndepărtat pe omul care opreşte construirea mediatecii, de acord. Dar de ce îl ucide pe omul care tocmai trebuie să construiască mediateca?

Ea se ridicase şi acum mergea prin cameră, gândind şi vorbind. Blanc nu putu face nimic altceva decât să o urmeze cu privirea.

— Poate că Fuligni a fost cea mai bună alegere, dar nici pe departe singura, spuse Blanc. Poate că el e singurul antreprenor în lucrări de construcţii dintr-un sat prăpădit precum Caillouteaux. Dar cu siguranţă există şi alţii prin împrejurimi. Cine altcineva ar construi toate casele scumpe pe care arhitecţi precum Le Bruchec le proiectează? Poate că Fuligni depinde de Lafont pentru a nu intra în faliment. Dar Lafont cu siguranţă nu depinde de Fuligni. Chiar a spus în ziua morţii lui Fuligni în portul Saint-César: va găsi pe altcineva, mai ales acum.

— Acest lucru abia se califică drept motiv. Dacă i-aş ucide pe toţi oamenii de care nu depind, aş fi singură în Franţa.

Blanc se abţinu să comenteze.

— M-am gândit la asta aseară, continuă el. Şi în această dimineaţă, pe când o aşteptam pe colega mea să ne aducă documentele de la primărie. Şi chiar şi în timp ce m-am deplasat aici, la casa dumneavoastră. Este Fuligni un complice la uciderea lui Moréas? Eu nu cred acest lucru. Dacă ar fi intenţionat să scape de individ, nu i-ar fi oferit cu puţin timp înainte cinci mii de euro pentru un loc unde să-şi ancoreze barca. Atunci nu s-ar fi certat cu Moréas în

faţa a zeci de martori. Dar Fuligni îl cunoaşte pe tovarăşul său, Lafont, de ani de zile. Cunoaşte mai multe despre trecutul său din Corsica şi Marsilia decât noi. În calitate de antreprenor, el va şti că o fâşie de teren îi blochează următorul proiect. Şi apoi, omul care deţine acest teren este brusc împuşcat. Cu un Kalaşnikov, exact genul de armă cu care se comit crime în fiecare zi în Marsilia. Şi doar câteva ore mai târziu, drumul este liber pentru primele excavatoare. Acum e rândul lui Fuligni să se gândească. Nu ştie ce a făcut prietenul său, Lafont. Dar bănuieşte ceva. Şi tace. Nici măcar nu vrea să ştie exact. Poate că nu voia să ştie nici cum a obţinut Lafont terenul şi banii pentru lucrările sale anterioare de construcţie. Dar de data aceasta un lucru este diferit faţă de vremurile de demult, el nu se aştepta la un singur lucru...

— Că îşi face apariţia un poliţai ca dumneavoastră, îl întrerupse Aveline Vialaron-Allègre. Nimeni de-aici nu ar fi putut presimţi asta. Cu excepţia soţului meu, desigur.

Se aşează lângă el. Un fascicul de lumină căzu pe faţa ei. Blanc se uită la buza ei superioară curbată, la puntea dreaptă a nasului şi la genele ei lungi.

— L-am interogat în port pentru că disputa lui cu Moréas asupra locului de ancorare pentru barcă mi s-a părut suspicioasă, continuă Blanc. Probabil o pistă falsă, aşa cum ştiu acum. Dar Fuligni nu s-a aşteptat niciodată

că reflectorul va fi vreodată îndreptat spre el. Deodată se simte ameninţat. Taman persoana care suspectează cine este cu adevărat criminalul trebuie să se protejeze de acuzaţiile de crimă.

— Şi cum se protejează? Luând legătura cu acelaşi criminal.

— Nu-i spune asta vechiului său prieten direct în faţă. După interogare, Fuligni îi trimite lui Lafont un SMS codificat, jumătate rugăminte, jumătate şantaj. Lafont va fi înţeles deja mesajul: „scoate-mă din linia de foc, altfel totul va ieşi la lumină”. Şi cine ştie ce altceva ar fi putut însemna asta? Cine ştie ce altceva bănuia Fuligni, ce altceva ar fi putut dezvălui?

— În orice caz, suficient cât să fie ucis pe propria sa barcă, chiar dacă el este atât de util. Acum tot ce trebuie să faceţi este să-mi aduceţi o urmă de dovadă în privinţa asta şi aş putea crede această poveste nebună.

— Vă aduc mai mult decât o urmă. Vă aduc Kalaşnikovul. Vreau un mandat de percheziţie pentru casa lui Lafont. Mâine la amiază. M-am informat: *monsieur* Lafont îşi ia masa întotdeauna acasă. Singur. Doar el, neînsoţit de nimeni. O percheziţie mai discretă de-atât nici nu se poate. Fără presă.

Ea râse surprinsă.

— Cu toate acestea, a doua zi dimineaţă, pe prima pagină din *La Provence* va apărea că un căpitan crede că primarul nostru a ascuns o armă cu foc rapid sub pat! Chiar credeţi că veţi găsi un Kalaşnikov la Marcel?

— Chiar şi ucigaşii cu sânge rece au probleme cu armele după ce comit o crimă. Sunt pline de urme, adesea de la victimă, dar în orice caz de la făptaş. Orice idiot de astăzi ştie de la televizor că există urme de ADN, picături de sânge aproape invizibile, fibre microscopice şi o mie de indicii mai înşelătoare. Indiferent cât de bine un ucigaş curăţă arma crimei, el nu poate fi niciodată sigur că a eliminat toate indiciile care să-l trădeze. Ce face un criminal în situaţia asta? Aruncă arma? Făptaşul trebuie să se teamă până la sfârşitul zilelor sale că, la un moment dat, cineva se va împiedica de armă şi atunci e terminat. În plus, nu este atât de uşor să scapi de o armă la fel de mare ca un Kalaşnikov fără să te vadă cineva. Mai ales dacă eşti un primar pe care îl cunoaşte toată lumea pe o rază de cincizeci de kilometri.

— Ce l-ar împiedica să arunce pur şi simplu puşca de pe barca de pescuit în laguna Étang de Berre?

— Frica. Maşina lui este la fel de discretă ca un tanc. În momentul când deschide portiera, toată lumea din portul Saint-César îl salută. Să se plimbe apoi calm prin parcare cu un Kalaşnikov înfăşurat într-o pătură sau pus într-o

cutie sau ascuns în vreun alt fel şi să îl care sub braţ? Să meargă pe debarcader pe lângă zeci de bărci pe care se află zeci de prieteni şi de cunoscuţi? Să-şi pună arma în barca lui care nu are nici măcar o cabină? Să arunce puşca peste bord în lagună, chiar dacă zeci de iahturi circulă în jurul lui? Sau să meargă noaptea singur prin lagună? Cu un motor exterior greu, al cărui zgomot poate fi auzit până la Saint-César? Doar pentru ca arma să ajungă pe fundul unui lac în care pescarii îşi întind undiţa şi în care îşi instalează plasele în fiecare zi? Oh, ce s-a agăţat de cârlig? Mai bine să chemăm poliţia...

Blanc clătină din cap.

— Lafont, în pădure, cu puşca într-o mână şi cu o lopată în cealaltă? Şi apoi dă de-o femeie călare pe cal sau de un vânător. Sau de o turmă de mistreţi care scurmă pământul noaptea. Sau de un fermier care-şi urmăreşte caprele prin tufişuri. Nici asta nu e posibil.

— Ar putea lasă puşca în fundaţia mediatecii sale. Foarte sigur. Şi foarte potrivit.

Aveline Vialaron-Allègre se apropie de el.

— Mai întâi trebuie construită mediateca. Cel puţin atât timp cât piatra de temelie nu a fost încă pusă, Lafont ţine Kalaşnikovul undeva la el.

— Dacă percheziţionaţi casa primarului chiar înainte de alegeri, va ieşi scandal dacă veţi găsi arma. Şi va ieşi

scandal şi dacă nu găsiţi arma. Soţul meu numeşte o astfel de situaţie *Ancien Régime*[47]. Indiferent ce faci, ajungi cu siguranţă sub ghilotină. Este de preferat evitarea unor astfel de situaţii. El nu ar permite niciodată să i se percheziţioneze casa.

— Chiar şi un secretar de stat nu poate interzice percheziţia dacă judecătoarea de instrucţie o ordonă. Asta ar fi împotriva legii.

— Există legi pe care le respecţi. Şi există legi pe care nu le respecţi.

Ea îi aruncă o privire lungă şi cercetătoare.

— De ce vă angajaţi într-o aventură din care nu veţi câştiga nimic, *mon capitaine*? Vă place riscul?

Acum stătea foarte aproape de el. Parfumul ei îl învăluia.

— Respect legea. Toate legile. Şi mie pur şi simplu nu-mi place să-l las pe un criminal să scape.

Blanc ezită.

— Şi, da, recunoscu el, îmi place riscul.

Aveline Vialaron-Allègre îi aruncă un zâmbet încântător, depăşi ultimii centimetri care-i despărţeau şi cu o mişcare lentă îl sărută. Blanc îi simţi buzele peste ale lui, pielea ei de sub mâinile sale, părul ei pe obrazul său şi pentru o clipă fu atât de fericit, încât nu mai putu gândi nimic.

[47] „Vechiul Regim” (în orig., în fr.) (n.t.).

Ea se dezbrăcă de rochia scumpă şi o lăsă să alunece neglijent pe podea. Câteva clipe mai târziu, era goală şi se lăsă pe canapeaua extensibilă.

— Nu avem prea mult timp, şopti ea. Trebuie să mă întorc la tribunal mai târziu.

„*Ancien Régime*”, gândi Blanc.

Mandat de percheziţie

A doua zi dimineaţă, Blanc era aproape gata să uite de ceasul petrecut cu Aveline, ca şi cum ar fi fost o halucinaţie indusă de mistral. Pentru un moment plin de confuzie şi pasiune, ţinuse în braţe o femeie frumoasă şi experimentată. Dar după ce-şi consumară lăcomia unul faţă de celălalt, ea se ridică fără un cuvânt şi dispăru în spatele unei uşi. Auzise foşnetul unui duş şi, la scurt timp, avu parte de un moment jenant. Madame Aveline Vialaron-Allègre intră din nou în încăpere îmbrăcată într-un costum Chanel şi încălţată cu mocasini, perfect coafată şi machiată, şi îl găsi întins pe canapea fără haine.

— Ar trebui să plecaţi acum, *mon capitaine*, spusese ea, aprinzându-şi o ţigară Galoises.

În timp ce el se îmbrăca în grabă, ea coborâse deja pe scări şi reporni notebookul care controla camera de

monitorizare din faţa uşii. O urmă apoi pe scări şi o văzu cum dirija cursorul pentru ca obiectivul să se rotească, astfel încât să acopere Rue du Passe-Temps de ambele părţi.

— Există avantaje în a locui într-un loc adormit, murmurase ea. Nimeni nu vă va observa.

Treizeci de secunde mai târziu se afla la marginea platoului din Caillouteaux. Casa ei rămase în spatele său, la fel de închisă ca toate celelalte. Ultima dâră de parfum a pielii ei fu purtată de vânt. „Aveline încă mă ia la per dumneavoastră”, observase în acel moment absurd. Nu era sigur dacă îi va oferi vreodată ceea ce tocmai îi dăruise. Sau dacă el însuşi şi-ar dori asta.

Se-ntorsese la Gadet şi le spusese colegilor săi că judecătoarea de instrucţie va emite un mandat de percheziţie pentru casa lui Lafont a doua zi la prânz. Fabienne îl privise cumva ciudat, de parcă ar fi simţit ceva suspect la chestiunea aceasta. Nkoulou era uimitor de calm. Dădu instrucţiunile necesare pentru ca nişte maşini şi brigadieri să fie gata la ora programată, dar nu spuse nimănui unde să meargă. Tonon era atât de şocat, încât se străduia să-şi păstreze calmul. În viaţa lui nu se aşteptase niciodată să fie nevoie să răstoarne casa lui Lafon cu susul în jos.

Blanc reveni devreme în Sainte-Françoise-la-Vallée. Dar nu doar din cauza mistralului se zvârcoli neliniştit pe patul său tare. Moarte şi dragoste.

Se gândi la acţiunea împotriva lui Lafont. Primarul va fi terminat peste douăzeci şi patru de ore. Sau el însuşi va fi terminat. Franţa era o ţară în care proprietarul unui concern care valora miliarde nu avea voie nici măcar să concedieze un portar fără ca CGT-ul să apară şi să ardă anvelope în faţa porţii fabricii. Chiar şi în cea mai neagră situaţie pentru ei, Lafont şi Vialaron-Allègre tot ar reuşi cumva să-l alunge din jandarmerie. L-ar concedia. Sau, cine ştie, poate că Roger Blanc, căpitanul, s-ar transforma într-un pui de găină care va sfârâi pe un grătar într-un loc părăsit de Dumnezeu în Midi.

Şi apoi a fost ceasul petrecut cu Aveline. Fericirea iubirii. Dar pe lângă asta, există şi neliniştea copleşitoare de a începe o aventură cu această femeie fix în acest moment. Dacă ar putea fi numită de fapt o aventură... Când se lumină de ziuă, se convinsese să-şi scoată din minte acel episod de o oră. Ceea ce făcuse el era mai mult decât neprofesionist: era o chestie idioată. „*D'accord*, Aveline îl sedusese. Pasiunea îl copleşise, chiar dacă, să folosim chiar cuvintele acelei femei care îi aprinsese pasiunea, era doar al doilea motiv cel mai vechi din lume. Dar această oră secretă nu era dragoste. A fost răzbunare.

Răzbunare pe Geneviève. Răzbunare asupra secretarului de stat. Fapta unui învins care este deja la pământ, dar care vrea să lovească din nou. Nu era tocmai un act glorios. Nu era iubire, nici vorbă de-aşa ceva. Nu o să facă niciodată nimănui vreo aluzie privind această după-amiază şi, cu siguranţă, nu lui *madame* Aveline Vialaron-Allègre.” E ca şi când vizita lui acolo nu ar fi avut loc niciodată.

Abia când Blanc era pe punctul de a porni maşina, îşi dădu seama că şapca sa de baseball pe care scria *Nova Scotia* nu mai era de găsit nicăieri. Probabil că a uitat-o într-o casă de pe Rue du Passe-Temps din Caillouteaux.

Butonă în maşină telefonul său mobil. Voia să se folosească de orele până la amiază. Miette Fuligni.

— Vreau să mă uit la documentele soţului dumneavoastră, o anunţă el când ea preluă apelul. Unde a păstrat documentele privind construirea mediatecii?

— În biroul său. Înainte făceam ordine pentru el, punându-i toate documentele în dosare şi alte lucruri asemănătoare. În ultimă fază, prostituata lui din România s-a ocupat de asta. Sau mai degrabă nu s-a ocupat deloc. Acolo totul arată ca-ntr-un bordel. Distracţie plăcută la căutat. Marcel a căutat şi el ceva şi a plecat apoi disperat.

Blanc îşi ţinu respiraţia.

— *Monsieur* Lafont? Când a fost la dumneavoastră?

— În ziua în care au recuperat trupul soţului meu. Vizită de condoleanţe, la ce vă gândeaţi?

— Îmi daţi voie să vin?

— Dacă nu vă deranjează, veniţi imediat. Trebuie să mă văd cu Lucien la tenis.

„E de-a dreptul o văduvă îndurerată”, se gândi Blanc, întrebându-se cum cineva ar putea juca tenis în bătaia mistralului. Şi era complet supărat pe el însuşi pentru că nu-l împiedicase pe Lafont să are prin hârtiile mortului. Simţea că face un ocol de care se putea lipsi.

Câteva minute mai târziu stătea cu *madame* Fuligni în biroul decedatului; ea purta un trening roşu deschis. Încă se simţea totuşi un parfum penetrant acolo. Miette strâmbă din nas şi deschise fereastra.

— Ca la bordel, mormăi ea.

Blanc păşi până la un raft montat pe perete care conţinea zeci de dosare. Pe spatele fiecărui dosar cineva scrisese cu stiloul un an şi un cuvânt-cheie, uneori erau nume de familie, alteori denumiri de străzi sau de localităţi.

— Acestea sunt proiectele lui Pascal din ultimii zece ani, explică ea. De la prima estimare a costurilor până la recepţia construcţiei de către beneficiar, fiecare casă are un dosar.

În partea de sus se afla un dosar cu titlul *médiatheque*. Pe dosar era un alt scris de mână spre deosebire de celelalte dosare, litera *h* fusese adăugată ulterior.

— Fata lui nici măcar nu putea vorbi corect franceza, comentă Miette Fuligni.

Dosarul era gol.

— Strângea soţul dumneavoastră dosare înainte de a redacta primul său document? o întrebă Blanc.

— Prostii. Hârţogăria nu era punctul forte al lui Pascal. Mai întâi au existat oferte, contracte, planuri, tot felul de lucruri. Numai când haosul de pe biroul lui ameninţa că va deveni prea mare, el a cerut ajutor şi mi-a permis să creez un dosar. Sau poate romînca lui. Cu siguranţă, însă, a rătăcit lucrurile.

„Nu”, se gândi Blanc. „Fata poate avea câteva defecte, dar nu era atât de neglijentă. Lafont se folosise de vizita de condoleanţe pentru a face o curăţare generală.”

— A stat primarul mult la dumneavoastră joi?

— Poate câteva ore. Nu-mi place să mă uit la ceas şi în ziua aceea cu siguranţă nu mi-a păsat de asta.

„Timp suficient pentru a pieptăna nu doar dosarul acesta, ci toate dosarele”, se gândi Blanc, dezamăgit. „Poate că s-ar mai găsi ceva, un mic lucru murdar din trecutul împărtăşit de Lafont cu Fuligni. Dar pentru asta unor poliţişti le-ar lua câteva zile. Uită de asta”, îşi spuse

el şi se-ndreptă spre birou. „Dezordine pe masă, dezordine în sertare. Imposibil de stabilit dacă Fuligni le lăsase aşa sau dacă cineva scotocise documentele.” Cercetă în mod obişnuit hârtiile, răsfoind calendare şi caiete. Cifre privind măsurători în metri pătraţi, preţuri pentru nisip de construcţie, numere de telefon, schiţă a unei scări curbate realizată cu pixul şi aruncată în grabă, dar surprinzător de elegant redactată. Când Blanc luă cele două ediţii din *Paris Match* împrăştiate pe birou, o auzi pe Miette Fuligni pufnind de furie. Revistele miroseau deosebit de puternic a parfum ieftin. Le răsfoi şi scoase o scrisoare ce părea că fusese păstrată în noua ediţie ca semn de carte. O scrisoare din partea comunităţii Caillouteaux.

Era o scrisoare fără semnătură, o chestiune de rutină care se îndreptase către toate părţile implicate în construcţia mediatecii. Erau informaţi că toate conexiunile de apă pentru structura planificată puteau fi acum instalate pe proprietatea domnului Moréas, Charles. Cineva înconjurase numele cu un marker galben. „Cu siguranţă nu a fost romînca”, spuse Blanc pe un ton gânditor.

Scrisoarea era datată miercurea trecută. „Trebuie să fi ajuns la Fuligni joi”, gândi Blanc. Îşi putea imagina înlănţuirea acţiunilor ca şi cum ar fi fost un film pe care îl văzuse cu o zi înainte: antreprenorul citeşte scrisoarea.

Rutină. Dar deodată privirea îi cade asupra numelui lui Moréas. Poate că acum vede negru pe alb numele victimei, bănuiala că s-a întâmplat ceva rău. Fuligni fusese deja chestionat de un poliţist, acum numele mortului apare într-un document adresat lui. Ce se întâmplă când poliţiştii se întorc şi găsesc toate documentele cu numele lui Moréas în biroul său? Panică. El marchează numele cu markerul şi îi trimite protectorului său, Lafont, mesajul-text pentru a-l forţa să-l protejeze. Apoi iese în grabă din birou. Tânăra româncă, ce nu presimte nimic, ia scrisoarea şi o strecoară în revista ei ca semn de carte. Lafont reacţionează de fapt la SMS, dar într-un mod foarte diferit faţă de cum crezuse Fuligni. Îşi ucide vechiul prieten, îi face văduvei o vizită şi percheziţionează biroul. Dar poate el ghici că ultima scrisoare a comunităţii se află în *Paris Match*? Trece cu vederea această mic indiciu... O poveste frumoasă ce ar putea fi crezută dacă ai avea dovezi, asta ar spune Aveline Vialaron-Allègre. Aveline. „Nu te lăsa distras”, se avertiză Blanc.

— Soţul dumneavoastră a vorbit cu *monsieur* Lafont joi, înainte de a muri? întrebă el.

Miette Fuligni clătină din cap.

— Din câte ştiu, nu.

— Nu? zise Blanc dezamăgit.

— Nu. Marcel a vrut să discute cu el, de asta chiar îmi amintesc. A sunat cândva după-amiază. M-a prins pe telefonul mobil pentru că Pascal nu răspundea la telefon. Romînca sa probabil nu a răspuns la telefon în birou. Şi Pascal îşi lăsase din nou telefonul mobil pe noptieră.

— A menţionat *monsieur* Lafont ce voia? A transmis vreun mesaj?

— Voia doar să ştie unde să-l întâlnească pe soţul meu. I-am spus că Pascal îşi petrece după-amiaza şi noaptea pe iahtul său. Nu am făcut ceva rău, nu-i aşa?

— Nu, minţi Blanc, nu a fost deloc rău.

Căpitanul era pe cale să vireze de la ieşirea de pe proprietatea Fuligni pe drumul departamental în direcţia Gadet, când văzu o maşină din stânga care se apropia cu o viteză destul de mare. Opri pentru a o lăsa să treacă şi o privi pierdut în gânduri. O maşină mică. O maşină roşie. Un mini. O femeie mai în vârstă la volan care i se păru cunoscută. O matroană, părul cărunt, sânii imenşi. „De unde te cunosc?”, se-ntrebă Blanc, brusc atent.

Ediţia online a ziarului *La Provence*. Fotografia din faţa şcolii. Carole Lafont, soţia primarului.

— *Putain!* înjură căpitanul.

Carole Lafont. Un vehicul Mini roşu. Mini-ul roşu, care apărea şi în fotografia din ziar, în fundal, în parcare.

Parcare, parcare, parcarea de la groapa de gunoi. Declaraţia fermierului că a văzut duminică o maşină roşie mică la groapa de gunoi. Nu, nu a văzut: a ocolit o mică maşină roşie. Rheinbach venise doar până în spatele porţii cu Clio-ul său, nu stătuse în calea nimănui. Şi apoi cuvintele lui Lafont la prima lor întâlnire: *Dar am crescut în Marsilia, chiar şi apartenenţa politică tot de-acolo mi se trage. Am încă mulţi prieteni acolo. Am fost pe la ei chiar săptămâna trecută. Ce au râs de mine! Audi-ul meu era sub inspecţie şi a trebuit să mă prezint cu maşina soţiei mele. Un Mini roşu, o maşină pentru femei! A trebuit să-ndur multe comentarii*.

Când fusese la primar, nu se gândise decât la maşina uriaşă a acestuia. Însă el luase Mini-ul. Pentru a merge la Marsilia. Pentru a face rost de un Kalaşnikov de la un vechi prieten? Dar Lafont, care nu se mânjeşte el pe mâini, cumpără o armă de foc? Sau cumpără în mod deliberat o armă care fusese deja înregistrată într-un caz de crimă pentru ca urma spre Marsilia să fie cât mai clară? În orice caz, el nu pleacă în Audi-ul Q7 gigantic cu care să atragă atenţia în ziua crimei, ci cu mica maşină roşie a soţiei sale. Parchează pe alee pentru a-l elimina pe Moréas în groapa de gunoi. Duminică, pentru a-şi putea însuşi proprietatea lui a doua zi dimineaţă. Dar Lafont trebuie să aştepte: fermierul Gaston Julien îşi azvârle cartonul gudronat şi este

enervat de maşina roşie pe care trebuie să o ocolească. Le Bruchec vine în viteză în Range Roverul său. Şi apoi un bărbat slab cu părul roşu vine din direcţia porţii, este batjocorit de Moréas şi aruncă deodată o piatră. „A fost momentul ideal pentru Lafont”, gândul îl străfulgeră pe Blanc. Rheinbach o şterge de-acolo, nimeni nu se mai află la groapa de gunoi, cu excepţia lui Moréas, care este încă atât de afectat, încât probabil că nici nu se poate ridica şi cu siguranţă nu poate fugi. Victima ideală...

„Poveste frumoasă, fără dovezi. Aveline. Nu te face de râs. Fără iubire.” Blanc ştia că e terminat dacă nu găseşte Kalaşnikovul.

La staţia de jandarmerie, câţiva colegi se uitau curioşi la el. Simţeau că ceva era în aer, dar habar nu aveau ce. Bine. Nimeni nu-i putea furniza vreo informaţie lui Lafont cu un apel telefonic clandestin. Aveline Vialaron-Allègre nu era acolo. Poate e mai bine aşa, trebuia să se concentreze, chiar dacă simţi o urmă minusculă de dezamăgire. Blanc îi luă pe Fabienne şi pe Marius în biroul său, închise uşa în spatele lui şi povesti despre dosarele goale din casa lui Fuligni, despre vizita de condoleanţe a lui Lafont acolo, despre soţia primarului şi Mini-ul ei roşu.

— Sună convingător, fu de părere Fabienne.

— La fel de convingător ca un roman, comentă bătrânul locotenent. Doar nu vrei să te prezinţi în instanţă cu aşa ceva, nu?

Tonon făcuse duş cu puţin timp în urmă şi purta o uniformă nouă care avea cute, semn că şi-o călcase singur. Nu mirosea a vin rozé. Mâinile îi tremurau uşor. Pistolul era în toc. Blanc se gândi o clipă să nu-l ia cu el la percheziţia casei primarului, dar nu se putu gândi la niciun alt pretext ca să-şi lase colegul în jandarmerie.

— Unde este *Madame le Juge*? întrebă Fabienne.

— Va fi acolo să asiste la acţiune, o asigură Blanc şi îşi dădu seama din glasul său că vorbele sale nu erau complet convingătoare.

— Sărim în cap direct în rahat, zise Marius cu un ton sumbru. Mai am puţin şi-mi terminam cei treizeci şi doi de ani de serviciu. Apoi, ca pensionar, aş fi putut să mă plimb prin piaţa Saint-César şi să mă uit descumpănit la fundurile fetelor. Dar acum Lafont şi prietenii lui ne vor veni de hac. Judecătoarea de instrucţie a intrat în pământ. Nkoulou se baricadează în biroul său. Rămânem expuşi. Ne vor spânzura de ouă.

— Cu mine le va fi greu, spuse Fabienne, oferindu-i un zâmbet încurajator.

Dar Blanc văzu cât de greu îi era să spună asta.

— Rămâneţi aici, sugeră el. Deja s-a deschis sezonul de vânătoare şi toate armele sunt îndreptate către mine. Mă voi prezenta cu brigadierii la Lafont, voi rămâneţi ferm pe poziţie aici.

Marius părea să vrea să fie de acord, dar tânăra sa colegă reacţionă mai repede.

— Pentru ca tu singur să poţi obţine o medalie când găsim Kalaşnikovul? Nici vorbă de-aşa ceva!

Tonon bombăni ceva care semăna cu un blestem.

La parter se adunară doisprezece brigadieri şi patru colegi de la departamentul de criminalistică îmbrăcaţi în civil, care îşi lăsaseră valizele de lucru pe jos. Privirile lor indicau că ştiau deja că toate eforturile lor vor fi în zadar. În curte erau parcate câteva Mégane-uri şi o camionetă albă care nu atrăgea atenţia. Majoritatea uşilor biroului de la etaj fură brusc blocate. Blanc merse la Nkoulou.

— Suntem gata, raportă el.

— I-am instruit pe oameni. De acum încolo preluaţi dumneavoastră controlul.

— Nu veniţi şi dumneavoastră? zise Blanc, gândindu-se la cuvintele negre ale lui Tonon de mai devreme.

— Nu pot lăsa toate celelalte chestiuni în urmă pentru o singură misiune. Sunteţi destul de competent să duceţi misiunea până la capăt şi fără mine. Vă urez noroc, *mon capitaine*.

Nkoulou se uită la un dosar deschis pe biroul său lustruit şi părea să-l citească atent.

Când Blanc părăsi camera, se deschise uşa biroului colegei fumătoare al cărui nume nu şi-l putea aminti niciodată. Ea îi făcu semn cu mâna. Această mişcare cu mâna se transformă brusc în gestul care simbolizează tăierea gâtului cuiva.

— *Au revoir, mon capitaine*, mormăi brigadierul Barressi la ghişeul de la recepţie.

Nu părea batjocoritor, ci mai degrabă trist.

— *Bonne chance*[48]! strigă în urma lor.

— Ne vedem mai târziu, spuse Blanc, forţându-se să zâmbească încrezător.

„Unde este Aveline?” se întrebă el neliniştit.

Simţi privirile celor doisprezece oameni în timp ce păşi afară.

— Vom percheziţiona casa lui *monsieur* Marcel Lafont, anunţă el. Este suspect de crimă în cazul Moréas. Căutăm în primul rând arma crimei, un Kalaşnikov.

Le dezvălui mai multe detalii, le-nmână fotografii, le distribui sarcini. Simţea, însă, că aproape nimeni nu-l asculta cu adevărat.

— Chiar mergem la casa primarului Lafont? întrebă în cele din urmă un brigadier foarte tânăr.

[48] Noroc (în orig., în fr.) (n.t.).

— Nu vă lăsaţi intimidat de poziţia lui.

— Este bine că trebuie să-mi pun acuşi masca, mormăi unul dintre specialiştii de la criminalistică, schiţând un zâmbet nesigur.

Blanc ignoră acest lucru şi merse cu Marius şi Fabienne la maşina de patrulare care trebuia să ghideze coloana. Ceilalţi oameni intrară în celelalte maşini. Blanc nu dorea să le asculte şoaptele, dar prinse câteva cuvinte: „Paris”, „deplasare”, „Vialaron-Allègre”, „Lafont”, *Putain*.

Marius îi îndrumă către un drum de pământ nemarcat care ducea în pădurile de pe versantul de sub Caillouteaux. Mégane-ul se zgudui din cauza gropilor, apoi frânară în faţa unei porţi proaspăt vopsite în verde plasată într-un perete galben înalt de peste doi metri.

— Pare o închisoare, mormăi Fabienne.

— Atunci Lafont nu va fi nevoit să se obişnuiască în noul mediu, spuse Blanc, aplecându-se pe geamul lateral al maşinii şi apăsând soneria. Jandarmeria! strigă el la interfon.

Se auzi un motor electric zumzăind, apoi uşile se deschiseră spre interior şi trecură cu maşina prin poartă. În spatele zidului, poteca strâmbă de pădure se transformă într-o alee impunătoare, presărată cu pietriş galben, ce ducea spre o vilă tencuită în roz pal. Foarte nouă. Foarte

mare. Ferestrele albe arcuite cu cercevele arătau de la distanţă ca şi când ar fi fost luate dintr-un castel, însă nu erau decât produse noi din PVC. Lângă casă, o piscină imensă licărea cu un albastru întâlnit şi în bazinul de retenţie al unei centrale nucleare.

— Ne va lua o săptămână să percheziţionăm acest palat, mormăi Marius descurajat.

— Nu căutăm un fir de păr revelator, ci un Kalaşnikov, spuse Blanc, observând că vocea lui era ascuţită şi tensionată.

Deschise uşa maşinii.

Lafont veni spre ei, cu un zâmbet de lup pe buze. „Intrarea este probabil monitorizată cu camere ascunse”, se gândi căpitanul. „Vede maşinile. Ştie ce urmează. Nici măcar nu se oboseşte să se prefacă surprins. Poate că cineva l-a avertizat totuşi?”

Blanc îl salută pe primar foarte formal, îi prezentă toate motivele pentru vizită şi îi înmână o copie a mandatului de percheziţie. Brigadierii se chinuiau să iasă din maşini. Nimeni nu era pregătit să intre în casă. Echipa criminalistică ieşi din dubă. Îşi puseră deja măştile pe faţă.

— Ştiu că o mulţime de poliţai sunt de dreapta. Dar nu credeam că veţi fi pe statul de salarii al Frontului Naţional, spuse Lafont, dându-i mandatul înapoi ca şi cum ar fi o fotografie obscenă.

Vorbi suficient de tare pentru ca toţi ofiţerii să audă.

— Pe mine mă plăteşte Republica, replică Blanc.

— Deocamdată, *mon capitaine*, zise Lafont arătând uşa din faţă. Presupun că aveţi asigurare. În caz că apar daune.

Pardoseli de marmură, pereţi albi, tavane din lemn în care erau încorporate leduri, care, în ciuda orei amiezii, emiteau o lumină blândă asupra unor picturi vechi în ulei. Peisaje, rame de aur. Tonon îi aruncă o privire şi îi arătă cu barba în mod discret să meargă în direcţia salonului: scaune Ludovic XVI, un dulap asortat, o masă veche care strălucea de la multele tipuri de ulei. „Probabil că arătase bine în primărie cândva”, gândi Blanc.

Brigadierii îl urmară, timizi ca o clasă de şcoală care merge la muzeu. Colegii de la criminalistică deschiseră două valize şi, aşa cum Blanc credea că este complet arbitrar, luaseră câteva instrumente de-acolo. „Lafont ar putea ascunde un tanc de luptă în dulapul bucătăriei”, se gândi el cu disperare din ce în ce mai mare, „iar aceşti indivizi tot nu l-ar găsi”. Tonon dispăru în spatele unei uşi care probabil ducea spre camera de oaspeţi sau spre o debara plină de mături. Souillard descoperi un iMac pe o masă laterală şi porni computerul. Măcar un profesionist era aici.

Apoi auzi deodată pietrele de pe alee scârţâind: un Citroën C5 de culoare închisă opri acolo. Blanc închise ochii o clipă. „Cel puţin nu mai sunt singur acum”, îşi spuse el uşurat.

— Marcel, îmi pare rău că trebuie să-ţi provocăm neplăceri, zise Aveline Vialaron-Allègre salutând stăpânul casei şi sărutându-l pe obraz.

Regretul ei suna la fel de profesionist ca un medic care îi dă unui pacient un diagnostic fatal. Apoi îi întâmpină pe jandarmi cu un semn abia perceptibil.

— Continuaţi, *mon capitaine*.

Blanc spera că îi zâmbise timp de un moment scurt, dar probabil că era doar imaginaţia lui înflăcărată atât de pasiune, cât şi de nervozitate.

— Poliţaiul parizian habar n-are ce face, zise Lafont.

Părea calm şi parcă regreta această percheziţie mai mult decât oricine, însă nu avea cum să se amestece în asta. Totuşi, în timp ce vorbea cu judecătoarea de instrucţie, îi aruncă o privire lui Blanc, al cărei sens era uşor de ghicit: stai să vezi ce te-aşteaptă.

— Mulţumesc, Marcel, pentru că eşti atât de cooperant, spuse încet Aveline Vialaron-Allègre.

Nu era clar dacă voia să-l calmeze sau să-l batjocorească folosind această propoziţie, dar îl reduse la tăcere.

Blanc evită să o privească pe judecătoarea de instrucţie. Ea rămase în salon, în timp ce el mergea prin încăperi şi îi coordona pe brigadieri. Era cea mai proastă percheziţie la care participase vreodată.

— Deschideţi odată dulapurile şi sertarele, se răsti el către un ofiţer care era mulţumit doar să tragă o privire rapidă în dormitor.

Cineva îl sună pe Nokia. Un număr de Paris pe care nu-l cunoştea.

— Să vă transfer în Guyana? Sau vreţi să faceţi cursuri de instruire în Afganistan? Dacă trebuie să vă comportaţi în provincie ca un idiot notoriu, atunci fiţi amabil şi nu o băgaţi şi pe soţia mea în scandal!

Vialaron-Allègre. „De unde are individul acesta numărul meu privat de telefon?”, se gândi Blanc în timp ce-şi grăbea pasul prin diverse încăperi pentru a ajunge în grădină. Secretarul de stat strigă în telefon atât de tare, încât toţi brigadierii l-ar fi putut auzi. De unde ştie că soţia sa este aici? I-a spus Aveline ceva? Blanc răsuflă adânc când ajunse afară. Dintr-odată se simţi învins de un sentiment extraordinar de linişte, liniştea celui care stă pe eşafod şi vede ghilotina. „S-a terminat cu totul. Nu trebuie să mai lupţi.” Cu mult calm îi explică situaţia secretarului de stat. Doi brigadieri şi un specialist de la criminalistică se plimbau, de asemenea, prin grădină şi îşi aprinseră

ţigări. Nu aveau să găsească niciodată un Kalaşnikov. *Merde alors!*

Poate că Vialaron-Allègre confunda demisia calmă a lui Blanc cu încrederea în sine. În orice caz, politicianul îşi întrerupse brusc tirada de ameninţări şi insulte.

— Are această afacere jenantă măcar vreun strop de credibilitate? întrebă el pe un ton mai calm.

— Este suficient de credibilă pentru a o convinge pe judecătoarea de instrucţie.

Lui Blanc i se păru atunci că poate să audă cum funcţionează creierul lui Vialaron-Allègre: cum politicianul trecea de la o alternativă la alta, cum evalua consecinţele, cum selecta strategiile şi cum le respingea din nou.

— Daţi-mi-o pe soţia mea! se răsti el.

Blanc o găsi pe Aveline pe terasa de lângă piscină, singură, fumând, şi îi întinse telefonul mobil. Se retrase ca să nu asculte. Ea rămase calmă şi continuă să fumeze în timp ce vorbea. Soţul ei trebuia să poată auzi cum trăgea ea din ţigară. Poate că asta îl calma. În orice caz, abia dacă spunea ceva, pentru că ea vorbea cel mai mult. Ea nu părea să se aştepte la niciun răspuns sau obiecţie. După zece minute, îi întinse telefonul Nokia. Secretarul de stat închisese telefonul.

— Ce i-aţi spus? şopti Blanc, incapabil să-şi înfrâneze curiozitatea.

— L-am sfătuit să se distanţeze de Marcel în timp util. Înainte ca situaţia de-aici să ajungă la presă.

— Nu putem găsi nenorocitul ăla de Kalaşnikov.

— Soţul meu este recunoscător că aţi făcut totul pentru a-l avertiza.

Blanc se uită fix la Aveline Vialaron-Allègre care aruncă fără grijă ţigara Gauloises încă aprinsă pe cărarea de pietriş. „Atât de rece. Te ştiam altfel”, se gândi el.

— Mergem pe o stradă cu sens unic, *mon capitaine*. Nu ne putem întoarce.

Ochii ei întunecaţi străluceau. Se gândi la camera din casa ei, la apropierea ei, la cuvintele ei. „Vă place riscul? Ea dansează pe frânghie peste abis”, îşi dădu seama brusc Blanc şi se bucură de fiecare moment. De aceea s-a dezbrăcat ieri. Şi de aceea ea stă aici acum, devenind duşmanul celui mai puternic bărbat din oraş.

În acel moment, un vechi Toyota Corolla verde se repezi prin poartă. Gérard Paulmier, dotat cu carneţel şi pix şi o cameră voluminoasă pe gât, sări afară imediat ce maşina se opri, aproape ca o caricatură a unui reporter nebun.

— *Merde!* înjură Blanc şi îi tăie calea. Cine v-a informat? şuieră el.

— Interlocutorul nu s-a prezentat. Dar mesajul lui era atât de nebun, încât a trebuit să văd şi eu. De treizeci de

ani nu am văzut pe nimeni să se încurce cu Lafont. Vă pun mâine pe prima pagină. Îmi spuneţi ce se întâmplă sau ar trebui să-mi dau seama singur?

Gândurile lui Blanc goneau în toate direcţiile: „Cine a dat telefon? Cineva care voia să-l facă praf pe Lafont? Sau cineva care a vrut să se asigure că nou-venitul din Paris va fi contaminat cu un scandal la jandarmerie?”.

— Dumneavoastră veţi avea povestea în exclusivitate, răspunse el implorând. Mai aşteptaţi câteva momente şi vă voi spune totul.

— Pot face fotografii între timp?

— Bineînţeles că nu.

Paulmier râse, se întoarse la Toyota sa şi se sprijini de aripă. Blanc ordonă unui ofiţer să-l monitorizeze pe reporter ca să nu facă vreo prostie. Un alt brigadier se apropie de el şi clătină din cap. Echipa de criminalistică se strecură din casă, târâindu-şi valizele în dubă. Paulmier făcu acum câteva fotografii, ofiţerul de lângă el nu se-mpotrivi. Tonon reuşise cumva, fără să-l vadă nimeni, să ajungă de la toaleta oaspeţilor la maşina de patrulare. Blanc nu ştia de cât timp stătea pe scaunul pasagerului din Mégane. Părea că doarme. Fabienne ieşi pe terasă şi aruncă o privire rapidă judecătoarei de instrucţie.

— Spune-mi că ai văzut în istoricul navigatorului tău de internet că Lafont şi-a comandat Kalaşnikovul de pe

Amazon, glumi Blanc obosit. Sau că l-a solicitat prin e-mail unui ucigaş din Marsilia? În caz contrar, putem să ne facem bagajele din mai multe puncte de vedere.

— Nu renunţa, *mon capitaine*. Lafont s-a uitat la groapa de gunoi de pe Google Earth în urmă cu aproximativ două săptămâni, şopti tânăra sa colegă.

— Asta nu e o infracţiune.

— Îţi baţi joc de mine? şuieră Fabienne. Întoarcem casa individului cu susul în jos. Îţi aduc dovezi că s-a uitat la locul crimei cu câteva zile înainte de crimă.

— Pe internet.

— Şi ce dacă? Ce persoană normală se uită la imaginile din satelit ale unei gropi de gunoi? Lafont a spionat căile de acces şi locaţia parcărilor şi poate chiar poziţia containerelor de gunoi fără să fi fost vreodată acolo. Fără martori.

Blanc se uită la Aveline Vialaron-Allègre.

— E suficient?

— E interesant. Dar nu este suficient. Nu pentru arestare. Şi cu siguranţă nu pentru un proces.

— Lafont s-a uitat pe Google Maps la drumul până la groapa de gunoi, strigă Fabienne, din ce în ce mai disperată. Pot să dovedesc asta. De la primărie până la groapa de gunoi, cel mai scurt traseu. Şi un traseu alternativ. La naiba, chiar nu...

Se opri când observă privirea de pe chipul lui Blanc.

Auziră cum portierele fură trântite. Fără să-l anunţe pe Blanc, brigadierii se forţau înjurând să intre în maşinile de patrulare care fuseseră prăjite de soare ca pe grătar. Duba echipei de criminalistică ieşise deja pe poartă. Paulmier se uită după ei, confuz. Lafont dispăruse.

— *Connards*, mormăi Blanc. Operaţiunea abia acum începe. Vino cu mine!

Alergă la Mégane-ul în care Tonon moţăia.

— Noi trei o să ducem treaba până la capăt.

— Unde vrei să te duci aşa deodată? strigă Fabienne şi fugi după el.

Blanc deschise portiera maşinii cu putere. O văzu pe Aveline Vialaron-Allègre grăbindu-se spre Citroënul ei. „Şi ea a înţeles situaţia”, se gândi el. Aşadar suntem patru.

— O să găsim acest Kalaşnikov acum! răcni el triumfător.

— Îţi iei tălpăşiţa? gâfâi Tonon, încercând în zadar să forţeze centura de siguranţă în catarama maşinii de patrulare care se legăna în mers.

Fabienne, care stătea pe bancheta din spate, nici măcar nu încercă să-şi pună centura. Trecură cu viteză printr-o baltă din asfalt, moment în care amortizoarele gemură.

— Este doar un Renault! strigă Tonon de pe scaunul pasagerului. Maşina asta se descompune şi când tuşeşti. Mai trecem printr-o gaură ca asta şi...

Tăcu în momentul în care Blanc coti spre stânga pe drumul departamental, moment în care cauciucurile scârţâiră. Tonon se izbi de portiera sa. Blanc se uită în oglinda retrovizoare. Nimic. Într-un final, Mégane-urile brigadierilor. Toate cotiră spre dreapta, în direcţia Gadet. Citroënul C5 albastru închis, spre stânga. Vechea maşină Toyota verde a lui Paulmier, spre stânga. Era pe punctul de a privi înapoi la drum când văzu o reflecţie albă în oglinda retrovizoare. Duba echipei de criminalistică? Apoi recunoscu masivul Audi Q7, care, abia ieşind de pe intrarea pe drumul principal, se lovi atât de nemilos de Toyota care se afla pe şoseaua îngustă, încât Paulmier reuşi să-şi recâştige din nou controlul asupra maşinii sale, care se afla în derapaj, la mică distanţă faţă de un pin bătrân. Bătrânul jurnalist rămase cu mult în urmă.

— Vrei să mergi la Caillouteaux! strigă Fabienne.

Părea că se bucură de acest lucru.

— Îţi datorez deja două prânzuri! răspunse Blanc, călcând pe acceleraţie, în timp ce încerca să pornească lumina albastră.

— Măcar ţine ambele mâini pe volan! strigă Tonon, aplecându-se şi pornind sistemul.

— Primăria! începu Blanc să explice. Lafont a căutat pe internet drumul de la primărie la groapa de gunoi! Nu de la casa lui la groapa de gunoi! Ce ascunzătoare mai bună decât primăria? Cine caută un Kalaşnikov în biroul lui *Monsieur le Maire*?

— Noul dulap de oţel! răspunse Marius. Chestia aia urâtă montată recent.

— Chiar în săptămâna în care Lafont a fost la Marsilia în maşina roşie a soţiei sale. Să le facă o vizită vechilor săi prieteni.

Blanc acceleră la deal şi tăie curbele. Era bine că Provence era pustie la amiază. Undeva, în dreapta compartimentului motorului, auzi un zgomot. Se rugă ca vechitura să reziste pentru cei doi kilometri până în oraş. Q7-le se repezi pe lângă Citroën pe o întindere scurtă şi dreaptă. Grilajul monstruos al sistemului de răcire ocupa toată oglinda retrovizoare a Mégane-ului, ca o gură de rechin pe ceafa unui scafandru. Chiar şi zgomotul din maşina de patrulare şi foşnetul mistralului nu erau suficient de puternice cât să acopere vuietul motorului Diesel greu care era turat la maxim. Blanc făcu serpentine pe drum.

— *Putain!* înjură Tonon.

Fruntea îi sângera din cauza loviturii de portieră.

— Tipul nu trebuie să ne depăşească, şuieră Blanc.

Pentru că-şi strânse maxilarele atât de tare, avea acum dureri la nivel facial.

— Lafont nu trebuie să rămână singur în primărie nici măcar o secundă!

— Nu avem mandat de percheziţie pentru primărie, îi aminti Fabienne.

Cu toate acestea, nu părea îngrijorată.

— Judecătoarea de instrucţie e în spatele nostru.

— Dacă nu cumva a aterizat în şanţ.

Tonon se întoarse şi clătină din cap.

— Nu-i mai văd maşina, doar monstrul acesta alb şi nenorocit.

Aveline. Blanc nu mai privi în oglinda retrovizoare. Tricoul îi era lipit de coaste, transpiraţia sărată i se prelingea în ochi, adrenalina îi curgea prin vene. Simţea că pilotează un avion de luptă şi că zboară la mică altitudine printr-o pădure.

— Îi arătăm noi nenorocitului acestuia! răcni el ca să-şi descarce nervii.

Străzile din Caillouteaux. Zgomotul de la motor din partea dreapta deveni mai puternic. Pereţii caselor reflectau vuietul sirenei poliţiei. O alee. Un biciclist de curse mai în vârstă, care transpira într-un tricou galben neon. De unde a venit şi ăsta? Blanc înjură. Mégane-ul îl ocoli pe ciclist. Cu toate acestea, o secundă mai târziu Q7-

le îl lovise pe bărbat în cot cu oglinda retrovizoare dreaptă şi îl doborî de pe bicicletă. Blanc continuă să apese pedala de acceleraţie.

Abia când ajunse în mica piaţă frână atât de puternic, încât cauciucurile ţipară; era cât pe ce să o smulgă pe femeia goală şi fără cap de pe piedestal. Oblonul unei case se deschise şi o femeie în vârstă se uită curioasă. Blanc nu se deranjă să oprească motorul. Sări afară din maşină, Fabienne şi Marius în urma lui. Ajunseseră la prima treaptă a scărilor care duceau la primărie când Audi-ul alb apăru încet dintr-odată. Îl văzu pe Lafont, transpiraţia îi strălucea pe faţa sa roşie, ochelarii de soare îi alunecau pe nas. Se uitară unul la celălalt o clipă. Primarul îşi dăduse seama că pierduse cursa, că nu-i va ajunge din urmă pe poliţai. Motorul vehiculului de teren greu urlă brusc din nou; cu cauciucurile fumegând, primarul întoarse vehiculul de două tone. Aleea pe care tocmai trecuseră era o stradă cu sens unic.

Blanc se opri brusc. „Fuge”, se gândi el. Kalaşnikovul este mai important. Cineva ca Lafont nu poate pur şi simplu să dispară. Îl prindem noi pe el.

— Înainte! strigă el colegilor săi.

Încă o treaptă. Încă una. Vedea deja steagul pe portalul primăriei pe care mistralul era gata să-l smulgă.

Auzi un zgomot îngrozitor care îi trecu prin oase, ca şi cum două suprafeţe de metal se frecau una de alta. Q7-le se strecurase pe aleea de pe care tocmai ieşise Citroënul de culoare închisă. Masivul Audi trase o crestătură lungă pe partea şoferului limuzinei, de la aripa din faţă până la portbagaj; fereastra laterală se făcu ţăndări. Aveline se feri pentru a se proteja de ploaia de sticlă. Apoi, Audi-ul dispăru. Blanc răsuflă uşurat. Nu fusese un impact frontal. Sări de pe trepte pentru a o ajuta pe Aveline să iasă din maşină. Dar deodată motorul Citroënului mugi. Judecătoarea de instrucţie smuci maşina din loc, cu roţile din spate derapând, şi viră spre aleea în care Lafont dispăruse cu câteva secunde mai devreme.

— *Merde!* înjură Blanc.

Îl confruntă singură pe Lafont. *Vă place riscul?* Timp de o clipă infinită rămase nehotărât în piaţă. Apoi se-ntoarse spre Marius şi Fabienne, care stăteau încă pe trepte, de parc-ar fi fost anesteziaţi de groază.

— Către primărie! ordonă el. Găsiţi nenorocitul acela de Kalaşnikov chiar dacă trebuie să aruncaţi în aer dulapul de oţel! Chemaţi-i înapoi pe criminalişti şi pe brigadieri. Informaţi-l pe Nkoulou. Grăbiţi-vă!

Apoi alergă înapoi la Mégane, sări pe scaun şi acceleră. În acel moment, Paulmier îşi tortură Toyota pe alee. Blanc frână brusc şi-l lăsă pe jurnalist să ajungă în piaţă.

— Veţi primi povestea vieţii dumneavoastră! îi strigă.

După câţiva metri trecu pe lângă ciclistul căzut la pământ, în jurul căruia se formase o mică mulţime. Cineva făcu semn cu mâna către maşina de patrulare, însă se scuză prin gestică şi porni din nou lumina albastră. Apoi apăsă pe acceleraţie şi ţâşni pe strada îngustă pe care Aveline şi Lafont trebuie să o fi luat. Maşinile lor dispăruseră din vizor. Singura urmă pe care o văzu erau dungile proaspete de la anvelope înainte de prima curbă periculoasă.

Foc

Sirena vuia. Blanc claxona ori de câte ori îndrăznea să-şi ia o mână de pe volan, ceea ce nu se întâmpla foarte des. Accelera pe drumul departamental la vale. Când ajunse pe drum drept, văzu cele două maşini timp de o secundă sau două când se aflau poate cu cinci sute de metri în faţa lui. Audi-ul alb se-ntindea pe toată lăţimea străzii, Citroënul era lipit de bara de protecţie. Poate că maşina lui Lafont era mai puternică, dar Aveline era şoferiţa neînfricată. Văzu apoi că cele două vehicule ajunseră la o intersecţie şi o luară derapând pe un drum de ţară şi mai îngust pe care nu-l folosise niciodată.

— *Merde!* înjură.

Distanţa până la cele două maşini creştea cu fiecare secundă, avea să-i piardă complet din vizor cel târziu la următorul sens giratoriu. Era atât de greu să ţină Méganeul pe drum, încât nu îndrăznea să apuce staţia şi să cheme întăriri.

Ajunse la intersecţie şi coti. O maşină galbenă de la poştă venea din dreapta. În ultimul moment smuci volanul şi nişte pietre fură aruncate peste drum. Pentru o fracţiune de secundă văzu o tânără femeie blondă în spatele parbrizului, cu gura deschisă ca şi cum ar ţipa mut ca o fantomă. Poştăriţa frână atât de tare, încât Kangoo-ul ei derapă de-a curmezişul drumului şi fum albastru ieşi din cauciucuri.

Blanc aruncă o scurtă privire în oglinda retrovizoare pentru a se asigura că vehiculul de la poştă nu se ciocnise de un copac. Fum. Urechile lui ţiuiau de la vuietul sirenei, de la claxoanele sale ocazionale, de la motorul său cu 4 cilindri torturat, de la ciocănitul din dreapta frontală a compartimentului motorului. Fumul: perdele subţiri de culoare ocru pluteau între ramurile de pin de ambele părţi, la câţiva metri deasupra solului. Deodată simţi un miros amar, ca şi cum ceva ar fi ars.

— O să-mi explodeze cutia de sub scaun! strigă Blanc.

Apoi apăsă pedala de frâna, iar anvelopele scârţâiră. Două epave la marginea pădurii chiar în faţa lui. Audi-ul Q7 cu capota în şanţ, ambele roţi din spate în aer. Încă se învârteau. Uşa din partea şoferului era deschisă. Citroënul C5 fusese împins câţiva metri mai departe în tufişuri până când un stejar tânăr îl oprise. Parbrizul era spart. Uşile erau închise.

Blanc opri maşina doar când ajunse în spatele vehiculelor accidentate. Alergă înapoi, sări peste şanţ.

— Aveline! strigă el, deschizând uşa şoferului de la Citroën.

Era conştientă. O picătură mică de sânge îi curgea pe tâmpla stângă. Airbagurile molatice acopereau volanul şi stâlpii laterali. Le dădu deoparte şi căută cu degetele catarama centurii de siguranţă.

— Sunt bine, mormăi ea ameţită.

— Ca după un concediu la o staţiune balneară.

O eliberă pe Aveline de strânsoarea centurii şi o scoase afară din maşină.

— Ce s-a întâmplat?

— L-am lovit pe Lafont din lateral.

Blanc nu răspunse, deoarece credea că nu auzise bine. Nenorocitul de mistral din copaci, foşnetul ramurilor, toate acestea îl ameţeau.

— Pur şi simplu nu am putut trece de maşina lui mare, continuă Aveline Vialaron-Allègre.

Cu fiecare cuvânt îşi recâştigă mai multă încredere în sine.

— Mi-a fost teamă că, la un moment dat, Lafont nu va mai conduce cu viteză prin tot ţinutul într-o panică oarbă, ci că va începe să măsluiască din nou un plan. Ce aş fi făcut eu în locul lui? Aş fi cotit spre următorul drum forestier. Cu tracţiunea pe patru roţi ar fi putut merge în continuare fără probleme, limuzina mea s-ar fi blocat undeva. Ca să nu mai vorbim de maşina de patrulare. Aşa că l-am lovit în spate atunci când a trebuit să frâneze înainte de o curbă. L-am împins în şanţ.

— Şi era cât pe ce să-ţi rupi gâtul! exclamă el uluit. Maşina de patrulare e doar la câţiva paşi distanţă. Poţi să te întinzi acolo. Voi chema paramedicii şi voi cere întăriri. Lafont a fugit pe jos, nu ne mai poate scăpa.

Ea clătină din cap şi reuşi să schiţeze un zâmbet dureros.

— Acesta nu este Grădina Luxemburgului, *mon capitaine*.

— Nici pădurea asta nu este atât de mare.

— Pădurea este în flăcări! strigă ea. Nu vezi perdelele de fum? Nu-ţi miroase a fum? Undeva se dezlănţuie focul.

El ridică din umeri.

— Asta o să-i taie drumul lui Lafont.

— Şi nouă, dacă avem ghinion. Mistralul intensifică flăcările. Se vor aprinde prin tufişuri mai repede decât puteţi alerga, mult mai repede. Avem cel mult o jumătate de oră să-l găsim pe Lafont, apoi trebuie să plecăm de aici!

Când auzi zgomot în pădure, Blanc se ridică; a sunat aproape ca un foc de armă.

— Nu avem o jumătate de oră, şopti el. Flăcările sunt deja acolo.

Drumul ducea în locul care cele două maşini fuseseră distruse, doar la câţiva metri de marginea unei pante. Chiar acolo unde Citroënul stătea înţepenit drumul forestier era uşor înclinat. Doar câţiva paşi mai departe şi drumul cobora abrupt pe o distanţă de douăzeci, treizeci de metri. Tufişuri de machia şi ciulini înalţi până la genunchi îşi săpau loc în pământ acolo, câţiva stejari piperniciţi se ţineau de pantă. Pe alocuri, solul roşu şi nisipos alunecase de multă vreme, iar stânca cenuşie sclipea pe deal. Valea de sub această margine era mai dens împădurită şi cădea în valuri până la laguna Étang de Berre, care, la mai puţin de doi kilometri distanţă, strălucea ca un disc de argint sub soare. Cerul se arcuia deasupra ei cu o claritate cristalină, dar sub ele, în vale,

fumul se aduna ca vata murdară: mistralul mâna perdele de fum de jos în sus, în centru, fumul era mai gros şi aproape negru. Blanc văzu un pin bătrân cu flăcări pe ramuri. O bulă de răşină explodă într-o minge roşie; o altă pocnitură fu purtată de vânt până la ei sus.

— Iată-l! exclamă Blanc.

Stătea în continuare lângă drum şi acum remarcase silueta masivă a lui Lafont la jumătatea pantei. Probabil că şi-a dat jos jacheta de in, cămaşa albă strălucea ca un pavilion de semnalizare. Primarul se-mpiedică de suprafaţa înclinată, fără să se uite în jur. Şi fugi direct spre fum.

— Marcel a făcut întotdeauna greşeli când era sub presiune, comentă Aveline Vialaron-Allègre cu răceală. Flăcările îi vor veni de hac.

— Este încă pe pantă.

— Vântul va purta focul şi pe pantă.

Un alt copac se transformă într-o torţă: un stejar, ale cărui frunze dispărură în fumul negru ca de benzină. Lumini roşii şi galbene străluceau pe alocuri prin fum. Primele perdele de fum galbene se ridicaseră atât de sus, încât razele soarelui se frângeau deasupra lor. Duhoarea amară deveni mai puternică. Blanc simţi o zgârietură în gât şi valuri de căldură pe piele, de parcă cineva deschidea, închidea, redeschidea, reînchidea o uşă imensă

a unui cuptor. De fiecare dată uşa cuptorului rămânea deschisă câteva clipe mai mult. Nu mai transpira deoarece căldura şi vântul îl uscaseră.

— *Merde!* strigă Blanc, trăgându-şi pistolul. Îl voi prinde pe individ.

— Noi îl vom prinde pe individ.

— Lafont a ucis două persoane.

— Încă un motiv pentru a-l urmări amândoi.

— Dar...

— Nu mai trăim în anii cincizeci, *mon capitaine*. Pot să am grijă de mine destul de bine.

Blanc doar ridică din umeri, se agăţă de ramura unui stejar pipernicit şi se aventură pe primii câţiva metri din coasta dealului. Speriat, trase aer în piept: parcă tot oxigenul din vale ar fi fost aspirat. Căldura devenea, cu fiecare pas, mai puternică. O să-şi piardă cunoştinţa. Şi apoi vor veni flăcările. Îşi scutură capul. „Înainte!” Lafont era mai în vârstă, supraponderal şi aparent deja epuizat. Blanc câştiga repede teren. „Înainte!”

Zgomotul mistralului deveni mai puternic sau poate auzi un alt zgomot: lemn în flăcări. Sau poate că era doar sângele care-i pulsa în cap. „Înainte.” O ramură se rupse în spatele lui, o auzi pe Aveline scoţând un strigăt suprimat. „Nu te întoarce. Înainte.” Blanc ajunse la capătul pantei. Tufişurile erau aproape unele de altele şi erau pline de

spini, iar între ramurile copacilor scunzi se scurgeau perdele cenuşii de fum. Blanc tuşi. „Înainte.” Un scorpion care încerca să se salveze alergă peste pantoful său şi începu să urce dealul pe care tocmai Blanc tocmai îl coborâse. Un şarpe lung cât un braţ aluneca în jurul unui tufiş de rozmarin şi îl privi o clipă cu ochii săi de culoare verde închis. „Înainte!”

Iar se auzi un zgomot, o ramură de pin trosni lângă el. Blanc se apără de aşchii. „Răşină care explodează”, îşi zise el cu frică, dar apoi îşi dădu seama că arborele nu ardea deloc. O împuşcătură. Se aruncă în tufişuri. Lafont trăsese asupra lui. Se apăsă aproape de pământ şi inspiră mirosul lemnului vechi şi al acelor de pin.

— Fereşte-te! strigă către Aveline.

Nu ştia dacă vocea lui era mai puternică decât zgomotul din jur. Pământul tremura uşor. Furnicile alergau în panică, trăgând după ele ouă albe. Se uită prin desiş. Lafont nu se vedea nicăieri în învălmăşeala de lemn, frunze şi fum. „Nu te lăsa ţintuit aici până vin flăcările!”, se avertiză el. De asemenea, era mai bine ca Lafont să tragă înspre el, în loc să tragă spre Aveline. Se ridică repede şi făcu un salt lung înainte spre următorul tufiş. Din nou, auzi de undeva o împuşcătură de pistol. Unde se ascundea tipul?

Blanc îşi lipi faţa de pământ şi se forţă să respire mai uşor. Pământul se cutremură mai mult. Auzi un zumzet ca un imens roi de albine. Se auzea din ce în ce mai tare, mai adânc. „Sunt motoare”, credea el confuz. O imagine din primul său an de serviciu îi străbătu capul: tunuri grele de apă în drum spre o demonstraţie în Paris, coloşi care se mişcau încet şi care făceau ca asfaltul bulevardelor şi vitrinele magazinelor să vibreze. „Nu veţi lupta împotriva focului cu tunuri de apă, nu-i aşa?” Se uită agitat în jur. Doar fum şi ramuri. „Revino-ţi!”

Zumzetul deveni din ce în ce mai puternic. Simţi trepidaţiile nu doar în pământ, ci şi în corpul său. Unde se ascundea Lafont? Unde era Aveline? Deodată cerul se-ntunecă. O umbră uriaşă acoperea soarele, tăind perdeaua de fum ca un pterozaur. Vuietul deveni atât de puternic, încât Blanc nu-şi mai putea ţine mâinile sub control. Ridică privirea, surprins: un avion masiv, galben-portocaliu, vâjâia la doar câţiva metri deasupra vârfurilor copacilor, un avion diform cu elice, cu aripi care se balansau în cascadele de aer fierbinte. Deodată, podeaua fuzelajului se deschise şi, pentru o clipă, crezu că vor cădea bombe, aşa cum văzuse în filmele vechi de război. În schimb, din avion ţâşni un nor. Blanc îşi apăsă faţa în pământ. O secundă mai târziu era ud leoarcă. O perdea de apă căzu peste el, ramuri fură zdrobite, frunze rupte. Pentru un

moment suprarealist văzu milioane de picături care loveau pământul uscat şi tare precum o piatră, mici mărgele de sticlă în aer care continuau să cadă, transformând pământul roşiatic în noroi.

Blanc tuşea acum. Câteva clipe tremură de frig, apoi căldura îi evaporase apa din haine. Un alt zumzet. „Avioane de stins incendii!”, se gândi el, reuşind să-şi revină. Ar fi trebuit să ştie asta imediat. Aveau hidroavioane staţionate în Marignane care puteau acumula în fuzelajele lor mii de litri ce puteau fi aruncaţi peste flăcări. Văzuse destul de des zboruri spectaculoase la mică altitudine deasupra mărilor în flăcări la ştirile televizate. Încercă să-şi aducă aminte câte avioane erau staţionate acolo. Cinci? Şase? Şapte?

Văzu următoarea umbră venind. De data aceasta era pregătit. Îngenunche, cu mâna stângă peste cap, protejându-se, în mâna dreaptă ţinându-şi pistolul Sig Sauer, astfel încât arma să nu se ude deloc. Când vuietul deveni aproape insuportabil şi valul de apă era încă în aer, sări în picioare şi se uită în jur. Ceva alb strălucea în spatele unui trunchi de pin, cam la dreapta lui, la mică distanţă de panta moale, la mai puţin de douăzeci de metri distanţă. Lafont. Blanc se lăsă din nou în jos şi lăsă apa să curgă peste el. De undeva se auzi apa sâsâind în momentul când intră în contact cu flăcările.

Blanc se târî cu atenţie printre tufişuri. „Sper că Lafont nu se va mişca de la locul său”, se gândi el, prins de foc, apă şi frică. Al treilea avion. De data aceasta Blanc nu îndrăzni să se ridice, doar îngenunche şi privi în direcţia pinului: Lafont, cu faţa roşie ca un rac, cămaşa ruptă şi înnegrită într-un punct. În spatele lui un tufiş aprins. Nu poate merge mai departe. Încă zece metri. Următoarea lovitură de apă.

Al patrulea avion. Vuiet. O mişcare spre stânga. Confuz, Blanc privi în direcţia aceea. Aveline! Sângera încă la tâmplă, îşi pierduse pantoful stâng şi şchiopăta. Ea voia să se aşeze pentru siguranţă sub un copac bătrân înainte să cadă următorul val de apă, dar se mişca lent. Blanc îşi întoarse capul repede şi se uită înainte la fum. Ceva era diferit. Brusc văzu că masivul corp se mişca centimetru cu centimetru departe de pin. Un braţ, o mână, un pistol...

Blanc sări, trase şi trase şi trase în timp ce următorul potop cobora în jurul lui.

Le Midi

Pe la 8:30 seara, cicadele începură să zumzăie din nou. Mistralul se oprise brusc în acea după-amiază, de parcă cineva ar fi închis o supapă uriaşă, undeva pe Mont Blanc,

de unde venea vântul. Era o răcoare plăcută la apus. Şi apa era minunat de rece, iar Blanc o bău în înghiţituri mari direct din sticla de plastic. Făcuse duş timp de o eternitate înainte ca mirosul de fum şi sânge să-i fie spălat din pori. Îi fusese deja dor de zumzetul cicadelor.

Funcţionase pe pilot automat în ultimele ore. Nu-şi amintea de bubuitura pistolului său Sig Sauer, ci doar de reculul pistolului la fiecare împuşcătură, simţea că avea o întindere în partea exterioară a cotului. Nu-şi amintea de ţipetele lui Lafont, ci de petele roşii de pe cămaşa acestuia care crescuseră rapid până când îi acoperiră întregul stomac. Nu de cuvintele lui Aveline, ci de mâinile ei care îi apucaseră brusc antebraţul drept şi i-l traseră în sus. Nu de vaietele primarului când Blanc se repezi în cele din urmă la el, ci de gura deschisă, din care curgea salivă.

Primul sunet pe care Blanc şi-l amintea fu o înjurătură şi o voce masculină joasă, cumva înăbuşită:

— Blestemaţii de turişti!

Trei pompieri în echipament complet şi cu măşti de respiraţie sub căştile lor de argint trecură prin tufişuri, în timp ce Aveline şi el îngenuncheau lângă Lafont şi încercau să oprească sângerarea cu un tricou de-al lui Blanc făcut zdrenţe. Apoi, pompierii îl descoperiseră pe rănit, Blanc se ridicase în acelaşi moment şi-şi scosese

legitimaţia de poliţie, un gest absurd în mijlocul pădurii în flăcări.

Dacă pompierii nu le-ar fi pus pe faţă măşti de cauciuc prin care să inspire cu lăcomie oxigen, probabil că s-ar fi sufocat. Cumva reuşiseră să urce dealul şi să ajungă în stradă, unde clipeau luminile albastre de la uriaşele vehicule ale pompierilor, de la două ambulanţe şi de la şase Mégane-uri albastre. Lafont fusese urcat într-una din ambulanţe. Deodată, comandantul Nkoulou apăruse acolo şi ordonase ca doi brigadieri să stea lângă targă tot timpul drumului. Ambulanţa albă plecă împreună cu o escortă de la jandarmerie.

La un moment dat, Blanc se trezi în biroul său, privind pe fereastră, aşteptând un telefon de la Hôpital Nord din Marsilia, unde fusese transportat Lafont. Aveline se afla la Palatul de Justiţie din Aix. Tonon îi arătase Kalaşnikovul care fusese păstrat în dulapul de oţel de la primărie. Fabienne scrise un proces-verbal pentru dosar, se uită la monitorul computerului ore-n şir şi evită să se uite la el.

Apoi venise apelul de la Hôpital Nord. Tonon deschisese o sticlă de vin rozé, iar Fabienne îl sărutase pe obraz; Nkoulou intrase şi îi spusese lui Tonon că se poate duce acasă acum.

Printre lucrurile apartamentului său din Paris se număra un radio cu ceas, un cadou publicitar pe care Geneviève şi el nu-l despachetaseră niciodată. Blanc adusese acum dispozitivul în spatele casei, astfel încât antena cu fir să aibă recepţie. În timp ce pe afişajul digital clipea încă ora 00:00, pentru că nu se deranjă să insereze ora corectă, ştirile de la ora 21:00 explodară din difuzorul de plastic. Incendiul forestier ajunsese în penultimul loc din ştirile naţionale: douăsprezece hectare distruse, mistral în rafale de până la nouăzeci de kilometri la oră, intervenţie rapidă a pompierilor, jandarmii din Miramas arestaseră un bărbat care fusese prea leneş să-şi ducă vechea saltea la groapa de gunoi, şi, în schimb, îi dăduse foc în pădurea de lângă drumul departamental, fără răniţi. Ultimul raport trata arestarea lui Lafont „în legătură cu o anchetă de omucidere şi corupţie locală”.

„Aşadar, îl vor aduce pe primar în faţa justiţiei doar pentru uciderea lui Moréas”, se gândi Blanc. Medicii de la Hôpital Nord din Marsilia afirmară că este încă prea slab pentru a fi interogat. Poate că îi datorau o favoare. În orice caz, Lafont ar avea timp să vină cu o strategie. Dacă ar nega că ar avea vreo legătură cu moartea antreprenorului, apărarea lui în acest sens ar fi impenetrabilă. La urma urmei, ce aveau în mână împotriva lui pentru a dovedi uciderea lui Fuligni? Şi apoi? Procesul, în Palatul de Justiţie

din Aix-en-Provence: Aveline nu ar accepta o acuzaţie inutilă. Ar bifa acolo moartea lui Fuligni ca pe un accident, dacă s-ar aduce vreodată în discuţie acest aspect. Niciun avocat nu l-ar menţiona pe Fuligni şi niciun judecător nu ar da vreodată un verdict în această privinţă. Lafont ar fi doar omul care îndepărtase un tip violent de care toată lumea se temea. Vechile acuzaţii împotriva lui Moréas ar da în clocot, dosarele pe care le avusese Tonon de-a lungul anilor ar fi răspândite. Cine ştie, poate Marius ar trebui facă parte din boxa martorilor. Un avocat al apărării priceput ar putea face ceva din asta. În cele din urmă, Lafont va străluci şi va fi văzut ca omul care îl scosese din peisaj pe un individ pe care poliţiştii nu reuşiseră să-l prindă timp de douăzeci de ani. Un binefăcător, într-un fel.

Auzi ciocănitul unui motor Diesel pe drumul îngust. Un Citroën C3 alb simplu, pe care nu-l văzuse niciodată, se opri la poartă. Blanc se ridică, dintr-odată agitat. Lumina înclinată de seară se reflecta în parbriz, astfel încât nu putea vedea cine stătea în maşină. În cei câţiva metri de la poartă până la vechea fabrică de ulei, şoferul accelerase atât de mult, încât praful se ridică de sub anvelope. Instinctiv, duse mâna la centură, dar îşi lăsase pistolul Sig Sauer pe un raft de perete din dormitor. Portiera şoferului se deschise.

Aveline.

Îi luase un moment să o recunoască. Purta un tricou alb şi nişte blugi care nu atrăgeau atenţia şi, în ciuda orei târzii, purta ochelari mari de soare, al căror braţ larg ascundea un plasture pe tâmpla stângă. Părul ei era ascuns sub o şapcă albastră de baseball pe care scria *Nova Scotia*.

— Ce fel de maşină este asta? întrebă el, apropiindu-se.

— O maşină de închiriat din garaj până la livrarea noului C5.

— Desigur, pe cheltuiala statului.

— A avut loc un accident la locul de muncă.

— Din fericire, astfel de accidente de muncă sunt destul de rare în rândul judecătorilor de instrucţie.

Îşi scoase ochelarii de soare şi zâmbi.

— Sunteţi îngrijorat de povara financiară a contribuabililor francezi, *mon capitaine*?

— Sunt îngrijorat de dumneavoastră, *Madame le Juge*.

Făcu încă un pas spre ea.

— Ar trebui mai degrabă să fiţi îngrijorat pentru dumneavoastră.

— Soţul dumneavoastră vrea să mă ghilotineze?

— Ascuţise deja ghilotina şi o trăsese în sus.

— Simt că mă trage ceva de ceafă.

Acum era foarte aproape de ea. Aveline nu părea să observe asta.

— Apoi soţul meu şi-a dat seama că scandalul Lafont nu este doar inevitabil, ci poate fi chiar util. Campania electorală va începe din nou în curând. Secretarul de stat însuşi va folosi afacerea Lafont ca o oportunitate de a lansa o campanie anticorupţie împotriva mitei locale. *La ville propre*[49]. Frumos slogan, nu-i aşa?

— Ce rol voi juca în acest context?

— Absolut niciunul. Comandantul Nkoulou va juca un rol principal în această comedie. Puteţi fi fericit. Încă mai aveţi capul pe umeri.

— Mă bucur, şopti Blanc, îmbrăţişând-o şi sărutând-o.

Ea îi dărui o îmbrăţişare lungă, apoi îşi aplecă puţin capul înapoi şi îl privi. Privirea ei era în mod ciudat pasională şi rece în acelaşi timp.

— Hai să clarificăm asta, spuse ea încet. Nu-l voi părăsi niciodată pe soţul meu.

Apoi ea îl sărută din nou.

„Viaţa mea va fi complicată”, se gândi Blanc.

Personajele

ROGER BLANC

Căpitan al jandarmeriei, a cărui carieră şi viaţă în Provence derapează în mod violent

[49] Oraşul curat (în orig., în fr.) (n.t.).

MARIUS TONON

Locotenent etern pe care majoritatea colegilor preferă să-l evite

FABIENNE SOUILLARD

Specialistă în calculatoare pe care cerul sau birocraţia au trimis-o în Midi

NICOLAS NKOULOU

Comandantul jandarmeriei din Gadet, care îşi aţinteşte privirea asupra unui oraş mult mai mare

BARRESSI

Cu siguranţă nu cel mai rapid brigadier din Gadet, la minte şi la corp

JEAN-CHARLES VIALARON-ALLÈGRE

Secretar de stat la Paris ale cărui legături în Provence îi fac mai mult rău decât bine lui Roger Blanc

AVELINE VIALARON-ALLÈGRE

Judecătoare de instrucţie care iubeşte riscul; soţia secretarului de stat

FONTAINE THEZAN

Medic legist în Salon-de-Provence, fumează o marcă foarte specială

SERGE DOUCHY

Fermier şi vecinul lui Blanc, mai prietenos cu caprele sale decât cu oamenii

PAULETTE AYBALEN

Vecina lui Blanc, care îşi iubeşte satul, fiicele, caii, cerul deschis şi poate şi pe altcineva

JEAN-FRANÇOIS RIOU

Vecin şi zâna bună a motoarelor de maşină

BRUNO MICHELETTI

Proprietarul unei podgorii foarte ascunse

SYLVIE MICHELETTI

Soţia proprietarului de podgorii, care nu are voie să bea vin

CHARLES MORÉAS

Provence este un loc mai frumos fără el

LUCIEN LE BRUCHEC

Arhitect cu un secret care nu mai este un secret

LUKAS RHEINBACH

Pictor german ale cărui picturi sunt tăiate în mai multe bucăţi

MARCEL LAFONT

Primarul oraşului Caillouteaux, un om cu preocupări electorale

PASCAL FULIGNI

Antreprenor în lucrări de construcţii şi vechi prieten al lui Lafont

MIETTE FULIGNI

Soţia lui, nu pe deplin fericită, dar curajoasă

NASTASIA CONSTANTINESCU

Secretara lui Fuligni, pe lângă alte funcţii

GÉRARD PAULMIER

Fost jurnalist căruia îi place încă să scrie